

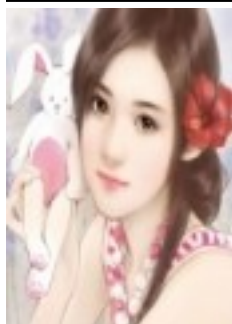
Tìm Lại Hạnh Phúc

Contents

Tìm Lại Hạnh Phúc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	45
15. Chương 15	47
16. Chương 16	49
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	55
20. Chương 20	58
21. Chương 21	60
22. Chương 22	64
23. Chương 23	69
24. Chương 24	73
25. Chương 25	78
26. Chương 26: Chuong 26	80
27. Chương 27	82
28. Chương 28	85
29. Chương 29	87
30. Chương 30	90
31. Chương 31	92
32. Chương 32	95
33. Chương 33	98
34. Chương 34	101
35. Chương 35: Ngoại Truyện 1	103
36. Chương 36: Ngoại Truyện 2	105
37. Chương 37: Ngoại Truyện 3	106
38. Chương 38: Ngoại Truyện 4	108
39. Chương 39: Ngoại Truyện 5	109
40. Chương 40: Ngoại Truyện 6	110
41. Chương 41: Ngoại Truyện 7	112

42. Chương 42: Ngoại Truyện 8	114
43. Chương 43: Ngoại Truyện 9	117
44. Chương 44: Chương 35	119
45. Chương 45: Chương 36	120
46. Chương 46: Chương 37	122

Tìm Lại Hạnh Phúc

Giới thiệu

Một câu chuyện khá đặc sắc và thú vị với những tình tiết không thể không bị cuốn vào, tác giả đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-lai-hanh-phuc>

1. Chương 1

Một cô gái từ phi trường bước ra, bộ dạng hối hả, ăn mặc không ngay ngắn, có thể thấy cô gái ấy gấp rút như thế nào. Đầu đội nón vành che đi nửa khuôn mặt, đeo theo kính râm màu đen, một bộ áo vest nữ nhưng cà vạt thì lệch lạc, hai tay cầm lấy giày cao gót, từ phi trường chạy ra mà chẳng có lấy hành lý nào cả.

“taxi, taxi...”

Một chiếc taxi nhanh chóng đỗ kế bên, nàng xông thẳng vào taxi, đóng cửa cái rầm, giọng hối hả “bệnh viện xx, nhanh lên, tôi sẽ trả thêm tiền”

Chiếc xe hơi nhanh chóng vi vu trên một đường cao tốc, từ từ đi thẳng vào thành phố A, đậu tại một bệnh viện xx, tài xế xoay lưng thì nàng đã phóng ra, ném cho hắn tờ 100 đô “khỏi thôi”

Nàng nhanh chóng đi vào bệnh viện, đảo dác ngó nghiêng ngó dọc, lúc này ai cũng để ý tới nàng, hành động quái dị cùng với quần áo xộc xệch thật chẳng ra thể thống gì cả.

Nàng móc ngay di động ra “A lô, Đồng Đồng, mẹ mình ở phòng nào”. Nàng nhanh chóng xỏ giày cao gót vào đi từng khu kiểm, bộ dạng thật là chẳng thực nữ.

Nàng vừa đi vừa lẩm bẩm “416 Khu A, chính xác là khu này”. Nàng nhanh chóng di chuyển vào, thấy được Mạc Đồng Đồng, Cao Chí Chung, Thái Trác.

Nàng không thềm ngó ngang đến họ, xông thẳng vào phòng, cởi mắt kính ra, từng giọt lệ lăn xuống chảy dài trên gò má của nàng. Nhìn thẳng vào mẹ nàng, đang nằm yếu ớt trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, giọng nói của nàng nghẹn ngào, xúc động “mẹ, mẹ.....”

Nàng quì xuống mép giường của mẹ nàng, nắm lấy đôi tay gầy gò của mẹ, cảm giác xót xa động lại. Bỗng nàng bị một người kéo ra tát thẳng vào má nàng, in sâu trong gò má nàng là năm dấu tay to tướng.

“tại sao cô chẳng biến mất luôn đi, tại sao cô lại về”

“Chí Chung”. Đồng Đồng kéo Chí Chung đang kích động ra. Em trai nàng Thái Trác cũng chẳng bênh nàng, chỉ đứng ở một góc.

Nàng bịch lấy má, chua xót, nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt. Bỗng nhiên mẹ nàng, lảo bầm yếu ớt đưa tay ra “Thái Văn, Thái Văn con đã về, Thái Văn của mẹ.....”

Nàng cùng em trai nàng nhanh chóng lao tới mép giường, nàng quì xuống nắm chặt lấy bàn tay của mẹ nàng, giọng khàn khàn “mẹ, Thái Văn, Thái Văn của mẹ đã về....”

Mẹ nàng không dám mở mắt lảo bầm “mẹ chẳng dám mở mắt, mẹ sợ mở mắt, Thái Văn của mẹ sẽ biến mất lần nữa, Thái Văn”

Nàng nhanh chóng an ủi “mẹ, Thái Văn bất hiếu, Thái Văn có lỗi, Thái Văn không đi, xin mẹ mở mắt nhìn lấy Thái Văn”. Dứt lời nàng cầm lấy tay mẹ nàng đưa lên gò má sớm thấm nước mắt của nàng, nàng muốn ngừng khóc nhưng nước mắt chẳng nghe lời tuôn ra.

“Phải đó, mẹ, chị Thái Văn, chị ấy đã về”. Em trai nàng cùng an ủi. Mẹ nàng khê động đôi mắt của mình, từ từ mở ra, mẹ nàng chảy ra những giọt nước mắt hạnh phúc, nàng nhanh chóng khom xuống ôm lấy thân thể yếu ớt của mẹ nàng, miệng không ngừng “xin lỗi, Thái Văn có lỗi, tha thứ cho Thái Văn.....”

Mẹ nàng đau lòng chua xót, giọng nghẹn ngào “Thái Văn ngốc, Thái Văn không có lỗi, Thái Văn về là được rồi, mẹ rất mừng, Thái Văn của mẹ hứa đừng rời xa mẹ”

Nàng lau đi những giọt nước mắt của mẹ nàng, giọng vẫn còn xúc động “Vâng, Thái Văn hứa, Thái Văn không bao giờ rời xa mẹ, không bao giờ”

Sau một hồi an ủi được mẹ nàng, mẹ nàng vẫn nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, sợ khi tỉnh nàng sẽ biến mất, sẽ biến mất vĩnh viễn. Nàng vẫn còn cảm thấy mình thật bất hiếu, chẳng dám nhúc nhích, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mẹ nàng, để mẹ nàng an tâm chìm vào giấc ngủ.

Chẳng ai dám làm phiền nàng cùng mẹ nàng, nhanh chóng di chuyển ra ngoài khu vực chờ đợi.

Lúc này, bố nàng đã giải quyết ổn thoả mọi chuyện của công ty, nghe bác sĩ thông báo vợ ông đã tỉnh, con gái ông mất tích gần 4 năm trời cuối cùng cũng chịu vác mặt về. Khi đến bệnh viện ông đã rất tức giận, rất tức giận, nhưng khi nhìn qua cửa kính, nhìn thấy tình cảnh của vợ ông cùng con gái ông, lòng tức giận của ông sớm đã bốc hơi từ lúc nào.

“bố thân yêu, yên tâm, chị đã về, mẹ sẽ sớm khỏi bệnh”. Thái Trác chạy lại an ủi bố nàng. Ông dù không hài lòng con gái ông cách mấy thì ông cũng phải bỏ qua thôi, ông thở dài, ngồi xấp xuống ghế, hút lấy điếu thuốc. “chị ăn chút cơm đi”. Thái Trác nhìn lấy người chị đã bỏ đi gần 4 năm của mình, bắt giác đau lòng, nhìn chị tiều tụy hẳn đi. Đôi mắt xinh đẹp lấp lánh như vì sao đã sớm bị nước mắt che nhòa đi, nhìn lấy em trai của mình, cười nhạt, giọng nói nhỏ nhẹ “chị không đói, chị muốn ở cùng mẹ”

Đằng sau truyền đến một giọng nói oán trách “cậu không ăn cơm, sao có sức khỏe mà chăm sóc cho mẹ cậu”. Nàng khê liếc đôi mắt đầm nước mắt nhìn lấy Đồng Đồng, khê mỉm cười “được rồi, khi nào tởn đói, tởn sẽ ăn”.

Chí Chung vẫn mẫn lấy nàng “cậu muốn mọi người lo lắng cho cậu bao nhiêu lần hả”

Đồng Đồng nhỏ nhẹ mẫn lấy Chí Chung “bộ cậu muốn dọa chết bác gái sao, mà to miệng, cậu....đồ....”

Người đàn ông trụ cột của gia đình nàng cuối cùng cũng lên tiếng “được rồi các cháu, chú có một số chuyện muốn hỏi lấy Thái Văn”

“được rồi”. Đồng Đồng hiền hòa khê mỉm cười, kéo lấy Chí Chung ra ngoài cửa đứng đợi. Bố nàng giọng nhạt nhẽo hỏi nàng “4 năm qua, con ở đâu”

“đi paris”. Chỉ nói ngắn gọn khiến cho 4 người máu xông lên não, bố nàng khê bình tĩnh hỏi nàng “tại sao bố chẳng tìm ra tung tích của con”, dù công ty của bố nàng không lớn mạnh nhưng cũng đủ sức để kiếm nàng.

“chứng minh nhân dân của con bị cướp đi từ ngày đầu đến paris, nên con luôn sống chui cho qua ngày tại paris”. Mắt của bố nàng khê giật giật, thở dài “đứa con ngu ngốc, tại sao chẳng đi về tìm bố giải quyết”, bố nàng khê liếc nhìn nàng mà không khỏi đau lòng xót xa.

Nàng mỉm cười với họ “bố an tâm, bên đó con đã học được rất nhiều thứ”. Nàng chẳng muốn nhắc lại chuyện xưa nữa, chuyện đã qua nàng chẳng còn muốn nhớ nữa. Vì thế họ cũng chẳng muốn làm khó nàng.

Mắt nàng đỏ dần mắt hờn, nhìn lấy mẹ nàng, tay mẹ nàng vẫn siết chặt lấy nàng. Nàng xót xa, khê khóc thút thít, trái tim tan nát, nàng đã làm gì đây, nàng chỉ vì bản thân mà mẹ nàng bị như thế này, vì nàng mà ốm liệt giường, nàng có còn là con người nữa không.

2. Chương 2

Hai ngày sau, cuối cùng mẹ nàng cũng bình phục được rất nhiều. Nàng đang cẩn thận từ từ dứt từng miếng cháo cho mẹ nàng, mẹ nàng khê mỉm cười.

Bố nàng vừa tan sở đã bước vào bệnh viện, ánh mắt hiền hòa nhìn lấy người vợ của mình. Khê gõ gõ vào cửa “cốc cốc”. Hai người nhìn lấy bố nàng, mẹ nàng giọng yếu ớt nói “Ông à, làm gì thế, mau vào đi”

Bố nàng khê mỉm cười, giọng trêu ghẹo “bà à, phải chăng bà có con gái rồi, đã quên mất tôi”

Nàng cười trộm. Mẹ nàng gò má khê ửng hồng, xấu hổ nói “Ông này, thật tình sao lại nói ra những lời như thế”

Nàng lắc đầu, nhanh chóng đưa chén cháo cho bố nàng “này, con chẳng thêm tranh công lao cùng bố đâu”. Bố nàng khê xấu hổ nhìn nàng, nàng lè lưỡi, vội bước ra, để lại đôi tình nhân già chẳng biết xấu hổ.

Cửa phòng đóng lại “cạch”. Nàng đứng phải một bóng dáng, khê liếc lên, mỉm cười “Chí Chung”. Chí Chung nhìn nàng, thở dài, kéo nàng lại hàng ghế của bệnh viện, ngắm nhìn nàng.

“Chí Chung có chuyện gì sao”. Nàng thấy khó chịu vì Chí Chung ngắm nàng như con khỉ trong vườn bách thú. Chí Chung vội thở dài “4 năm rồi, tớ cũng 20 tuổi, tớ ngạc nhiên là tại sao cậu lại có hành động ngu xuẩn như vậy”

“4 năm rồi, tớ cảm thấy hành động này là chính xác, tớ sống không tệ, tớ đã trưởng thành học được nhiều thứ, mà cậu chẳng mừng cho tớ”. Giọng nàng chẳng hề hối hận mà lại tự mãn với hiện tại khiến cho Chí Chung máu lên não, quát “cậu, cậu”

Nàng lại chặn miệng Chí Chung “tớ biết tớ sai rất nhiều, tớ đã bất hiếu với mẹ mình, vì thế từ giờ đây tớ sẽ cố gắng bù đắp cho mẹ tớ, cậu yên tâm đi, được không”

Chí Chung khê sờ lấy khuôn mặt nàng “cậu rút cuộc đã làm gì mà khiến cậu tiều tụy đến mức này hả”. Nàng cười cười nhìn lấy Chí Chung “paris là một đất nước rất tuyệt vời, tớ đã làm đủ mọi công việc bên đó, năm ngoái tớ làm xong chứng minh nhân dân, mới đọc báo biết được mẹ tớ bị bệnh nặng, vì thế tớ đã vội vàng bay về nước”

“cậu thật sự ổn, được rồi, cậu đã mệt mỏi mấy ngày nay về nhà nghỉ ngơi đi”. Chí Chung khê an ủi nàng, vì nàng và Chí Chung là đôi bạn thân, Chí Chung rất buồn vì nàng hành động ngu xuẩn thiếu suy nghĩ nhưng nhìn thấy nàng trưởng thành Chí Chung cũng mừng cho nàng.

Nàng cười nhìn lấy Chí Chung “cậu đã đẹp trai hơn hồi xưa nhiều, còn nữa”. Nàng ghé sát tai Chí Chung, giọng trêu đùa “cậu bớt ẻo lả hơn hồi xưa”.

Khóe mắt của Chí Chung khê giật giật, khuôn mặt do tức giận mà đỏ ửng “này, cậu có ý gì hả, tôi có ý tốt, mà cậu lại trêu ghẹo tôi”

Nàng ôm bụng cười. Còn Chí Chung thì cù lét nàng giống hồi xưa, hai người lăn qua lăn lại dưới sàn nhà được lát gạch màu trắng. Từ xa xa truyền đến một giọng nói trầm trọc “hey, các cậu làm loạn trong bệnh viện coi chừng bị ghi vào sổ đen trong bệnh viện nha”

Chí Chung đỡ nàng đứng dậy, ánh mắt giận dữ bắn về phía Đồng Đồng, giọng tức giận “này, cậu biết tôi là ai không, ai dám đuổi tôi”

Bây giờ tập đoàn Mạc thị, tuy chẳng lớn mạnh bằng tập đoàn Dương thị nhưng cũng đã đứng vững vào thị trường.

Thấy Chí Chung giọng tự tin như thế Đồng Đồng cùng Chí Chung lại mở cuộc tranh cãi. Nàng cảm giác như quay về 4 năm trước, lúc nào Chí Chung cũng rất bốc đồng, nhưng tính tình lại rất tốt hiện nay anh là phó giám đốc tập đoàn Mạc thị, còn Đồng Đồng thì tính tình hài hước ngây ngô, nhưng khi gặp Chí Chung thì như nước với lửa, Đồng Đồng vẫn ngoan ngoãn làm một thiên kim tiểu thư của Mạc thị.

Nhắc tới nàng nhớ đến Linh Lăng, nàng vội hỏi “này các cậu có biết Linh Lăng đâu không”

Sắc mặt của hai người bỗng trầm lại, Chí Chung khẽ thở dài, lấy ra một điều thuốc khê hút. Đồng Đồng thì tránh mặt nàng. Nàng bỗng dưng cảm thấy không ổn, vội hỏi cho ra lẽ “đã xảy ra chuyện gì với Linh Lăng”

Chí Chung nhìn lấy Đồng Đồng, Đồng Đồng khịt mũi một cái, giọng trầm lắng “Linh Lăng cô ấy vẫn ổn, sống vẫn tốt”

Nàng nghe thấy thì ngồi xấp xuống ghế “chết tiệt, tôi đi 4 năm, các cậu xem tôi là người ngoài rồi”. Thấy nàng bực mình, Chí Chung dập tắt thuốc, ngồi xích lại gần nàng, giọng nhỏ nhẹ “cậu ấy vì Dương Phàm mà làm tình nhân của một ông lão xấp xỉ gần tuổi của cậu ấy, cậu ấy, cậu ấy giờ vẫn ổn, có điều là đang sống cùng lão kia”

Nàng cảm thấy rất buồn nôn, không ngờ Linh Lăng còn khờ dại hơn nàng, nàng không ngờ Linh Lăng lại thay đổi như thế.

Phút chốc nơi này im lặng như tờ, nàng không khóc, nàng không được khóc phải kiên cường. Thấy khóe mắt nàng đỏ hoe, Đồng Đồng ngồi xuống cầm lấy tay nàng, khẽ dỗ dành “cậu về là được rồi, từ nay cậu cứ sống bình yên, đừng lo cho chuyện người khác nữa, con đường đó là Linh Lăng tự chọn lấy”

“đừng tự trách mình, bản thân cậu chẳng có lỗi, cậu cùng Linh Lăng chẳng có lỗi”. Chí Chung cũng khẽ an ủi nàng. Nàng cùng họ tuy nhận biết nhau trong cấp 3, nàng cùng họ thân tựa tỷ muội, nàng cùng họ sống chết có nhau, 4 năm thật sự đã thay đổi, tất cả mọi chuyện cũng đi vào quỹ đạo của nó, đó là sự thật chẳng có thể thay đổi. Sau một tuần mẹ nàng đã khá hơn và được xuất viện đi về nhà. Nàng cùng em trai nàng đã cùng hợp tác nấu ra một bữa ăn cực thịnh soạn chờ sẵn hai vị đại nhân cùng về ăn.

Mẹ nàng phi thường ngạc nhiên khi thấy trên bàn toàn sơn hào hải vị, cả bố nàng cũng kinh hãi. Em nàng khen nàng tới tấp “mẹ, bố, chị hai rất giỏi a, cái gì cũng biết, còn nấu ăn rất ngon”. Nói xong em nàng khẽ bốc miếng bào ngư khê nhấp nhấp, nàng lắc đầu, đẩy ghế ra, khê gọi mẹ nàng ngồi vào ghế, giọng vui cười “đây là do sự học tập trong một nhà hàng pháp a, thử tài nấu ăn của con gái cưng của mẹ nha”

Mẹ nàng khẽ mỉm cười, bố nàng khẽ gấp lấy một miếng ăn vào “oa, chắc bố phải đầu tư một nhà hàng cho con gái bố quá, rất ngon”

“bố thật khéo nịnh nha, bố không muốn phá sản thì xin mời bố a”. Nàng cười hì hì, múc lấy cháo cho mẹ nàng, mẹ nàng bĩu môi “không mẹ muốn ăn món khác”. Nàng khẽ nhún lông mày lên, giọng uy nghiêm “không được, cái này là cho mẹ ngắm cho có lệ thôi, ăn cháo của mẹ đi”

Bố nàng tặc lưỡi, lẩm bẩm “con gái cưng thật xấu xa nha”. Nàng liếc nhìn bố nàng, khê nhích chân ghế qua, vòng tay qua cổ bố nàng, giọng hì hì “vâng, con là xấu xa, nhưng con cũng muốn tốt cho mẹ a”

Mẹ nàng mặt bí xị cầm lấy cháo ăn, nhưng rồi lại ăn rất nhiều. Bố nàng ngạc nhiên “chẳng lẽ trong cháo cũng là công thức đặc biệt”. Nàng búng lấy tay kêu ‘tách’, giọng nói tự tin “bingo”. Nàng cười hạnh phúc nhìn lấy gia đình, một gia đình ấm áp, từ này chẳng xa cách, nhưng nàng lại chột dạ.

Một chiếc xe audi màu đỏ kiểu đời mới đang thịnh hành nhất đổ ngay ngoài cửa một tiệm cà phê. Một chàng trai đang uống lấy tách cà phê, liếc nhìn qua cửa kính nhìn sang bên tiệm, bỗng chàng huyết sáo.

Một cô gái thân hình quá chuẩn diện vấy bó sát người, lộ ra đôi chân thon dài hoàn mỹ, số đo ba vòng cực hoàn hảo, mái tóc dài đen dày, mỏng, sáng bóng mượt mà thẳng tắp xuống chiếc eo thon nhỏ, khiến người đàn ông nào đi ngang cũng khẽ liếc nhìn cô. Nhưng rất tiếc cô đang đội nón vành rộng che mất nửa mặt, lại còn đeo kính râm, đang gấp rút tìm kiếm thứ gì.

“thưa cô, chúng ta có thể cùng uống tách cà phê chứ”. Anh đã sớm bước qua, và mời mọc nàng. Nàng khẽ liếc nhìn anh, nhanh chóng tháo kính râm xuống, khiến anh mừng rỡ, nàng thì mỉm cười “Nha, anh Hiếu Tùng muốn mời em đi cà phê sao”

Anh khẽ giật mình vì giọng nói của cô rất ngọt ngào thanh tao, anh biết, anh chẳng nổi tiếng bằng Dương Phàm lúc nào trên các tờ tạp chí nổi tiếng cũng có mặt Dương Phàm.

Anh tròn to mắt, hai tay nắm chặt lấy khuôn mặt của cô. Cặp lông mày này, hàng mi dài và dày lại cong vút, đôi mắt xinh đẹp tựa các vì sao, chiếc mũi cao cao gọn sóng, đôi môi anh đào rất đẹp, khuôn mặt trắng hồng, nõn nà.

“Thái Văn, là em ư”. Anh thốt lên câu nói ngạc nhiên, nâng nàng lên ôm trầm nàng. Nàng búng lấy trán của anh, giọng ngại ngùng “ừ, thả em xuống, anh làm ai cũng chú ý đến tụi mình đó”

Anh giật mình nhìn lại mọi người ai cũng ngẩng nhìn anh, anh vội thả nàng xuống, kéo nàng về quán cà phê.

Một chiếc xe hơi mercedes hạng sang khẽ đậu bên lề đường đủ chứng kiến hết cảnh hồi nãy.

Một tiếng huýt sáo “oa, không ngờ Hiếu Tùng lại hành động như vậy nha, nhưng nàng là mỹ nhân, là anh, anh cũng sẽ làm thế”, anh khẽ liếc mắt sang em gái anh cùng cô bạn của em gái anh.

“hừ, rồi Hiếu Tùng sẽ chán cô ta thôi, phải không Tử Hà”. Cô bĩu môi nhìn lấy bạn thân mình.

Tử Hà nhìn lấy cô “cậu là minh tinh nổi tiếng hiện nay đó, Đào Bích”. Đào Bích khẽ hừ lạnh, chỉ vì làm minh tinh mà cô hi sinh nhiều thứ, chỉ vì muốn Hiếu Tùng liếc nhìn cô, dù cô chẳng bằng Tử Hà, cô cũng chẳng muốn trèo cao mà muốn Dương Phàm chú ý, cô chỉ cần Hiếu Tùng, thế mà Hiếu Tùng lại chẳng liếc mắt tới cô, thật đáng giận mà.

Đào Bích nhanh chóng mở cửa xuống xe, Tử Hà cầm tay cô lại “cậu điên à, cậu tính làm gì, cậu đừng quên thân phận của cậu”, cô thật sự chán nản vì hành động của bạn thân cô.

Đào Bích nở ra nụ cười chuyên nghiệp không kém phần tự tin “cậu yên tâm đi, cậu xem tôi là ai, tôi đương nhiên biết mình đang làm gì”. Nói xong cô khẽ đưa tay của Tử Hà xuống bước tới quán cà phê.

Trong quán cà phê, hai người đủ phát sáng để khiến cho ai cũng phải ngẩng nhìn, nam thì tuấn tú, đẹp trai, kiểu đầu đang thịnh hành nhất hiện nay, nhìn bộ Âu phục trên người anh cũng đủ biết đó là hàng hiệu nổi tiếng vừa mới bày bán. Nữ thì quá mức đẹp rồi chẳng còn gì để chối cãi, họ chính là đôi kim đồng ngọc nữ, dù tiếc nuối nhưng cũng hết cách.

Nàng khẽ đưa tay nhấc tách cà phê nhấp nháp, cử chỉ tao nhã lại lịch sự, khiến cho anh cũng xao xuyến, nàng liếc mắt nhìn anh “sao, Hiếu Tùng anh có gì muốn nói với em”

Anh vội ho khan, lấy lại phong độ của nam tử “4 năm qua em đã đi đâu và làm gì”

“anh có biết mấy ngày nay ai cũng hỏi em câu nói như thế này không”. Nàng mỉm cười nhìn lấy anh, anh vội thúc giục cô “anh chẳng đùa với em, anh và em là em gái mà chẳng có quyền được biết sao”

Nàng thở dài nhìn anh “em ở paris làm công hết 4 năm nay, suốt 4 năm làm đủ mọi nghề”

Khóe mắt anh khẽ giật giật, cầm lấy tay nàng, nhưng tay nàng còn mịn màng hơn tay anh nữa, thấy anh nhú mày nghi ngờ, nàng vội nói “em ở paris mới đầu cuộc sống tẻ nhạt, nhưng rồi quen dần khá giả hơn xưa, em mới về nước được một tuần nay”

Anh giật mình “nếu bác gái không bị bệnh em tính ở luôn bên đó”, năm đó anh đi tìm cô rất nhiều nơi, hỏi thăm tung tích nàng khắp nơi, nhưng cả bóng dáng cũng chẳng thấy, anh cũng từng qua paris nhưng chẳng thấy nàng.

Nàng thở dài “không thể nào, mẹ em là người đã sinh ra em và dưỡng dục em, em nào bắt hiểu đến thế, em chỉ vì bị mất giấy chứng minh nhân dân , nên chẳng thể liên lạc với ai và sống trốn tránh”

Anh vẫn siết chặt bàn tay của nàng, giận hờn nàng “em có biết hành động của em hết sức ngu xuẩn không, em có biết anh tìm em suốt mấy năm nay không”.

Nàng mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng đều nhìn anh nói “chắc em sẽ rất nổi tiếng đây, ai cũng tìm lấy em”.

Anh cùng nàng khẽ cười, từ sau lưng nàng truyền đến giọng nói rất ngọt ngào “Anh Hiếu Tùng thật tình chờ nha”

Thấy được Đào Bích, con người sáng ngời của anh bỗng tối sầm lại, khuôn mặt anh tuần khê biến dạng, lạnh lùng, chẳng thèm liếc nhìn lấy Đào Bích. Đào Bích phát hỏa vì hành động của anh, khiến cô rất xấu hổ, lại còn thấy hai bàn tay đang nắm chặt nhau nữa.

Nàng cảm thấy sau lưng hơi bị nhột nhột, lông tơ dựng lên, trực giác của phụ nữ cho biết tình thế nguy hiểm. Khẽ rút tay lại, chuẩn bị túi xách ra về “Hiếu Tùng gặp lại anh em rất vui, em bận rồi, hôm nào chúng mình cà phê tiếp”

Hiếu Tùng vội vàng đẩy ghế ra, giọng khản trương “được anh đưa em về”. Nàng càng thấy không ổn càng lạnh xương sống “Anh có bận rồi, em bận về trước”

Nàng vội vã chạy trốn khỏi vòng bao vây của Đào Bích. Hiếu Tùng nhìn thấy bộ dáng của nàng thì hừ lạnh, ngồi xấp xuống ghế, chân bắt chéo lên, hai tay khoanh lại trước ngực, mặt phi thường lạnh.

Đào Bích nhanh chóng ngồi đối diện anh, giọng nhỏ nhẹ “em xin lỗi, em quá thất thố”, xem ra con nhỏ kia cũng biết điều.

Anh hừ lạnh một tiếng, bỏ một tờ tiền đô kẹp dưới tách, đi thẳng ra ngoài chẳng thèm để ý Đào Bích.

Sau khi chạy trốn, nàng chẳng dám quay đầu lại, Đào Bích là ai là minh tinh nổi tiếng hiện giờ, sao nàng chẳng biết chứ, nàng sau khi về nước thì mua tạp chí đọc thấy qua trên tờ tạp chí nói rằng Đào Bích rất mến mộ Hiếu Tùng. Tắm xong nàng mới cảm thấy thoải mái hơn, khăn tắm khẽ quần quanh người nàng, điện thoại di động nàng reo lên “A lô! Đồng Đồng có chuyện gì”

Từ đầu dây bên kia vọng đến “Văn Văn à, mai là lễ đính hôn của Trúc Hồng, cậu có tính sang mừng không”

Trong trí nhớ của Thái Văn, Trúc Hồng chính là một phó hội trưởng phó biến thái đây mà, nhưng lại hay trêu đùa nàng, đối xử với nàng cũng không tệ, nàng cũng muốn gặp lại đám bạn cũ của nàng “được rồi, tớ sẽ đi, nhớ qua đón tớ đó”

“được rồi, cậu cũng yên tâm đây là buổi tiệc nhỏ hân hạnh xuất hiện đâu”

“đương nhiên tớ biết, dù có xuất hiện tớ cùng hân hạnh cũng là mỗi người một ngã, bye bye”. Nói xong nàng vội tắt máy. Nằm xấp xuống giường, phải 4 năm qua rồi, nàng chẳng thể quên được hân.

Trong giấc mơ của nàng, hiện lại lên từng hình ảnh.

Bốn năm trước nàng là một cô gái ngây ngô pha chút bướng bỉnh lại hài hước. Vì công ty của bố muốn mở rộng thêm nên đã chọn thành phố A lập nghiệp, mọi việc cũng rất trôi chảy. Nàng thi đậu vào trường cấp ba một ngôi trường nổi tiếng, ai cũng mong muốn được vào.

Ngày đầu tiên nhập học theo trí nhớ của nàng, vì đây là trường học dành cho các tiểu thư, thiếu gia nên được ưu đãi rất tốt, ai chẳng thông minh thì đừng hòng bước nổi vào ngôi trường này. Đồng phục rất đẹp, vừa nhìn khiến nàng mê mẩn ngay. Nàng mặc trên người bộ đồng phục không khỏi mỉm cười, nhanh chóng di chuyển đến băng xếp lớp.

Vì nàng lần đầu tiên chuyển lên thành phố A nên chẳng có bạn bè thân thích lúc ở quê cũng xảy ra nhiều chuyện bắt buộc nàng phải đeo cái kính giả dày cộp, tóc thì thắt bím. Nhưng nàng nhanh chóng hòa đồng với các bạn vì tính tình hài hước cởi mở trước mọi người. Với nàng Đồng Đồng, Chí Chung, Linh Lăng là một một trong số những bạn mà nàng thân thiết nhất.

Giờ ra chơi, nàng cùng 4 người họ cùng ăn trong lớp. Bỗng lũ con gái nổi điên chạy trên hành lang, gào thét, đến cả Đồng Đồng cùng Linh Lăng cũng bỏ nhào tới cửa sổ.

“này Chí Chung chuyện gì xảy ra thế”. Thấy nàng tò mò hỏi, Chí Chung nhanh nói “Hoàng tử bạch mã của trường đã đến”

Nàng vẫn ngáo ngổ, nào ngờ Đồng Đồng xách tay nàng, đưa nàng tới cửa sổ nói “lớp mình là may mắn nhất vì gần cổng trường nhất lại là tầng một nữa chứ, nhìn đi, aaaaaaa”

Khi một chiếc xe BMW kiểu đời bóng loáng đậu ngay trước trường, theo sau là các xe hơi kiểu đời mới.

Tiếng hét chói tai của các thiếu nữ khiến cho Thái Văn nhúu cả mày, lần này các chàng trai cũng mò ra tận cửa sổ chen chúc nhau xem.

Dù chẳng biết anh là ai nhưng anh quả là khác người, cả người tỏa ra khí chất vương giả, chiếc đồng phục kia được mặc trên người anh quả khác đi rất nhiều y như nó được thiết kế dành riêng cho anh vậy.

Trong đầu của hàng ngàn thiếu nữ anh chính là bạch mã hoàng tử đích thực dù anh lạnh lùng, nhưng các nàng lại cảm thấy thích thú, vì sao ư, ngoài những điều đó còn có thân hình của anh cứ như các minh tinh nổi tiếng, mái tóc mỏng phiêu diêu theo gió, thật hấp dẫn, khuôn mặt của anh ngũ quan lộ rõ, đẹp như tượng tạc, không những thông minh, lại phi thường phi thường giàu có, là một hoàng tử đích thực cũng là một chú rùa vàng tên Dương Phàm

Nói hần là một kim cương vương mới đúng, gia tộc anh không những lớn mạnh mà còn mở sang nước ngoài, tập đoàn Dương Thị hiện tại đang lớn mạnh nhất nhì trong nước

Người đi theo sau cũng rất đẹp trai không kém, nhưng danh hiệu hoàng tử bạch mã đã phong tặng cho anh họ của anh. Anh khác với anh mình là luôn hòa đồng thân thiện, nụ cười của anh cũng đủ để giết chết hàng ngàn thiếu nữ một lãng tử chính hiệu Trương Hiểu Tùng

Còn cô gái đi theo sau thì đoan trang thùy mị, yếu đuối, là một đại mỹ nhân, là bảo bối của tập đoàn Túc thị, tuy chẳng bằng Dương thị nhưng miễn cưỡng cũng qua Túc Tử Hà công chúa bạch tuyết của trường.

Nhìn thấy Đồng Đồng cùng Linh Lăng hò hét như điên, còn Chí Chung sau khi giải thích cho nàng nghe thì nàng thở dài, lắc đầu, dù đẹp thật nhưng nàng lại chẳng thấy có hứng thú gì với kiểu thần tượng như thế này.

Sau những hò hét đi qua cuối cùng cũng dứt, Đồng Đồng cùng Linh Lăng vì hét quá nhập tâm nên đã bị khàn giọng hết một tuần.

=====

“ôi, tớ ghét nhất là tập thể dục đây”. Nhìn thấy Chí Chung vừa chạy vừa than vãn, Đồng Đồng cũng lên tiếng “cậu tưởng tớ thích ư, thôi đi, cổ mà rắng tập”. Ai cũng ai oán mong rằng buổi tập này sớm kết thúc, thật là khổ mới sáng sớm đã phải vận động tay chân rồi.

Linh Lăng thì rất giỏi rất khỏe là vận động điền kinh mà, Thái Văn thì có tập võ qua nên cũng chẳng thấy mệt mỏi là gì. “ôi, mình phục hai cậu thật đó”. Đồng Đồng ở đằng sau than thở hai cô gái đang chạy hăng hái.

Linh Lăng thì quay đầu lại đằng sau, tự tin nói “Hey, ai kêu cậu lười biếng Đồng Đồng”.

“Lăng, coi chừng phía trước”. Bất ngờ nàng đụng phải một thân người, nàng ngã phịch xuống đất. Nhưng một cánh tay đã đỡ trước mặt nàng “không sao chứ”.

“không sao”. Nàng trả lời, rồi ngược mặt lên thì thấy “OMG, hoàng tử, aaaaaaaaaaaaa”.

Tiếng la hét của Linh Lăng cộng những cô gái quanh đó đủ làm cho người gọi là Hoàng Tử nhấn mặt, rút tay lại, đi thẳng về phía cầu thang. Thái Văn chạy lên đỡ lấy Linh Lăng, giọng giận dữ “bị thương còn ở đó la hét ư, thật điên cuồng mà”

“aaaaaaaaa, cậu thật không biết điều, tớ thích hoàng tử đã lâu rồi, vì anh ấy nên tớ mới cố chuyển đến đây thôi” (nhóm của Thái Văn là đàn em đầu khóa, còn Hoàng tử là cuối khóa sắp tốt nghiệp)

“thôi đi, chân cậu chảy máu rồi kìa, tớ dìu cậu đi phòng y tế”. Nàng lắc đầu, dù Đồng Đồng có thích đi nữa thì cũng giống nàng. Nhưng Linh Lăng là khác mong rằng mình sẽ là nàng lọ lem được chàng để ý đến.

3. Chương 3

Giờ ra chơi lại đến, loa của trường đang phát thanh thì

Nàng đang ăn cơm cũng mắc nghẹn, Đồng Đồng khẽ lắc tay nàng, cười đùa “xem ra lần này thần đồng lớp mình chẳng thể thoát nổi”

Linh Lăng cũng tham gia “Nha, cậu thì quá đã rồi, nếu gia nhập thì ngày ngày được gặp hoàng tử”

Chí Chung hắc xì nói “cậu tưởng Thái Văn như cậu sao, đồ mê sắc đẹp, xì”

Loa lại phát tiếp

Trời ạ, chị Trúc Hồng thật chẳng kiên kỳ gì cả, nàng đành dùng tay khẽ nâng mắt kính lên, thở dài, xoay đầu lại “này, nếu tớ chết các cậu phải tới phòng hội trường nhận xác tớ đó”

Linh Lăng đưa tay lên hình chữ ok.

Mỗi lần nàng tới phòng hội học sinh là run cầm cập, không chỉ có phó hội trưởng quái dị mà cả phòng đều là ác quỷ là biến thái. Nàng đi qua đi lại cửa phòng, nuốt nước miếng, không biết có nên bước vào địa ngục hay không.

Loa phát thanh lại vang lên. Khóe mắt nàng khẽ giật giật, nàng đã đủ nổi tiếng nhờ cái biệt hiệu ‘một sách chính hiệu’ của Trúc Hồng rồi thế mà giờ phó hội trưởng lại tặng cho nàng thêm một danh hiệu khác nữa, trời ạ.

Hít một ngụm khí, nàng đẩy cửa phòng. Đúng như nàng đoán, các anh chị phòng hội học sinh ai cũng bắn các pháo hoa lên người nàng, tệ hơn là con sịt bông giấy màu trắng lên đầu nàng. (rất khó gọi ra, tốc sẽ bị dính chặt)

“hắc hắc, chúc mừng bé cưng, chính thức gia nhập vào ban quản lý học sinh của tụi chị”.

Nàng xoay đầu lại, tính bỏ chạy thì bị Trúc Hồng cầm lấy đầu nàng, bắt nàng xoay đầu lại, cười đùa “đừng có mà trốn tránh nhiệm vụ của em, bé cưng à”.

Ban cán sự phòng hữu nghị cũng lên tiếng chọc nàng “bé cưng à, ai kêu bé cưng là thiên tài làm gì, thôi bé cưng mong kiếp sau đầu thai làm người bình thường đi”

“các anh chị thật quá quắt mà, chưa hỏi qua ý em đã tự điền tên em vào danh sách thư ký của hội học sinh các anh chị, đúng là chẳng có tính người mà”

Thấy nàng cáu quắt, Trúc Hồng bĩu môi, giọng nghẹn ngào “ô...ô...chị nào muốn, năm sau các chị đã không còn ở đây, đương nhiên thấy nhân tài là phải thu nhập rồi, chẳng lẽ em muốn chị phải ở đây làm phó hội trưởng đến già sao, em không thương chị à, em chẳng thương lấy hội trưởng đại nhân sao”

“Trúc Hồng, tại sao cậu lại lôi luôn mình vào”. Từ sau lưng truyền đến giọng nói của một chàng trai giọng nói hấp dẫn lại quyến rũ, ai cũng tập trung về phía Hoàng Tử.

Chính vì nàng biết Hoàng Tử là ‘Hội Trưởng’, nên nàng mới chẳng muốn gia nhập, để chuốc lấy phiền phức. Nàng bực tức nói “thiên tài chẳng cần ăn sao, chẳng cần nghỉ ngơi sao, em đi đây, chúc chị tìm thấy nhân tài, trẻ trung có thực lực hơn em”

“nói đúng, thiên tài chẳng cần ăn sao, chẳng cần nghỉ ngơi”. Hoàng Tử dùng giọng trêu trọc nhìn lấy Trúc Hồng (vì bị Trúc Hồng lôi kéo nên phải gia nhập), rồi lại xoay lại nhìn lấy Thái Văn “tuy nhiên, thiên tài chính là thiên tài, đã là một thành viên của trường Hòa Hiếu sao lại chẳng góp sức cho trường, không lẽ em không sợ mọi người cô lập em”

Khỏe mắt nàng giật giật, thì ra hoàng tử là thuộc hạng lưu manh, xảo trá. Ban quản sự phòng hữu nghị nhanh chóng bay lên ôm cổ nàng “bé cưng à, nghe hội trưởng đại nhân chúng ta nói gì chưa, không muốn được tiếng thơm muôn đời thì bé cưng ngoan ngoan nhận mệnh đi”

“được rồi làm thì làm, ai sợ ai”. Nói xong nàng hất lấy tay của ban quản sự ra đi về phòng, Thái Hồng từ đằng sau cửa vang thêm một câu “mai nhớ đúng giờ bé cưng à”

Trúc Hồng xảo trá nhìn lấy Hội Trưởng đang nở ra nụ cười của ác quỷ. Thái Hồng tặc lưỡi “xem ra Hội Trưởng đại nhân cũng biến thái không ít nha”

Hội Trưởng đại nhân khẽ nhủ mày “nếu không nhờ tôi, cậu tin rằng cậu sẽ giải quyết được con bé”

Trúc Hồng khoát tay lên người Hội Trưởng, giọng cực lưu manh, nhủ nhủ mày lên trán “Nha, Hội Trưởng cũng gian xảo không kém nha”

Hội Trưởng gạt tay Trúc Hồng ra “quá khen, tôi chưa bằng cậu đâu, đừng gán cái danh hiệu nào cho tôi nữa” tại Thái Hồng mà anh lại được gọi là ‘bạch mã hoàng tử’ của trường, thật là cái biệt hiệu biến thái mà.

Cả phòng hội học sinh đều cười đều, nàng đang đi thì đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, thật là sờn tai gai óc mà. Chương 3-2

Bình thường mọi người đều cỡ 7h30 mới nhập học còn hội học sinh lại đến sớm hơn họ những một tiếng để hội họp và bàn các thông tin.

Nàng từ ngày đi theo phó biến thái thì chẳng có gì sung sướng cả, bị quay như chong chóng, làm khổ sai, chẳng khác gì giống trâu bị đi suốt ngày. Nàng đang đi thì lẩm bẩm bất ngờ hét to “thật quá quắt mà bất nạt ma mới mà, đồ đồ phó biến thái, đồ hoàng tử lưu manh, aaaaaaaaaaaaaaaaaa”

“tôi lưu manh ư?”. Từ đằng sau truyền đến một giọng nói, trời ạ tên này nên đổi tên hoàng tử đi, phải gọi là quỷ, luôn xuất hiện đằng sau lưng để dọa người.

“sao tôi làm gì em, nên em thấy bất công?”. Nàng lo nghĩ mà cái tên ‘hoàng tử’ đã sánh vai cùng nàng, nàng ho khan, nghiêng răng lợi “khục, nào dám thưa hội trưởng đại nhân”

Hắn tặc lưỡi “xem ra em ghét tôi lắm đây, em biết không, ít ai ghét tôi như em”. Hai bả vai nàng khẽ run run, vì sự tự sướng siêu cấp biến thái của hoàng tử, nàng bất ngờ hỏi lại “thế hôm qua hội trưởng nói tôi là nhân tài, đương nhiên tôi phải khác với họ, nếu tôi giống họ thì hội trưởng nào lôi kéo tôi vào chúng với phó biến thái”, chết “e hèm, phải nói là phó hội trưởng”

Hắn cười nhìn nàng “xem ra Trúc Hồng cũng bị đặt cái tên xứng đáng với cậu ấy rồi, đúng đấy, ráng lên em nhé, anh chờ sự bất ngờ đầy thú vị của em”, phó biến thái sao, ha ha ha, được đấy, bé con này quả nhiên là hài hước như mọi người nói.

“chà, ít thấy hoàng tử của chúng ta cười nha”. Từ đằng sau vọng lại một giọng nói giễu cợt, một thanh niên tuấn tú, nụ cười tỏa sáng, ung dung đi tới chỗ của Hoàng Tử, khẽ liếc nhìn Thái Văn, giọng tò mò “đây là thư ký của Trúc Hồng sao”

“chào em, anh là Hiếu Tùng rất vui được gặp em”. Nàng thấy được ánh mắt gian xảo của hắn không kém hoàng tử. Mắt trái nàng khẽ giật giật, giọng nói hờn hợt “chào anh, khỏi giới thiệu, toàn trường ai chẳng biết anh là ‘Hiếu Tùng’ chứ” (nhấn mạnh)

Hiếu Tùng sờ sờ cằm “chà, xem ra em rất kiêu ngạo nha”.

“đà tạ em coi như đó là một lời khen, em chào hai anh, tạm biệt”, trong lòng nàng thầm nghĩ chẳng hèn ngày tái ngộ cùng hai vị này, tiếng thơm của họ đã quá thơm rồi, xem con gái chỉ là trò đùa, hạng người này nàng ghét nhất.

Khi thấy bóng dáng Thái Văn khuất dạng, Hiếu Tùng xoay lưng lại đuổi theo Hoàng Tử nói “Anh, xem ra em ấy rất ghét chúng ta nha, lần đầu tiên em cảm thấy mình thất bại, dù là một sách Trưởng Hiếu Đông cũng phải ngất xỉu khi thấy em đó”

Hoàng Tử cười nhạt “em ấy không phải ghét em mà là ghét sự ăn chơi của chúng ta, ha ha ha”

“đàn ông mà, còn trẻ ai chẳng ăn chơi chứ”. Hắn thấy bất bình, từ nhỏ các cô gái ai chẳng mong được làm bạn gái của họ, chỉ cần họ búng tay là có ngay một đồng cô sẵn sàng vì họ mà làm ‘bạn tình’, vả lại họ nào bạc đãi các ‘bạn tình’ của họ chứ.

“Hiếu Tùng, nếu em bị ép làm một việc em chẳng thích thì lúc đó em sẽ hiểu”.

“thì ra là thế sao, ha ha ha, làm em cảm thấy em rất thất bại”.

Hoàng Tử liếc nhìn Hiếu Tùng “em đừng đùa giỡn với loại người như em ấy, chẳng dễ chơi như các cô khác đâu”

“ấy, anh nghĩ đi đâu vậy, em là loại người chẳng có khiếu thẩm mỹ đến vậy sao”, loại một sách đeo gọng kính dày cộp, còn lâu mới là lựa chọn của hắn, hắn chỉ thích các cô gái, chân dài, đẹp, và thơm.

Hai người cười xảo trá bước về lớp của họ. Chương 3-3

Trong một phòng học nhạc, một tiếng đàn piano vang lên, đây là bản ‘moonlight sonate’ nổi tiếng, được đánh trên một bàn tay thon dài, khá du dương và hoàn hảo không kém gì Beethoven. Cái ngón tay cứ nhấn lên từng phím đàn từ thấp lên cao, từ cao xuống thấp, chỉ thấy được sự tập trung của nàng, nàng vẫn không ngừng đàn, cho đến lúc kết thúc.

Cô giáo cũng khen nàng “quả nhiên thiên tài có khác, hay lắm, bài kiểm tra của em khỏi cần phải làm, cô sẽ đưa điểm vào sổ của em”

(Thái Văn luôn đứng đầu bảng trong các cuộc thi)

Nàng gật đầu, bước xuống lớp, Chí Chung kêu kêu nàng “này cậu giỏi quá nha, quá xuất sắc đi, tớ phong cậu làm thần tượng của tớ”

Nàng búng lấy mũi Chí Chung “đồ ngốc, nếu cậu học 10 năm đàn piano như tớ cậu sẽ đàn như tớ thôi”, từ hồi 6 tuổi nàng đã phải học violet, piano, nàng cũng chỉ là nối theo con đường của mẹ, vì mẹ nàng một nghệ sĩ piano vô danh nhưng nàng cũng được thừa hưởng phần âm nhạc của mẹ nàng.

Đồng Đồng ôm lấy cổ Thái Văn nói “Oa, tớ cũng học như cậu mà sao tớ chẳng được như thế, đời thật bất công mà”

Linh Lăng chen miệng vào “nếu cậu là thiên tài cậu sẽ học được thôi Đồng Đồng”

Cô giáo đi xuống dưới, khoàng tay trước ngực “Đồng Đồng, Linh Lăng nếu hai em tính gây cho tôi sự chú ý thì hai em đã thành công rực rỡ”, cuộc đời thất bại của Thái Văn là kết bạn cùng ba đứa nhóc lạnh chanh này.

=====

Tan học người ta được ra về còn mình, còn mình thì phải sắp xếp các giấy tờ, các tài liệu rồi phân tích thật bất công nha, nhìn xem đồng hồ, còn 5 phút nữa là nàng phải đến võ quán.

“nếu em thật sự gấp như vậy, thì có thể đem tài liệu về nhà”. Hoàng Tử liếc nhìn nàng, thấy nàng vừa làm chẳng nhập tâm gì cả lo để ý đến đồng hồ. Quả nhiên khoe môi nàng cong cong, cuối chào anh “Hội Trưởng đại nhân, lần đầu tiên em thấy cảm kích anh đến thế”

Nàng nín nót đủ điều sau đó nhanh chóng thu xếp đồ, đi ra khỏi phòng hội học sinh, nhưng nàng lại đụng trúng bóng dáng của một người, khiến nàng ngã xấp xuống, ‘a’, tiếng la lên của cả hai, khuôn mặt hôn lầy mặt đất, các tài liệu bay tứ tung.

Hoàng Tử thấy vội kéo nàng lên “Thái Văn em không sao”, nàng đỡ đầu chẳng sao, nàng chú ý được tay Hoàng Tử hơi rung rung, nàng mới để ý xấp tài liệu “OMG, giấy của tôi, thật xin lỗi vì làm hư hết tài liệu của Hội Trưởng”. Nàng cuối đầu lượm lại mất kính, nhặt lại các tài liệu, sau đó khẽ liếc nhìn bóng dáng mình đụng trúng đang trốn mặt nhìn mình.

“oa, cô quả là đại mỹ nhân của trường nha, người ta gọi cô là công chúa là quá chính xác”. Nàng thốt lên câu đó trước mặt Tử Hà. Tử Hà muốn giận dữ nàng, nhưng lại hạ hỏa khi cô khen mình như vậy nhưng..... Hoàng Tử kéo Tử Hà lên, Tử Hà nhẹ nhàng hỏi “em ấy là Thái Văn anh mới tuyển sao”

Hoàng Tử khẽ gật đầu “đúng”. Nàng thật muốn nhìn lấy Tử Hà nhưng quá trễ rồi, vội vàng xách đồ chạy đi quay lại đằng sau “đại mỹ nhân, tạm biệt và xin lỗi”.

Tử Hà nhìn lấy Hoàng Tử “cô ấy cũng là một đại mỹ nhân” chẳng qua là dưới lớp kính dày cộp đã che mất vẻ đẹp của cô ấy, mái tóc thật què mùa.

Hoàng Tử nhàn nhạt hỏi “Vậy sao, có chuyện gì”

Thấy được Hoàng Tử không chú ý đến cô ấy, nàng mới khẽ mỉm cười, dịu dàng nói “không, bác gái muốn anh cùng em về ăn cơm chung”

“được rồi”. Hoàng Tử xoay đầu lại vào phòng lấy một số đồ (Tử Hà cùng Dương Phàm là ‘thanh mai trúc mã’)

4. Chương 4

Cuộc thi giữa kỳ đã qua đi, các học sinh nhanh chóng di chuyển ra ngoài, bắt đầu ăn mừng.

Thái Văn sắp xếp đồ, bộ dáng mệt lử, Linh Lăng lại vỗ lấy bả vai của nàng, khiến nàng mém chút là ngã xấp xuống, may mắn là Chí Chung đỡ lấy nàng “này cậu là thiên tài thì cứ có gì mà làm phiền được cậu”

Nàng bơ phờ nhìn lấy Chí Chung làm sao dám nói ‘đề thi dễ ẹt’ chứ, dạo này bị ép buộc phải đi học ba lê, một lúc lịch của nàng dày đặc như vậy nàng sao mà chóng đỡ nổi, đôi chân của nàng muốn rụng vì môn nghệ thuật ba lê, nàng rõ là chẳng có năng khiếu về môn này nha. Nàng lấy tay gạt lấy vài sợi tóc đã bung xuống, nhẹ nhàng nói “phải, thiên tài không phải là tất cả”

“từ ngày cậu làm thư ký phó hội trưởng cậu trong thật xanh xao, gầy gò”. Chí Chung nhăn mặt nhìn nàng, Linh Lăng lại cười tươi vỗ lấy bả vai của nàng nói “thi xong được nghỉ vài ngày mà, lúc đó chẳng phải sướng sao”

Mắt trái của nàng giật giật, người ta thì được nghỉ, nhưng các nàng thì không, vẫn phải vào trường, làm đồ để chuẩn bị cho buổi lễ nữa. Nàng chẳng muốn họ lo lắng, đứng thẳng lưng, giọng nói “ừ, chẳng sao cả, đón luôn Đồng Đồng , đi ăn thôi”

“ok”. Linh Lăng cùng Chí Chung cùng lên tiếng, vì Đồng Đồng thi phòng khác, còn 3 người các nàng thì cùng phòng.

=====

Trong phòng hội học sinh lúc này, các cán sự ai ai cũng tụ tập lại, không thiếu sót một ai chỉ sót mỗi mình Thái Văn, cánh cửa phòng hội trưởng lúc này đã bị đá ra, một cô gái thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, khẽ liếc nhìn xung quanh quả nhiên ai cũng ánh mắt hình viên đạn bắn về phía nàng.

“xin lỗi, xin lỗi, em đã làm phiền mọi người”. Nói xong nàng khẽ nâng cặp mắt kính dày cộp lên, vén vài cọng tóc thừa ra đằng sau vành tai, rồi lại ngồi ở ghế trống. Hoàng Tử đưa cho nàng khăn giấy lau mồ hôi. Trúc Hồng giọng châm chọc “em đừng có làm bộ dạng hội học sinh bạc đãi em lắm vậy”

Nàng liếc mắt nhìn lấy phó biến thái, giọng hờn hợt nói “em nào dám, thưa chị hai”. Khẽ lau đi mồ hôi còn đọng lại trên trán của nàng, vì luyện tập quá mệt mỏi suốt cả đêm mà nàng ngủ chẳng được chân thì đau, kết quả như các bạn thấy đó, nàng cúi đầu xuống bàn. Trúc Hồng khẽ đập bàn, nàng giật mình quát “Hey, muốn người ta chết vì bị ú tim sao”

“được rồi bắt đầu vào chủ đề đi”. Đây là lần thứ hai nàng thấy Hội Trưởng đại nhân tốt bụng đến thế.

Cuộc họp bắt đầu dưới sự tranh cãi điên cuồng của các mọi người. Sau khi kết thúc ai nấy cũng lấy đồ ra về.

“à hội trưởng bản sắp xếp tài liệu...”. Hội Trưởng ngắt lời cô “muốn chừng nào nộp cũng được, nhìn em như thế tôi nào dám phiền em”

Nàng vội giải thích “ách, chẳng phải do áp lực công việc đâu, mà dạo này chẳng hiểu mẹ em nổi đóa gì mà bắt em đi học thêm nhiều thứ, em mới tính lịch không xuể”

Hội trưởng khẽ nói “được rồi, em làm tôi tưởng, tôi ngược đãi em chứ”, mình bị sao vậy, tự nhiên cảm thấy vui vẻ.

‘bíp bíp’. “ôi không, xin phép hội trưởng mai em sẽ nộp, em đi đây” nàng thở dài nhìn lấy đồng hồ của nàng, vì biết nàng được nghỉ mà cô giáo nàng chẳng tha cho nàng, bắt nàng đi học thêm, nàng rất phờ phạc bước đi khỏi phòng hội học sinh

Nàng đi lướt qua một bóng người. Bóng người đó ngạc nhiên bước vào phòng hỏi lấy Hội Trưởng “này anh, cô ta có phải Thái Văn”

“sao”. Hội Trưởng cầm lấy xấp hồ sơ, không thèm ngó lấy em họ anh. Hiếu Tùng vò đầu “trời ạ, rất may mắn là em không gia nhập hội học sinh, nếu không em cũng sẽ bị bạc đãi”

“em tưởng bé con đó là bị anh bạc đãi sao”. Hiếu Tùng ngạc nhiên trước sự trả lời của anh, hần lại hỏi “thế vì sao mà trong cô ta quá mức phờ phạc, gầy gò”

“thiên tài cũng phải học thêm”. Hiếu Tùng thở dài, nhún nhún vai “xem ra làm thiên tài chẳng sung sướng gì”

“em có muốn làm cũng vô dụng căn bản đầu em chẳng chứa nổi những thứ đó”. Một câu của Hội Trưởng bắn trúng tim đen của Hiếu Tùng, khiến Hiếu Tùng ngậm miệng lại xấu hổ Chương 4-2

Ngày hôm sau sắc mặt nàng cũng chẳng đỡ hơn hôm qua, cầm xấp tài liệu giao cho hội trưởng. Hội Trưởng khẽ lắc đầu, hỏi “nếu chẳng nhét nổi vào đầu thì đừng cố”

Nàng xoay người lại, ánh mắt lơ đãn hiện sau lớp kiến, nàng hai tay để xuống bàn hội trưởng “cảm tạ đại nhân, nhưng em đã được nghỉ dài hạn”

“cũng tốt, như vậy chẳng ai nói chúng tôi bạc đãi em”. Anh tò mò có chuyện gì mà làm khó thiên tài như bé con ấy, lại hỏi “em học yếu môn nào, tôi sẽ kèm cặp em”

Nàng nâng mắt kiến lên, hờn hợt nói “hội trưởng đại nhân sẽ hối hận khi nói ra câu này”.

Anh ngạc nhiên hỏi “tại sao”. Nàng muốn cười nhưng chẳng dám và cố gắng nhịn, ho khan “ khục, vì em đã bị cô giáo trường nghệ thuật tống cổ ra khỏi học viện”

Khóe mắt anh khẽ giật, hai người cùng cười sảng khoái. Anh ho khan nói giọng có chút ngượng nghịu “cảm ơn em đã cho tôi sĩ diện”

“không dám phụ lòng tốt của anh”. Anh lại hỏi “thế tại sao sắc mặt em kém như thế”

Nàng thở dài nói giọng e dè “hôm qua em đã tặng một món quà rất đặc biệt cho cô giáo, khiến cô phải nghỉ ngơi lại dưỡng sức 3 tháng”

Anh lại nằm trên bàn cười nham nhở, giọng run run nói “đây là việc tốt...ha ha ...sao em lại...tự trách...”

Nàng lại lắc đầu, nâng lấy mắt kính lên “em thì rất khỏe rất vui, có điều mẹ em đã tụng kinh gõ mõ trước phòng em cả đêm”

Anh ôm bụng cười sung sướng, nàng thì dờ ể nói “nếu anh là em, anh sẽ sung sướng như em sao, ôi thiên tài chẳng phải là cái gì cũng biết, đây là môn học khiến em nhớ suốt đời”

Giọng của anh vẫn còn chút cười hơi run run nói “tôi, rất phục em đó, ha ha ha”.

“lần đầu tiên em cảm thấy anh đã thay đổi đó, Dương Phàm”. Một giọng nói vang lên từ xa, của một nam tử đang mở miệng trêu trọc.

Hội Trưởng lấy lại phong độ ngày xưa, vội ho khan, chẳng thèm liếc mắt tới Hiếu Tùng, căn dặn nàng “nếu em cảm thấy nhà em khó ngủ thì em có thể đi khách sạn”.

Nàng nhàn nhạt nói “trốn được một đêm chẳng trốn được cả đời, mai em sẽ tới sớm, chào tạm biệt”. Nàng khẽ quay đầu lại, bước đi u sầu.

Thấy nàng đi xa rồi, Hiếu Tùng tiến lên bàn hội trưởng, nhìn lấy anh “em quyết định sẽ phong cô ấy thành thần tượng của em, ha ha ha”

Anh nhàn nhạt nói “tùy em”. Hắn lại cười hả hê, hắn thật chẳng thể tin nổi, anh của hắn dù coi phim hài cũng chẳng cười thoải mái như hồi này, dù có chuyện gì vui cũng chẳng biểu hiện ra mặt, ôi Thái Văn, tôi phục cô.

=====

Trúc Hồng khẽ ấn đầu nàng ngồi xuống ghế vì phản ứng của nàng quá đà, Trúc Hồng cười đều “em đừng phản ứng thái quá như vậy chứ”

Nàng bĩu môi “không đi có được không”

. Đột nhiên ai cũng lên tiếng hù dọa nàng, nàng cầm tờ khăn giấy khẽ lau mồ hôi đọng lại trên trán. Trúc Hồng nói “em cứ thích ở nhà ủ nấm ư?”

“không phải mà là.....rất phiền em....không có thời gian ”, dạo này mẹ nàng không hài lòng với hành động của nàng với cô giáo, nên đã kèm cặp nàng nhiều hơn, vả lại nàng còn phải đi ‘làm thêm’ đâu rảnh.

“bé cưng à, nếu bé cưng muốn trốn tránh trách nhiệm là chẳng được đâu, lần này ngoài đi dã ngoại mà còn đi khảo sát một số nơi, để tích lũy thêm kinh nghiệm, ai cũng phải đi, ai cũng có công việc được giao”.

Quả nhiên Trúc Hồng nói dối chẳng ngượng miệng, trong lòng ai cũng cười thầm, vì ai ai trong phòng hội trưởng cũng từng bị Trúc Hồng chơi ‘khăm’ qua rồi, chỉ riêng có Thái Văn là ‘ma mới’ nên mới dính bấy thôi.

Thấy hội trưởng đại nhân tính mở miệng nàng chặn lại “em đi, ok”. Vì hội trưởng đại nhân giúp nàng nhiều lần lắm rồi, không nên gây phiền phức nữa, bỏ đi, làm thêm nghỉ một hai buổi chẳng chết gì.

Trúc Hồng nhe răng cười đều, sờ sờ đầu nàng nói “thế mới là bé cưng chứ, ôhồôôô”. Nghe được tiếng cười quái thai của Trúc Hồng ai cũng khẽ giật mình, sờn tai gai óc.

Trong giờ ra chơi

“oa Thái Văn tớ rất ngưỡng mộ cậu nha”. Linh Lăng choàng tay ôm lấy cổ Thái Văn, Thái Văn đẩy tay Linh Lăng ra “nhột quá, con nhỏ này, nếu ngưỡng mộ thì chăm chỉ học tập đi”

Linh Lăng lộ ra khuôn mặt ỉu xiu, bĩu môi “nếu tớ thông minh như cậu tớ cũng chăm chỉ ”

Chí Chung cười trộm trong lòng “khực, Linh Lăng là củ khoai lang mà so sánh với Thái Văn ư?”

Linh Lăng khẽ đứng lên đưa người tới, bẹo má Chí Chung “này, tớ cũng đâu có tệ”

Chí Chung gạt tay nàng ra “trừ bỏ nhan sắc thì trong não cậu chỉ là một quả nho hahahaha”

Đồng Đồng, gật đầu tán thành, liếc nhìn Thái Văn “này Văn, chẳng phải cậu phải đi làm thêm để mua quà cho bác gái sao?”

Nàng thở dài “nghỉ một buổi thì có sao đâu, có lẽ ảnh sẽ chấp nhận thôi, ai ai ai” (ảnh = anh quản lý)

Chí Chung giật mình “này gia đình cậu cũng khá giả lắm mà, sao mà lại....”

Nàng cắt lời của Chí Chung, hưng phấn nói “quà tặng mẹ là phải tự tay kiếm tiền mà mua mới có ý nghĩa”

Linh Lăng cười nhe răng nói “oa, trừ bỏ là thiên tài mà còn là một hiếu nữ nha”

Nàng nhún nhún vai, hãnh diện nói “chứ sao, tớ mà lị”

Chí Chung cùng Đồng Đồng cười không ra nước mắt, hai người từng qua nhà Thái Văn chơi, thấy nàng với mẹ nàng một trời một vực, mẹ nàng yêu kiều, nhưng nàng thì lưu manh, mẹ nàng nói một, nàng nói hai, hai người cùng ăn cơm mà cũng tranh cãi.

5. Chương 5

Chiếc xe buýt đang bon bon trên đường, trên chiếc xe buýt đặc cách sang trọng khác biệt với các chiếc xe buýt khác được đặt riêng, chẳng những đẹp mà bên trong còn sang trọng do tập đoàn Dương thị tài trợ.

Nàng khẽ đưa đầu dựa vào khung kính cửa sổ, đầu đeo headphone, ánh mắt sau lớp kính dày cộp chờ đến nhìn ra cảnh vực xung quanh bên ngoài, trên tay còn đang cầm cây viết cùng quyển tập.

Trúc Hồng khẽ khom lưng từ đằng sau giật chiếc headphone của nàng, nói “xuống xe đi, tới rồi a”

Nàng bắt giác đứng lên, đầu đụng phải cốp xe “ai ui”, kêu ra tiếng la thảm thiết, liếc nhìn đằng sau, xoa xoa đầu “chị Thái Hồng chị đứng là biến thái mà, tới đâu mà tới”

Trúc Hồng làm bộ dạng ngây thơ vô số tội “ây, ai kêu em chẳng lo chăm chú làm việc của em, mà ngồi đờ đến, nói đi tương tự ai”

Nàng hứ, ra vẻ chảnh chọe hất mái tóc dài vào mặt Trúc Hồng, giọng cao cao nói “chị mới tương tự đó”, nàng đặt mông ngồi ngay ngắn vào chỗ. Trúc Hồng khẽ xoa xoa mặt “bé con này, làm da mặt chị trầy hết rồi, em có biết mặt chị là quan trọng nhất không hả”

“yên tâm đi, với sắc đẹp ‘ma chê quỷ á’ của chị còn có tính cách ‘siêu cấp biến thái’, chẳng ai mà dám nói chị xấu cả”. Nàng nói xong câu này, cả xe đều cười vang. Nhưng da mặt Thái Hồng thì đã được ‘huấn luyện’ ngay từ nhỏ, thử hỏi Trúc Hồng làm sao mà biết ngượng, kênh mặt nói “này bé con, thấy chị hiền không lên tiếng là ngồi lên đầu chị sao”

Nàng xoay đầu lại, nở ra nụ cười đều, xoa xoa lấy mặt của Trúc Hồng “thì ra da mặt của chị cũng rất mỏng”. Thái Hồng trợn mắt há hốc ra, khẽ kí đầu nàng, bực mình ngồi xuống ghế của mình.

Nàng mỉm cười đeo headphone bắt đầu ghi chép một số đồ cần thiết.

Lúc này ai cũng ngồi xỏm xuống ghế lại, kịch xem xong rồi chẳng còn gì ngắm. Hiếu Tùng khẽ lay lay Dương Phàm “chà xem ra hội học sinh cũng chẳng tệ, chơi rất vui”, con bé mọt sách khá thú vị cộng thêm Trúc Hồng đúng là cặp bài trùng gây hài hước.

Dương Phàm đang gõ laptop thì dừng lại động tác, ánh mắt lóe sáng, giọng nói mỉa mai vang lên “với tư cách biến thái của em gia nhập cũng chẳng tệ, nhưng anh sợ với đầu óc quá thông minh của em thì sớm nổ tung mà chết”

Hiếu Tùng khẽ bắn ra tia sát khí về Dương Phàm, giọng ủy khuất “xì, đừng tưởng bỏ, với tài năng của em đâu cần phải gia nhập hội học sinh của các người chứ”, vì hôm nay rảnh rỗi nên Hiếu Tùng mới đi theo ‘anh họ’ của mình, tiện thể xem có cô gái nào vừa mắt của Hiếu Tùng không.

“vậy sao?”. Tiếng của Dương Phàm nghe như khiêu khích Hiếu Tùng, Hiếu Tùng ai oán trong lòng, tại sao ‘anh họ’ của mình quá mức xuất chúng lại thích chà đạp lên lòng tự trọng của người ta thế, thật là bất công mà, nhưng không sao anh cũng được thừa hưởng gen xinh đẹp của nhà họ Dương đều này anh khá là tự tin và mãn nguyện.

Xe buýt ghi chữ ‘Hòa Hiếu’ to đùng đậu ngay vào bãi đỗ xe của một resort cao cấp, chuyến đi này là do trường ‘Hòa Hiếu’ cấp miễn phí cho phòng hội học sinh do cống hiến cho trường cùng với thể hiện xuất sắc đây là phần thưởng xứng đáng.

Nàng đờ đến bước xuống xe, trên tay cầm quyển sách chăm chú ghi, mà chẳng thèm chú ý đến phía trước có một cây cột. Bàn tay to lớn đã khẽ chặn lại trên trán nàng, khiến nàng giật mình “ôi, trời ạ, cảm ơn Hội Trưởng đại nhân a”

Hội Trưởng khẽ hừ, quét cho nàng ánh mắt lạnh lẽo “lo mà đi đường, lỡ bị thương thì sao, đúng là ngốc”

Nàng thở dài, giọng ai oán “ôi, tại em, xin đại nhân tha thứ a”, chẳng hiểu nàng đã đắc tội gì với Trúc Hồng mà cứ bị đi như thế.

“Trúc Hồng cũng quá đáng, đưa đây”. Hội Trưởng giật lấy cuốn sổ trên tay nàng, quét qua một lượt rồi giật luôn cuốn sổ của nàng, khiến nàng trợn mắt cả kinh nhìn “Hội Trưởng đại nhân, ý này là??? ”

Hội Trưởng chẳng thèm trả lời mà đi thẳng lên, chính anh cũng chẳng hiểu vì sao nữa, vì thế anh chọn lý do không giải thích. Điều này khiến nàng giật mình, cầu mong sao không như nàng nghĩ, nam mô a di đà phật.

Rất may mắn là nàng được ở cùng phòng với ban cán sự quản lý trật tự của trường - Dạ Thi, nàng là con người cởi mở ít biến thái hơn Trúc Hồng đều này khiến nàng cảm thấy mừng tối nỗi rơi lệ.

Dạ Thi khẽ liếc nhìn Thái Văn tặc lưỡi nói “đừng tưởng tớ ít có biến thái như Trúc Hồng”

Ánh mắt của nàng trở nên ỉu xiu, đờ người xuống, Dạ Thi khẽ bật cười “ôi, tớ đùa với cậu thôi, ha ha ha”

Nàng cắn chặt môi dưới, xông lên cù lét Dạ Thi “a, ha ha ha, tớ sợ cậu...tớ sợ...nhột...ha ha ha ha”.

Nàng dùng hai chân kẹp lấy hai chân của Dạ Thi, hai tay không ngừng hoạt động vắn cứ cù lét Dạ Thi, Dạ Thi lăn qua lăn lại, thở hổn hển.

Cánh cửa phòng bật ra, Trúc Hồng nhìn hai người, tặc lưỡi “xem ra nếu hai người không ra ngoài, tôi sẽ ‘kèm cặp’ hai người cho đến lúc về”

Hai nàng khẽ giật bắn người, nhanh chóng sửa sang trang phục. Vì đây là du lịch nên được mặc áo nhà. Nàng vẫn mặc áo tay dài, nhưng mà lại chọn cái quần đùi ngắn, lộ ra đôi chân thon dài.

Tiết mục đầu tiên của cả nhóm là ‘bơi lội’, khu resort này rất cao cấp rất đẹp, kế bên còn có cái hồ nước trong xanh to lớn, bóng cây khẽ run run, thổi một luồng gió mát rượi, trên bờ là nhiều hàng ghế được xếp với nhau.

Tiếng ồn ào của các bạn khiến nàng đeo headphone vào, khẽ nhắm mắt, dựa lưng vào ghế, với tư thế tằm nắn. Bỗng nhiên nàng có cảm giác mình bị nhắc bổng lên, headphone bị giật ra. “uy này, các anh chị làm gì....á...”

Nàng bị quăng cái ‘đùm’ xuống nước với tư thế chưa chuẩn bị gì, mắt kính cũng rơi xuống đáy hồ, khiến nàng sợ nhớ nên cứ lặn xuống đáy tìm kiếm mắt kính của mình.

“này đừng nói với tôi, em ấy chẳng biết bơi”. Trúc Hồng nhìn lấy làn nước, thấy nàng đang chìm xuống dưới. “không xong rồi, mau cứu cô ấy đi”. Dạ Thi cùng một số người cũng lên tiếng.

Hiếu Tùng trốn tránh trách nhiệm “cũng tại cậu đó Trúc Hồng” Chương 5-2

Hội trưởng khẽ quát “còn ở đó ồn ào”. Anh nhảy xuống nước, nhanh chóng kéo bóng dáng của nàng lên, nàng đang vui mừng vì sắp lặn được cái mắt kính rồi, thế mà bị bàn tay to lớn, ôm lấy eo thon nhỏ của nàng, nàng ai oán, vừa quay đầu lại, đã bị lôi lên mặt nước.

Nàng tức giận đánh lấy bả vai của hội trưởng nói “anh đồ xấu xa, em đang lặn đồ mà, em biết bơi, sao anh phá rối em chứ”. Nàng nói một mạch chẳng chú ý xung quanh ai cũng nhìn nàng, ai cũng há hốc miệng ra, nàng đã biết là chuyện gì rồi, thở dài, khẽ nâng mông lên bờ, vuốt mái tóc đã bị nước làm cho khô cứng.

“trời ạ thì ra em đẹp như thế sao”. Trúc Hồng cũng tá hỏa, hăng hái nói “rơi xuống nước một chút là biến thành người đẹp sao, chị cũng muốn đó”

Hiếu Tùng cười nham nhở, đẩy Trúc Hồng xuống, “ôi”, chỉ kịp la lên mà đã rơi cái ‘rằm’ xuống nước

Trúc Hồng ai oán ngời đầu lên nhìn Hiếu Tùng, Hiếu Tùng nhún nhún vai “chẳng phải cậu muốn đẹp như Thái Văn sao?”.

Nàng vội quay đầu thì thấy hội trưởng ngời lên từ nước, nàng khẽ rung động, vì hội trưởng lúc này cực đẹp trai, cực quyến rũ, những giọt nước lăn xuống khuôn mặt đẹp như được điêu khắc, nàng vội thanh tỉnh vì câu nói của hội trưởng kêu “này, mắt kính của em”

Nàng vươn bàn tay đến lấy lại thì bị Trúc Hồng quăng cái tằm xuống nước tiếp, khiến hai con mắt nàng muốn lặn ra, giận dữ quát “này, chuyện hồi nãy em còn chưa tính sổ với chị, sao chị lại quăng đồ của em hả!”

Trúc hồng khẽ tặc lưỡi “bỏ đi, mai chị dẫn em đi mua kính nào mà thể hiện vẻ đẹp quyến rũ của em”

Lúc này hội học sinh ai ai cũng chen chúc nhau nói

“phải đó, hay em đeo kính sát trùng đi”

“chắc, chắc tớ sẽ bình chọn cho cậu là mỹ nữ đó”

“cậu là con lai à, đẹp quá, tớ cảm thấy cậu khác khác với đó”

Nàng đẹp kiêu lạ lòng mang chút sắc sảo của người Phương Tây, nàng so sánh với bố mẹ, Thái Trác, thì nàng chẳng có chỗ nào giống họ cả.

Nàng thở dài, leo lên bờ, thoát khỏi sự bao vây điên cuồng cùng lời nói điên cuồng của hội học sinh. Lúc này Hiếu Tùng đang bơi trong nước cùng Dương Phàm, “thì ra em ấy không những thông minh còn rất đẹp nha”

Dương Phàm khẽ nói “ừ”. Hiếu Tùng chợt nhớ ra từng hành động của anh họ mình, cười cùng Thái Văn, giật lấy quyển sổ của Thái Văn, dù biểu hiện lơ là nhưng thực ra là luôn quan tâm, Hiếu Tùng vội hỏi “anh đã biết lâu rồi ư?”, vì nghe giọng điệu của ‘anh họ’ mình chẳng có gì ngạc nhiên cả.

Thấy Hiếu Tùng dùng con mắt tò mò cùng khuôn mặt kỳ quái nhìn anh, anh lặn xuống nước không quan tâm đến Hiếu Tùng. Anh cũng từng nhìn qua mặt của Thái Văn lúc Thái Văn dụng phải Tử Hà, lúc đó anh cứ như bị dòng điện xoẹt qua khi anh cầm lấy tay của Thái Văn.

Đôi mắt tựa như tinh tú sáng lấp, lại cực kỳ quyến rũ người phái khác, khiến anh khẽ rung động, anh cũng chẳng hiểu vì sao mình luôn để ý từng hành động cử chỉ của nàng.

Trong buổi ăn trưa lúc này

“lúc trước em làm cho chị cảm giác rất xót xa”. Trúc Hồng liếc nhìn Thái Văn cử chỉ tao nhã, cầm đũa gấp đồ ăn.

Trúc Văn khẽ ngậm đũa, không quan tâm đến Trúc Hồng, vẫn tiếp tục ăn. Trúc Hồng hai tay chống cằm lại nói “chị cứ tưởng phòng hội học sinh sẽ bị chỉ trích về sự góp mặt của em”

Mắt trái nàng giật giật, buông đũa xuống, thô lỗ đặt hân bát cơm xuống bàn ‘cách’, liếc nhìn lấy Trúc Hồng bằng ánh mắt hình viên đạn. Trúc Hồng nở ra nụ cười đều “vì chị cảm thấy hối hận khi tuyển một thư ký một sách chính hiệu”

Lúc này nàng đã hiểu ra, cầm lấy đũa, tò mò hỏi “thế bây giờ”

“vẫn đang hối hận muốn chết nè”. Trúc Hồng lại ba hoa, khiến nàng tức giận “vì em đã chiếm lấy vị trí người đẹp phòng nhân sự của chị?”

Trúc Hồng cười không khách khí “bộ chị là loại người đó sao, ha ha ha”, nàng nói quá đúng khiến Trúc Hồng chột dạ.

Nàng nhe răng cười nham nhở, nhìn Trúc Hồng nói “thế mà em tưởng chị da mặt mỏng lắm, em xin rút lại câu nói ở trên xe”

Trúc Hồng há mồm nhìn nàng, chỉ biết cười trừ, rồi nói “chị thấy rất vui vì đã có em thế chỗ chị mới đúng, em biết đó còn nửa năm là tụi chị sẽ bước ra đi, lúc đó em hãy...”

Giọng nói của Trúc Hồng do quá xúc động mà khàn khàn, nàng cũng hiểu cảm giác này, con người cũng có tình cảm, 3 năm cùng gắn bó với nhau bỏ là bỏ sao, nàng thở dài. Trúc Hồng lại tâm sự cho nàng nghe “nhớ phải ráng mà xử lý mọi việc, lý do chị khắc khe với em là muốn em thực tập quen với mọi điều trước để khỏi phải vất vả”

“cám ơn chị”. Đây là lần đầu tiên nàng thấy Trúc Hồng nghiêm chỉnh, nhưng nàng mừng quá sớm. Trúc Hồng dùng giọng mỉa mai nàng “đừng cho chị thấy bộ dáng ỉu xìu, mặt như ăn đám tang đó nữa, phải cố gắng hi sinh vì trường hiếu chưa, dù chị biết em chẳng bằng chị, hắc hắc hắc”

Nàng sờ mũi, cười thâm, bộ dáng tự tin “phải thử mới biết chứ, em là thiên tài mà”

“em thật đáng ghét mà”, nhưng Trúc Hồng thích sự kiêu ngạo của Thái Văn, vì Thái Văn giống nàng hồi xưa, nên nàng đã cực khổ mà lôi kéo được Thái Văn dính câu của nàng.

Trúc Hồng biết được nhược điểm của nàng thì, lông mày nhướn nhướn lên trên, nhào đến cù lét Thái Văn, khiến hai người lăn lộn trong phòng ăn.

Bỗng nhiên trước mắt hai người là một đôi giày cao gót màu đỏ, Thái Văn cùng Trúc Hồng giật mình, vội đứng lên sửa dung nhan. Trúc Hồng dùng nụ cười chuyện nghiệp “Tử Hà, không ngờ có thể gặp cậu ở đây”

Tử Hà hừ lạnh quét mắt lạnh lẽo nhìn về Thái Văn, cảm thấy ghen tỵ vì sắc đẹp của nàng, lúc cười đùa lại thập phần rạng rỡ vô cùng xinh đẹp. Tử Hà căn bản không nghĩ ngợi nhiều nhanh chóng kêu tài xế chở đến đây, tính mang bất ngờ cho Dương Phàm, nào ngờ vào cửa phòng ăn thì thấy Dương Phàm nhìn chằm chằm vào hai bóng dáng đang dán chặt trên sàn nhà cười hả hê, thực tức chết đi mà.

Nàng cảm thấy lạnh cả xương sống, theo bản năng của phụ nữ nói cho nàng biết thì vội vàng cung kính cúi đầu “chào đàn chị”. Tử Hà ánh mắt kinh bỉ nhìn nàng, giọng ai oán “thật biết nịnh bợ thảo nào mà ai cũng bị em hấp dẫn”

Dung nhan xinh đẹp của nàng trắng bệch lại, đôi môi nhợt nhạt, thở dài. Dương Phàm đứng phía sau khoang tay trước ngực “Tử Hà, tôi nhớ không lầm hôm nay chỗ này là thuộc về hội học sinh chúng tôi, ‘người ngoài’ đều bị cấm ra vào”

Tử Hà khước mắt đỏ hoe vì câu nói của Dương Phàm, Tử Hà vội hít mũi ngăn cho nước mắt trải xuống, cắn môi dưới “Phàm, anh bớt giận, em chỉ dành thời gian tới thăm anh không được sao”

Trúc Hồng, Hiếu Tùng vội kéo Thái Văn đi xa ra cho vợ chồng họ cãi vã nhau. Dương Phàm ngồi xuống ghế, dung nhan lạnh lùng hiện trên khuôn mặt ngũ quan tinh tế của Dương Phàm, cười lạnh “thật là đến thăm tôi, đả kích người của hội học sinh của tôi”

Tử Hà vội ngồi kế bên nắm lấy cánh tay của Dương Phàm “Phàm, em đã sai, anh...”

Dương Phàm khế hất tay cô ra “đủ rồi”. (với DP, Tử Hà xưng hô = cô, với Thái Văn = nàng cho thân mật =)))

Nhìn thấy Dương Phàm lạnh lùng đi ra ngoài, Tử Hà khế bĩu môi, dùng ánh mắt sắc bén quét quanh căn phòng, khiến mọi người cảm thấy lạnh cả xương sống nhanh chóng phi thân ra ngoài.

Tử Hà khế dùng đôi môi đỏ thắm cắn lấy ngón tay, để chuốc giận, trong lòng thầm ai oán Thái Văn.

6. Chương 6

Đêm nay, nàng ngủ không được lăn qua lăn lại, cuối cùng chịu không được, mặc áo khoác, đi ra ngoài tản bộ cho bớt cảm giác náo nề. Đi tới một khúc hành lang thì thấy lăng tử Hiếu Tùng đang ngồi say bí tỉ ở đó.

Thấy hần nằm say ‘ngủ như heo’, bất giác nàng đá vài cú vào người hần, tưởng hần ngủ rồi, tính xoay lưng đi “này đá anh xong thì bỏ chạy sao, hức”

Nàng nghe thấy giọng nói khàn khàn của Hiếu Tùng hầu như chứa chan rất nhiều tâm sự, bất chi bất giác nàng ngồi kế bên Hiếu Tùng, giật lấy lon bia trên tay Hiếu Tùng, nuốt một ngụm lớn, “này em không sợ, anh làm bậy sao”

Nàng khế liếc mắt, giọng kinh bỉ nói “với khả năng của anh à?”. Hiếu Tùng cười khổ “em là con sâu trong bụng anh ư”. Nàng không trả lời ngược mắt nhìn lên bầu trời đầy ánh sao, Hiếu Tùng nhìn nàng bất giác cười khổ “em đẹp thế này, chẳng trách Dương Phàm bỏ Tử Hà mà đi theo em”

Nàng trợn mắt nhìn lấy hần, giọng mang chút ai oán “này, anh không có năng lực khiến Tử Hà ‘xiêu vẹo’ vì anh mà anh đẩy sang cho tôi”, vì hồi này nàng chứng kiến Hiếu Tùng kéo nàng ra nhưng bàn tay nắm chặt lấy cánh tay của nàng, siết rất chặt.

Câu của nàng nói đúng lắm, ngay từ đầu anh nhận thấy Tử Hà chẳng còn cơ hội, ngay từ đầu anh họ của anh đã phá lệ cười vì nàng thì anh đã biết Tử Hà sẽ chẳng bao giờ tồn tại trong trái tim anh họ của anh, anh bỗng nhiên khóc, giọt nước mắt nóng hổi chảy dài từ khóe mắt của anh xuống.

Nhìn thấy anh rơi lệ, nàng lại thở dài “anh biết tại sao em phải giả trang thành cô gái xấu xí không”.

Nàng khẽ liếc nhìn bóng dáng tội nghiệp của Hiếu Tùng, uống một ngụm bia “em chẳng phải đang quyến rũ ai, chẳng muốn tạo cho ai sự bất ngờ cả”.

Nàng cười khổ, giọng e dè “em cùng cô ấy là ‘thanh mai chúc mã’ lớn lên cùng nhau, cùng một dòng sữa mẹ, chúng em thân thiết hơn bất kỳ ai, chúng em đã rất vui bên nhau ngay cả cái bánh cũng chia cho nhau, cho đến ngày ấy, cô ấy dẫn bạn trai về giới thiệu cho em biết”

Nàng vừa cười mà giọng nói ngao ngẹn, nước mắt lưng tròng “kết quả là bạn trai của cô ấy đã bị mê muội trước sắc đẹp của em, sẵn sàng bỏ rơi cô ấy để đeo đuổi em và đã làm nhục.....em...” Hiếu Tùng khẽ nắm chặt tay nàng, nàng lại khóc khi nhìn thấy ánh mắt của Hiếu Tùng thương hại nhìn nàng, nàng khẽ nói

“rất may, lúc đó em trai của em đã đến kịp nếu không.....nếu không..., tình bạn 15 năm qua, đổi lại là sự dối trá, cô ấy gọi em là hồ ly tinh, thậm chí còn nói xấu sau lưng em bảo em quyến rũ bạn trai cô ấy”.

Nàng cười khổ, nước mắt tuôn rơi “còn cô lập em với các bạn, các bạn nhìn em bằng con mắt ác quỷ chứa sự kinh thường cùng kinh bỉ nhìn em, em....híc.....oa....”

Nàng cuộn người ngồi bệch xuống đất, mặt vùi vào đầu gối mà khóc nức nở. Hiếu Tùng vội an ủi nàng “uống tẻ như em mà đòi uống ư”, Hiếu Tùng cảm thấy nàng rất oai, cư nhiên uống hết một lon bia trước mặt Hiếu Tùng, thì ra lại say sấn và nói hết tâm sự ra, Hiếu Tùng cũng chẳng biết an ủi nàng ra sao nữa.

Nàng khẽ thút thít, khịt mũi “chỉ vì em mà gia đình em bị hàng xóm chỉ trích thậm tệ....em, hức ,đã khiến gia đình rất xấu hổ....,hức,....vì em mà...bố em từ bỏ công ty lớn dưới quê....mà chuyển lên thành phố....vì em mà gia đình em rất vất vả.....em...thật chẳng muốn....bị như vậy nữa....” nói tới đây thì Hiếu Tùng hiểu hoàn toàn Hiếu, ôn nhu sờ sờ đầu nàng.

Nhìn lên các bầu trời đen như mực được bao phủ nhiều ngôi sao, thấp thoáng mặt trăng lại chiếu ánh sáng yếu ớt vào mặt Hiếu Tùng “ông trời thật khéo đùa con người phải không?”. Liếc nhìn nàng đang ngồi khóc thê thảm, Hiếu Tùng vội lái sang chủ đề khác, sợ nàng đang đau khổ quá mức, mà chẳng kìm chế được tâm trạng.

Vươn tay tới ôn nhu ôm lấy nàng xích lại gần nàng “đừng trách Tử Hà, từ hồi 10 tuổi anh vừa gặp cô ấy, nụ cười trẻ thơ ngây ngô, xinh đẹp tựa một thiên sứ đã hấp dẫn anh, nhưng anh biết trong lòng Tử Hà chỉ tồn tại mỗi Dương Phàm, nhưng anh cũng sẽ bao dung trở che cho Tử Hà”

“anh xin lỗi em, Thái Văn”. Nàng khẽ nhìn anh mỉm cười, nước mắt còn chảy dài trên khóe mắt, nhưng vẫn không quên trêu chọc Hiếu Tùng “thì ra anh giả bộ lãng tử phong trần sao”

Hiếu Tùng xấu hổ nói “ừ, anh chẳng muốn ai biết, em là người đầu tiên anh tâm sự đó”. Hiếu Tùng nhìn nàng khẽ cười, nàng lại ngây ngốc nói “em thật ngưỡng mộ anh nha, hi sinh thật vĩ đại”

Hiếu Tùng ký đầu nàng “tình yêu phải có sự hi sinh, anh cũng chẳng dám tơ tưởng đến Tử Hà”. Nàng hầu như đã quên hết mọi chuyện, khẽ gục đầu bên vai của Hiếu Tùng “Hiếu Tùng có bao giờ anh cảm thấy Tử Hà quá đáng?”

Hiếu Tùng lại cười khổ “vì cô ấy là bảo bối của gia đình khó tránh bị cưng chiều tới hư hỏng, ghen tỵ một chút là bản tính của phụ nữ, em nên hiểu và cẩn thận”

Nàng cười lạnh “em chẳng làm gì ai cả, mà em lại bị như vậy, tại sao chuyện này luôn xảy ra trên người em”. Hiếu Tùng thở dài, gò má ửng hồng vì rượu, phả ra một mùi hương rượu nồng nàn, giọng khàn khàn “cái này gọi là nhận mệnh, yên tâm, em là người tốt sẽ có hảo báo đáp”

Nàng nhìn Hiếu Tùng mỉm cười, cả hai luôn cảm thấy chán ghét nhau, ấy vậy mà hôm nay có thể cùng hòa hợp tới như vậy, cùng tựa đầu vào nhau chia sẻ nỗi đau cho nhau. Nàng khẽ nói “con đường quá dài, em chẳng biết em đi nổi không, thật gian nan”

Hiếu Tùng cười thầm “đúng, nhưng yên tâm, trên con đường của em cũng sẽ có anh, anh sẽ bảo hộ em”.

Cả hai nhìn nhau cùng cười nhạt, ngắm nhìn ngôi sao lấp lánh ngự trị trên bầu trời kia, cũng giống như Hiếu Tùng cùng nàng, mỗi ngôi sao cũng sẽ chứng kiến những câu chuyện như vậy được lập đi lập lại, liệu phép màu có dừng lại bên người họ không, thì cái đó chỉ có trời biết.

“ách, đau đầu quá, aaaaaaaa”. Nàng vừa tỉnh dậy thở hổn hển vì sao lại đau đầu quá, tại sao đầu đau như búa bổ thế này, nhức quá, khiến nàng xoay như chong chóng.

“chẳng uống được rượu mà bày đặt”. Từ đầu vọng đến một tiếng nói mơ hồ thật là hấp dẫn, nàng nhìn lơ mơ thấy Dương Phàm đang tựa người vào chiếc ghế sofa, chân bắt chéo lên, khuôn mặt thật anh tuấn, khiến anh tỏa sáng như ánh mặt trời.

“anh biết anh đẹp trai, em đừng chảy nước miếng vì anh”. Tại sao chỉ cần nhìn thấy nàng dùng đôi mắt sáng tựa tinh tú, thỉnh thoảng lại lấp lánh nhìn anh, thì tức giận của anh đều bốc hơi hết.

Anh nên giận nàng mới phải, nếu không phải anh có thói quen dậy sớm đi tản bộ thì sẽ chẳng bắt gặp nàng đang ôm lấy eo của thằng em họ anh mà ngủ say, lon bĩa rời rạc, cả người đều hôi mùi bia, anh tức là vì nàng quá mức ‘thân mật’ với thằng lãng tử chết tiệt đó, nàng có biết hần sẽ ăn sạch nàng không, thật đáng giận mà, nếu anh không lôi nàng đi thì giờ này nàng đã bị phó biến thái giáng cho nàng thêm nhiều danh hiệu nữa.

Nàng thanh tỉnh lại, khuôn mặt đỏ ửng nhìn anh, vội đứng dậy, nhưng lại bủn rủn, anh vội vàng đi qua đỡ lấy nàng, ký đầu nàng “đồ ngốc, uống thuốc giải rượu đi”.

Sau khi uống xong nàng đỡ hơn, và nàng thanh tỉnh lại, ánh mắt tò mò ngạc nhiên nhìn về phía anh.

Anh nhìn thấy ánh mắt nai tơ của nàng, khẽ rung động, rồi ho khan “em nên cảm ơn anh về cái vụ anh lôi em vào phòng chứ, nếu không em cùng Hiếu Tùng mai sẽ nổi tiếng khắp trường”

“Ách, cảm ơn anh, đa tạ hội trưởng lão đại”. Nàng cúi đầu gật không ngừng, nàng quên mất vụ hôm qua, khoan đã liếc nhìn xung quanh “đây là phòng em?”

Anh cười thầm, cười như không cười nhìn nàng “em nói sao?”. Nàng tá hỏa, trời ạ, đây là phòng của anh, trời ạ, miệng khẽ cắn môi, oán trách “anh đáng lẽ chẳng nên đưa em về phòng anh, đáng lẽ anh nên, anh nên bỏ em ở ngoài cho Hiếu Tùng cho rồi...”

Nàng không nhầm lấy chứ, ánh mắt nàng mở to ra, trợn mắt nhìn lấy anh, anh cư nhiên dám ‘ăn đậu hủ’ nàng, còn hôn rất bá đạo nữa, cắn cắn lấy đôi môi hồng của nàng, khiến nó càng đỏ mọng hơn “a”.

Khi anh buông nàng ra, nàng ngồi phịch xuống giường, tay khẽ sờ sờ lên đôi môi của mình có một giọt máu. Anh nhìn nàng mỉm cười, hơi thở nam tính anh phả vào vành tai nàng “em còn ở đó quyến rũ anh, anh sẽ ăn thịt em”.

Nàng tá hỏa, chạy trốn chết ra cửa. Anh đứng trong phòng, cũng lặp lại động tác của nàng, khẽ sờ lên môi của anh, anh cũng chẳng hiểu, anh cứu nàng mà nàng lại quất anh, thà ở bên thằng Hiếu Tùng chứ chẳng muốn ở bên anh, nhìn vẻ mặt muốn khóc của nàng, anh chẳng kìm chế nổi khiến anh ghen tức với thằng Hiếu Tùng mà hôn lấy đôi môi quá mức ngọt ngào của nàng.

Lúc này Hiếu Tùng được mọi người gọi dậy, thì thấy chẳng có Thái Văn bên cạnh, mà Hiếu Tùng cảm thấy cả thân đau đớn, áo còn dính lấy vết đập của ai đó in sâu vào áo trắng tinh của Hiếu Tùng. Hiếu Tùng khẽ thở dài vì Hiếu Tùng đã biết hung thủ đó là ai rồi, chắc chắn anh sẽ bị lột da mất, hic.

Sau khi chạy ra nàng mắt mặt thật chẳng dám mà đi về phòng mình, khuôn mặt nàng đỏ bừng khi nghĩ về nụ hôn quá ngọt ngào thì ra nụ hôn là như thế này sao, khiến tim nàng còn đập thình thịch vì anh, trời ạ, anh là khắc tinh của nàng mà, nàng ỉu xìu cuối đầu ngồi bên đài phun nước.

Một đoàn người mặc đồng phục của trường Đức Triển tiến tới, một vài chàng trai khẽ ngó ngác với cô gái đang ngồi vắt chân lên nghịch nước tại đài phun nước, thật là đẹp nha, mái tóc dài thẳng tắp, đôi chân quá mức thon dài, ánh mắt lẫn đôi môi đều hấp dẫn người khác, đẹp theo một nét đẹp khó tả.

“Văn, là em”. Một chàng trai tuấn tú bước lên phía trước, so độ tuấn tú thì anh thua hẳn Dương Phàm rất nhiều nhưng anh cũng không tệ.

Giọng nói quá quen thuộc khiến nàng bình tĩnh, xoay đầu qua thì thấy đúng chính là hắn, là hắn, nàng cười khỏ, bước lên bờ, khẽ mặc dép, đi thẳng vào trong. Thấy được nàng, anh cơ hồ như sống lại, anh khẽ chạy lại, nắm lấy cổ tay nàng.

Nàng nhú mày quát “bỏ tay tôi ra”. Nàng hất tay của hắn xuống, hắn vẫn cố cầm lấy “Văn, em biết anh tìm em rất vất vả?”

Nàng cười lạnh nhìn hắn, giọng nói gượng vang lên “tôi chẳng cần anh tìm, anh đi đi, tôi chẳng muốn thấy anh nữa”. Hắn càng cầm chặt lấy cổ tay nàng, khiến nàng thi triển võ công hất ngã hắn xuống, chạy đi.

Các bạn của anh trợn mắt nhìn một cô gái yếu đuối hất ngã anh như hất ngã đứa trẻ, thì vội vàng lại đỡ, một bạn nữ hỏi han “Việt, anh không sao chứ?”

Anh khẽ nhú mày vì nàng quá tuyệt tình, nhưng không sao anh đã tìm được nàng là tốt, anh vội đứng dậy, nhìn về phía nàng đi, khoe môi cong cong lên.

Nàng hất tung cửa, Dạ Thi đang ăn sáng thì thấy nàng “này đêm qua cậu...”. Nàng tức tốc đi vào phòng tắm, mở vòi sen dội nước lạnh, không ngừng để nước lạnh dội thẳng tấp vào người nàng, không ngừng dùng lấy khăn chà sát cổ tay bị ửng đỏ của nàng, khiến cho Dạ Thi sợ hãi, nhanh chóng đi vào tắt vòi sen, chụp lấy cánh tay của nàng “cậu điên rồi, cậu đang làm gì”. Nàng thở hổn hển nước mắt đọng lại trên khóe mắt, hất tay Dạ Thi xuống, không ngừng lấy khăn chà đến tay của nàng hoàn toàn bị vết màu đỏ ửng ngự trị, đầu óc trống rỗng miệng nàng lẩm bầm “dơ bẩn, dơ bẩn, dơ bẩn....”

Dạ Thi bị nàng hù đến càng lúc càng hoảng sợ chẳng biết làm sao, vừa lúc Trúc Hồng đi ngang, Dạ Thi vội vàng thông báo với Trúc Hồng “Phó hội trưởng, Thái Văn bị điên rồi”

Trúc Hồng khẽ giật mình khi thấy sắc mặt Dạ Thi hoảng sợ, nhanh chóng xộc vào phòng tắm, thấy nàng hành động như một người điên, miệng cứ lập đi lập lại từ ‘dơ bẩn, dơ bẩn’. Trúc Hồng vội lấy nước lạnh tạt vào người nàng.

Nàng ngược mắt lên nhìn lấy Trúc Hồng, khẽ khóc “oa.....”. Trúc Hồng ôm lấy nàng, khẽ dỗ dành hỏi “đêm qua xảy ra chuyện gì, đứa nào làm gì em...em...”, hành động của Thái Văn cứ như bị....làm Trúc Hồng hoảng sợ.

Nàng vẫn khóc không ngừng, Trúc Hồng dỗ dành mãi nàng chẳng nín, nhìn nàng khóc bất giác Trúc Hồng cũng rơi lệ “em làm sao vậy, có chuyện gì, ai làm gì em...em....”.

Dạ Thi cũng nước mắt lưng tròng nhìn lấy Thái Văn luôn vui vẻ cởi mở mà giờ này lại, lại hành động không khác gì điên.

Hiếu Tùng đi ngang qua thì thấy cửa phòng khẽ hé mở, nghe thấy tiếng khóc thảm thiết, chen vào thấy Thái Văn khóc lóc ỉ ỏi còn Trúc Hồng thì ôm nàng an ủi không ngừng.

Hiếu Tùng nhú mày khẽ ngồi xuống, giọng ôn nhu hỏi “ngoan, xảy ra chuyện gì”. Nàng thấy Hiếu Tùng thì bổ nhào ôm lấy anh “ô...ô....hắn...ô...ô...”

Hiếu Tùng tức giận “mẹ kiếp, anh họ anh làm gì em” có một chút thôi chẳng lẽ Dương Phàm đối tới mức này. Nàng lắc đầu dụi dụi vào ngực Hiếu Tùng nói “hắn....hắn ta....em gặp lại..hắn....”.

Hiếu Tùng sột nớ ra câu chuyện đêm qua, ánh mắt sâu lắng, khẽ cắn môi dưới, hai tay vươn tới khẽ vỗ về lưng nàng “ngoan, có anh đây, chẳng có gì đáng sợ, còn nhớ đêm qua anh đã hứa gì chứ...”

Nàng quá mệt mỏi, quá mệt mỏi, vừa lên thiên đường đã xuống địa ngục, nàng quá mệt mỏi, ngất đi trong vòng tay Hiếu Tùng khi nào không hay, hai hàng nước mắt khẽ lăn trên gò má ửng hồng của nàng.

Đặt nàng lên giường xong, hai tay Hiếu Tùng nắm chặt thành quyền, dù Hiếu Tùng cùng nàng chẳng thân thiết, nhưng hôm qua Hiếu Tùng đã xem nàng như đứa em gái của Hiếu Tùng, Hiếu Tùng đã hứa trên con đường của nàng sẽ có Hiếu Tùng theo bảo hộ, thế mà ‘hắn’....., hừ để Hiếu Tùng ‘hắn’ là ai thì Hiếu Tùng sẽ bổ nhào tới giết hắn.

Ngay cả khi ngủ nàng cũng rơi nước mắt, dù biết đó là ám ảnh như thế nào với nàng. Trúc Hồng nhìn thấy khuôn mặt của Hiếu Tùng bị mái tóc dài che mắt một mắt nhưng vẫn lộ rõ sự phẫn nộ thì kéo tay Hiếu Tùng ra ngoài, giọng nhỏ nhẹ “Dạ Thi chăm sóc Thái Văn hộ chị”

“ừ” Dạ thi khẽ đáp sợ nàng tỉnh, thở dài nhìn Trúc Hồng đóng cửa. Bên ngoài resort có một tầng cao nhất, sân thượng lúc này rất ít người, chỉ còn Trúc Hồng cùng Hiếu Tùng.

Hiếu Tùng trầm lắng thở dài, nhìn về phía xa chân trời, hai tay khẽ nắm chặt thành quyền, Trúc Hồng thở dài “cậu biết chuyện gì của Thái Văn....”

Hiếu Tùng lấy ra điều thuốc và cầm nó hút điều thuốc phì phèo, Trúc Hồng giật lấy điều thuốc trên tay Hiếu Tùng, con người đã màu đỏ do nổi giận, nhìn lấy Hiếu Tùng “tớ chẳng đùa đâu, Thái Văn là đệ tử mà tớ tâm đắc nhất, cũng như em tớ”

Hiếu Tùng giật lại điều thuốc nói cho Trúc Hồng biết chuyện đêm qua Thái Văn đã kể cho Hiếu Tùng. Hai người hình như chẳng chú ý đến hai con mắt đang lóe sáng trong bóng đêm, nhìn lấy hai người, như quỷ dữ

Trong giấc mơ xa xăm, sâu thẳm trong ký ức của nàng, nàng tưởng chừng như đoạn ký ức sẽ xóa sạch.

Một cô gái đang gào thét van xin tha do bị đánh thuốc mê mà ỉu xiu “không, buông tha cho em, buông ra....”

Hắn chẳng nghe, giọng khàn khàn nhìn cô trên giường van xin tha “Văn, anh yêu em mà, em biết mà”. Hắn chẳng thèm nghe mà còn xé áo cô ra, cô la hét, lấy tay che ngực “không, van xin anh....”

“Văn của anh...”. Hắn không nghe thế khẽ ôm lấy cô vào lòng, lột sạch đồ của cô, hôn nhẹ lên làn da trắng mịn của cô, cô ghê tởm, ứa nước mắt “không van xin anh....huhuhu”

Hắn nào nghe thấy, khi đến lúc kịch tính thì em trai nàng cùng bố nàng đã đến kịp, em trai nàng tặng hắn một cú đá “thằng khốn, mày đi chết đi”

“không, tha cho tôi, không...tha cho tôi”. Nàng nằm trên giường không ngừng chảy mồ hôi hột, đầu nàng lắc qua lắc lại, nước mắt cứ lăn dài trên má “không, van anh, tha cho tôi...”

Hai tay nàng cứ nắm chặt lấy tay của Dương Phàm chẳng buông, dung nhan của Dương Phàm phẫn nộ tới cực điểm. Dương Phàm tính lên sân thượng hóng mát, nào ngờ nghe được câu chuyện bi thảm của nàng, Dương Phàm cơ hồ như muốn xé xác người đàn ông xấu xa kia ra thành một trăm mảnh.

“tha, năn nỉ anh, tha cho tôi...”. Nàng vẫn cứ la hét ỉ ỏi, khiến Dương Phàm đau lòng, ôn nhu ngồi lên mép giường, tay vẫn để cho nàng nắm, ôn nhu hôn lấy nàng, khẽ thì thầm bên tai nàng “ngoan, bé con chẳng có chuyện gì to tát cả, bé con ngủ ngoan....”

7. Chương 7

Dương Phàm nhanh chóng đưa nàng về nhà để xem có cách gì giải quyết được không, nếu chuyện này đồn đến tai Tử Hà, chắc chắn nàng sẽ bị xử nhục.

Quả nhiên nhà nàng sơ xài, cũng khá, tuy không bằng nhà Dương Phàm

Khi nghe bố mẹ nàng kể lại, Dương Phàm cảm thấy rất may mắn, khi em trai nàng đã đến kịp, nhưng Dương Phàm cũng phẫn nộ vô cùng. Vẫn bình tĩnh chào biệt bố mẹ nàng, khẽ liếc lên phòng nàng, Dương Phàm quay đầu đi.

Bố mẹ nàng chẳng chịu kể lại tên của thằng khốn đó, khiến Dương Phàm khốn khổ tới cực điểm, trước giờ Dương Phàm chưa từng cảm thấy thất bại tới như vậy. Long nhan của Dương Phàm phẫn nộ đến cực điểm chỉ biết trút giận lên các người hầu trong gia nhà, vì thế họ nhìn thấy Dương Phàm cũng chạy trốn chết chẳng dám đến gần.

Trong một căn phòng tối do chẳng mở đèn, Dương Phàm ngồi im lặng, khuôn mặt đen tựa bao thanh thiên. Từ xa xa truyền tới một giọng nói “anh giận Thái Văn vì cô ấy không sạch sẽ?”

Dương Phàm không trả lời, Hiếu Tùng cười mỉa mai anh “tôi kinh thường anh, đây là lần đầu tôi kinh thường anh tới mức này”

“ra ngoài, cút”. Dương Phàm đuổi Hiếu Tùng đi, Hiếu Tùng trước khi ra đi “hừ, tôi kinh bỉ anh”.

Do bố mẹ Dương Phàm du lịch sang pháp quốc mà Dương Phàm sống cùng ** nuôi. Khi Hiếu Tùng nghe thấy bà ** bảo Dương Phàm bị điên rồi thì Hiếu Tùng không ngừng ngại bỏ học về nhà khuyên can, nhưng xem ra Hiếu Tùng thật sự thất vọng về Dương Phàm

Dương Phàm trong lòng của Hiếu Tùng luôn là niềm tự hào, khiến Hiếu Tùng hăm mộ không thôi, Hiếu Tùng tự biết thân phận của Hiếu Tùng, Hiếu Tùng cũng mãn nguyện với lối sống hiện tại, cũng không cần gì thêm, hôm nay Hiếu Tùng cảm thấy thất vọng vì Dương Phàm, rất nhiều, hừ, mỉa mai thật.

Trong phòng, Thái Văn lúc này thật sự đang không ổn, mồ hôi hột cứ lặn trên trán Thái Văn, Thái Văn vẫn nhắm chặt đôi mắt xinh đẹp, chỉ để lộ hàng mi cong cong thấm đẫm nước mắt, miệng cứ la lối “không, tha cho tôi, tha cho tôi....”

Mẹ Thái Văn vội bật khóc ôm lấy bố Thái Văn, bố Thái Văn nói “không xong rồi, chắc ta phải đưa con đi điều trị tâm lý lại”

Thái Trác Em đồng ý, khẽ nói “vâng, con sẽ gọi bác sĩ Trương”.

. Thái Trác vội bỏ ống nghe điện thoại xuống, mở cửa. “uy, anh Dương, a.....này”. Dương Phàm cứ một mạch tiến lên lầu, mở cửa phòng ra chẳng thèm để ý đến hai cây bóng đèn đang đứng ôm nhau khóc

Dùng tay khẽ lau mồ hôi của nàng, nắm lấy cánh tay của nàng, giọng ôn nhu “bé con, nhớ anh chứ, anh lại tới thăm bé con đó”. Mỗi ngày Dương Phàm đều giành thời gian đến thăm nàng, điều đó gia đình nàng cũng cảm kích không thôi, cũng rất biết điều mà đóng cửa phòng.

Bàn tay to lớn ấm áp của Dương Phàm khiến Thái Văn cảm thấy yên tâm, chẳng còn chảy nước mắt, mà siết chặt lấy Dương Phàm, trong giấc mơ cứ như Thái Văn tìm được phao cứu hộ vậy, Thái Văn nghe thấy tiếng người rất thân quen đang thì thầm với Thái Văn, nỉ non bên tai với Thái Văn “Văn, tỉnh lại được không, đừng dọa anh”

“Văn, anh chẳng hề chê em, anh thấy anh rất thất bại, anh chẳng làm được gì cho em, Văn....”. Dương Phàm cứ không ngừng tâm sự với nàng ,cứ nói những lời mật ngọt với nàng, nhưng câu cuối của Dương Phàm làm nàng mở mắt ra, đôi mắt long lanh khẽ chớp chớp nhìn lấy Dương Phàm.

Dương Phàm mỉm cười, nụ cười rất mỹ lệ, tràn ngập hạnh phúc nhìn lấy nàng “em đã tỉnh, Văn”. Nàng nhìn thấy nét mặt của Dương Phàm , nàng mỉm cười nhìn Dương Phàm, rồi nàng khẽ nhủ thầm.

Dương Phàm đứng lên, ngồi phịch xuống mép giường, tay để lên trán nàng “bé con ngốc nghếch sợ anh lấy vợ sao”. Dương Phàm dùng mọi cách để kích thích nàng, khiến nàng tỉnh dậy, nếu nàng không tỉnh Dương Phàm sẽ cưới Tử Hà, sinh con đẻ cái, ngày ngày đều ôm con đến làm phiền nàng.

Nàng vội buông tay Dương Phàm ra, ngây ngô nhìn Dương Phàm, giọng thút thít khàn khàn do ngủ ly bì mấy ngày “hội trưởng đại nhân, tại sao , anh lại ở nhà em?”

Mắt Dương Phàm khẽ giật giật “bé con, quên mất anh rồi sao?”. Nàng ngây ngô lắc đầu “em nào quên, anh là hội trưởng đại nhân”

Phòng mở cửa ra, bố mẹ nàng cùng em trai nàng vui mừng.Dương Phàm vội kéo em trai nàng ra phòng “Thái Trác, Thái Văn cuối cùng là như thế nào?”

Em trai nàng lắc đầu than ngắn thở dài “năm trước chị em được bác sĩ điều trị tâm lý xong, tỉnh lại cũng như vậy đó anh ạ, tức là quên hết mọi chuyện, anh đừng trách”.

Môi của Dương Phàm cong lên, trong lòng thét lên ‘thế thì tốt quá rồi, tốt quá rồi’. Dương Phàm khẽ xoa đầu của Thái Trác “ừ, được rồi cảm ơn em”.

“em phải cảm ơn anh mới đúng, giúp gia đình em đỡ tốn một khoảng tiền”, năm ngoái vì điều trị cho chị gia đình đã xoay sở không kịp, chạy đôn chạy đáo vì cứu lấy chị đang nằm bệch trên giường.

Nhưng đây là Dương Phàm mà báo chí hay đăng tải lạnh lùng không có cảm xúc đây sao, theo Thái Trác thấy thì báo chí đúng là báo chí lá cải mà, tung tin đồn nhảm, qua vài ngày tiếp xúc thì anh thấy Dương Phàm rất tốt rất ôn nhu tận tình nữa. (=)))

Ngày hôm sau khi thấy Thái Văn xuất hiện tại trường Đồng Đồng, Chí Chung, Linh Lăng chạy lại cùng chào mừng Thái Văn. Chí Chung giọng oán trách “này, cậu là đồ quỷ mà, đi xong chuyến dã ngoại là nghỉ mất mấy ngày”

“phải đó cậu trốn đi đâu, có biết mọi người lo lắng cho cậu không?”. Đồng Đồng cũng bực mình oán trách. Nàng thì sờ sờ đầu dăng về áy náy “tớ chẳng biết, tớ bị ốm nên tớ phải nghỉ thôi”

Linh Lăng nhéo mũi nàng “cậu thật hư, ngắm Hoàng Tử xong rồi bệnh liệt giường luôn”. Nàng nhe răng ra “cậu mới là thứ người như vậy đó”. Chí Chung cười hả hê nói “đúng a, Linh Lăng mới chính là mẫu người như vậy”.

Từ trên lầu nhìn xuống, thấy nhóm người của Thái Văn vẫn hài hước vẫn vui vẻ như vậy. Từ sau lưng vọng lại lời nói ủy khuất “em xin lỗi, em không nên trách anh sớm như vậy”.

Dương Phàm vẫn thủy chung nhìn lấy Thái Văn, chẳng thèm ngó ngang ‘em họ’ ngu ngốc của mình. Hiếu Tùng thờ dài, hết như một giấc mơ, Thái Văn bị bệnh tâm lý sau khi khỏi là quên hết mọi chuyện sao???, thế cũng tốt. Hiếu Tùng quay đầu lại, giọng phấn khởi, để lên bả vai của anh họ “Dương Phàm, em thật ngưỡng mộ anh, phong anh làm thần tượng của em

Dương Phàm mĩa mai cười “làm thần tượng của em, em đừng làm cho tôi cảm thấy xấu hổ là tôi mừng lắm rồi”. Hiếu Tùng cắn môi dưới “anh, em khen anh mà anh lại nói em như thế sao”

Dương Phàm hừ lạnh, nhìn nàng thấy nàng thật sự ổn, mới yên tâm quay lưng đi về lớp. =====

“mẹ con đã về”. Nàng mau chóng tháo giày đi vào phòng khách, thì ngạc nhiên “Hội trưởng đại nhân tại sao anh lại ở đây?”

Dương Phàm khẽ đặt ly xuống, cười như không cười “tại sao anh không thể ở đây?” bé con này thật chẳng biết điều, cư nhiên tỏ thái độ chẳng hoan nghênh mình.

Mẹ nàng cười thâm, làm bộ đáng ủy khuất “Dương Phàm đến mừng thọ mẹ già của con, chẳng lẽ con hoan nghênh”

Nàng trợn mắt, vội múa chân múa tay “uy, nào có, chỉ là, chỉ là ngạc nhiên thôi”. Bố nàng khẽ ho khan, đôi mắt bắn sát khí về nàng “xem ra Dương Phàm còn có tấm lòng hơn con đó”.

Nàng bĩu môi, chỉ tại vì nàng bận đi lãnh lương mua qua cho mẹ mà về trễ thế mà bị mắng, nàng vội chạy lại quán lấy mẹ mình như bạch tuộc, giọng nịnh nọt “uy, nào có, con đã vất vả lắm mới tìm được một món quà cho mẹ, thế mà còn bị trách móc, oan uổng a”, khẽ hôn lên má mẹ nàng

Nàng nhanh chóng cùng Thái Trác vào nhà bếp. Mẹ nàng đỏ mặt cười nham nhở với Dương Phàm, anh khẽ gạt đầu, cười thâm. Đèn trong nhà bỗng nhiên tắt hết, Thái Văn cầm lấy nguyên bánh kem to dùng được thấp sáng bằng 4 cây nến. Thái Trác từ đằng sau đẩy toa xe ra.

.

Hai người bỏ hết đồ xuống chạy lên ôm lấy mẹ nàng. Bố nàng cùng Dương Phàm khẽ nhìn nhau cười. Bố nàng ngạc nhiên dưới sự chuẩn bị của nàng. Dương Phàm đã hiểu vì sao Thái Văn luôn phải đi làm thêm rồi, anh thích gia đình Thái Văn rất ấm cúng rất ấm áp ở gia đình anh thì chưa bao giờ có cảm giác này, anh bỗng nhiên cảm thấy yêu Thái Văn lúc này hơn bao giờ hết.

Cả nhà đang cắt bánh kem, ăn đồ thì cửa nhà nàng vang lên. Thái Trác ra mở cửa thì bị quảng pháo hoa đầy mặt. Nàng vội ra ngoài “Đồng Đồng, Chí Chung, Linh Lăng”.

Mẹ nàng nhanh chóng ra mời họ vào nhà, bố nàng đi xách thêm ba cái ghế, sự hiện diện của Dương Phàm khiến cho cả ba trợn má, há mồm đứng nhìn. Dương Phàm khẽ mỉm cười “các em làm sao vậy, không ngồi ư?”

Linh Lăng bỗng thấy choáng váng vội kéo nàng thút thít nói “cậu....”. Nàng gãi gãi đầu, chà chà chân “tớ bị bệnh trong lúc đi dã ngoại, vì thế...vì thế...”

Đồng Đồng vội bay lại ngồi kế bên Dương Phàm, làm anh cảm thấy sợ hãi, Chí Chung khẽ tóm tóc Đồng Đồng, giọng mỉa mai “cậu làm người ta hoảng sợ đó, quỷ hác sắc”. Đồng Đồng cắn môi dưới “xì, anh hội trưởng sẽ chẳng giận đâu há”. Đồng Đồng xoay lại, khẽ chớp chớp đôi mắt nhìn Dương Phàm.

“ừ, không giận”, bạn của Văn cũng tức là giống y như là bạn của mình rồi.

Linh Lăng vội đẩy Đồng Đồng ra, khẽ nói “đừng thừa nước đục thả câu”. Đồng Đồng thè lưỡi làm mặt quỷ “xì, ai đang thả câu thì chưa biết nha”.

Nàng cảm thấy xấu hổ vì hai người này, cả nhà nàng cũng cười thầm, xem ra Dương Phàm tối nay khó thoát rồi.

Mọi người sau một lúc chơi bời, chéch bánh kem lên nhau, đều miệt bơ phờ ba mẹ nàng lên lầu ngủ, còn em trai nàng cùng 3 người bạn thân của nàng ngủ xấp xuống sàn nhà lúc nào chẳng hay. Lúc này nàng mới ngại ngừng hỏi lấy Dương Phàm “hội trưởng, đừng trách lấy hai người bạn của em”

Dương Phàm nhìn nàng nói “bạn em là bạn anh”. Câu này làm nàng khẽ ngại ngừng xoay mặt đi, thu dọn tàn tích, Dương Phàm cũng giúp nàng một tay.

Sau khi quăng rác, đi vào phòng bếp nàng muốn xủ thêm lần nữa, nàng lại trợn mắt nhìn bóng dáng Dương Phàm đang ‘rửa chén’, miệng nàng há tới tận mang tai, anh khẽ chọc nàng “ngậm miệng lại đi em, kéo ruồi bay vào”

Nàng vội ngậm miệng lại, chỉ vào anh “hội trưởng, anh...anh...anh...”. Dương Phàm cười cười nhìn, tháo gang tay ra, lưng dựa vào bồn rửa chén “sao, em đang ngạc nhiên, lúc nhỏ anh cũng có làm”.

Nàng vội đẩy anh ra, đeo tạp dề vào, giọng áp úng “hội trưởng, chuyện này....nên để em làm...em là chủ nhà....”.

Bỗng nhiên nàng khẽ rung người, cảm nhận được anh đang ôm lấy eo nàng, phả vào tai nàng một hơi thở nam tính lại đầy quyến rũ, giọng anh nỉ non bên tai nàng “em không hoan nghênh anh”.

Người nàng cứng nhắc vì hành động của anh, khuôn mặt đỏ như quả cà chua, cắn chặt môi “hội trưởng...đừng đùa....”.

Người nàng bỗng dựng đứng lên, vì nàng cảm nhận anh đang dùng ngón tay sờ lưng nàng thẳng dọc đi xuống, giọng anh nhẹ nhàng “anh nào đùa em”.

Nàng xấu hổ xoay người lại, lấy tay đấm lấy bờ vai rộng lớn của anh “đừng đùa nữa, em chẳng thích như thế”. Anh dùng thân mình ôm lấy nàng, ép sát nàng lại, chẳng cho nàng một khe hở nhúc nhích, giọng oan uổng “anh nào đùa với em hả?”.

Nàng bỗng cảm thấy toàn thân nóng bừng, thở gấp vì hành động này của anh. Anh nhìn thấy nàng phản ứng dễ thương như thế này, vội dùng bàn tay to lớn ôm lấy chiếc eo thon nhỏ của nàng, mặt nàng vui vào lồng ngực của anh.

“anh thật chẳng đùa, anh yêu em, Văn”. Nàng cảm thấy choáng váng trước hành động này của anh, thanh tĩnh lại, giãy dụa ra khỏi lồng ngực của anh, nhưng anh càng siết chặt nàng hơn lên tiếng quát “đứng yên, nếu không anh không chịu nổi”.

Anh cảm thấy không ổn, vì bụng dưới anh khẽ truyền một hơi nóng lên, cảm thấy nóng cả người, tim đập thình thịch vì hành động giãy giụa của nàng, vì thân thể nàng chà sát vào thân thể anh. Nàng đứng yên bất động, khẽ khóc, nước mắt lăn xuống gò má sớm đã bị anh ôm đến ửng hồng.

Sau khi tự trấn an bản thân, anh ngạc nhiên nhìn nàng, hơi thả lỏng nàng, hai bàn tay vẫn ôm chặt lấy eo nàng, giọng ôn nhu hỏi “tại sao lại khóc, ghét anh sao?”

Nàng lắc đầu, vẫn cứ khóc. Anh dùng bàn tay gạt đi những giọt nước mắt của nàng, đau lòng nhìn nàng “thế không thích anh hành động như thế, anh chẳng có đùa cợt”

Giọng nàng nghẹn ngào, thút thít “không được, thả em ra, không thể được”. Khuôn mặt của anh trầm lắng, giọng nói mang đầy hàn khí “tại sao không được, hay em không thích anh”

“đừng đùa nữa được không hội trưởng”. Nàng khóc thút thít lắc đầu, khoe mắt anh giật giật “những ngày qua anh đối xử em chưa đủ tốt, hử?”

Nàng khẽ đánh vai anh “không được mà, Tử Hà, bạn em, sẽ....., không được...”. Anh siết chặt nàng vào lòng, dùng tay khẽ xoa lấy đầu nàng, giọng ủy khuất “anh nào phải món hàng cho tụi em muốn mua là mua muốn bán là bán, anh là anh, anh là Dương Phạm, anh cũng có cảm xúc, cũng có quyền được lựa chọn những thứ mình thích”

Tay nàng rung rung, cả người nàng yếu xìu, giọng yếu ớt, nhìn anh nói “rồi anh sẽ chán em, rồi anh cũng sẽ....” Anh dùng đôi môi phủ lên môi nàng, khẽ thả nàng ra, hai tay ôm chặt lấy nàng “anh thật lòng, chẳng lẽ những ngày qua biểu hiện của anh chỉ là giả dối”

8. Chương 8

Cả đêm nàng nằm lăn qua lăn lại chẳng thể ngủ được, trước khi đi anh khẽ mỉm cười nhìn nàng “anh sẽ chờ em, vì anh yêu em”. “hãy cho chúng ta một cơ hội, Văn”.

Nàng vò đầu bứt tóc “ách , thật bực mà, bực quá”. Ôm lấy chú gấu bông lăn qua lăn lại, chân đập vào nệm, đầu óc nàng chóng rỗng, nghĩ lại cảnh vừa này, anh ôm lấy nàng, hôn nàng, mùi hương của anh làm nàng choáng váng, trong vòng tay anh thật ấm áp, lồng ngực to lớn làm cho nàng khẽ rung động, cảm thấy hạnh phúc.

Nàng bật dậy, lắc đầu “không được, không được”. nàng lại nằm phịch xuống giường, xem ra nàng chẳng thể ngủ ngon.

Quả nhiên nàng đem đôi mắt gấu trúc vào trường, Trúc Hồng bắt gặp nàng đang đứng trước cổng trường, khẽ nhìn nàng tặc lưỡi “xem ra chị cho em quá ít bài tập, nên em mới có thời gian nghỉ quán”, Trúc Hồng rất mừng vì Thái Văn sau khi tỉnh lại đã quên hết mọi chuyện, vì để Thái Văn bớt nghĩ bữa, Trúc Hồng đã không ngừng ngại chọc ghẹo Thái Văn, đưa rất nhiều tài liệu cho Thái Văn làm, hi vọng việc làm khiến Trúc Hồng thôi nhớ đến chuyện cũ.

Nàng khẽ cầm gương lên soi, thở dài, khuôn mặt lờ đờ, bước đi nặng nề. Trúc Hồng ngạc nhiên nói “này, phòng hội học sinh bên đây”, lại có chuyện gì xảy ra nữa sao.

Nàng cúi đầu xuống, gò má khẽ ửng hồng, chẳng còn mặt mũi nào đi gặp hội trưởng, thấy được mặt anh càng khó xử. Khuôn mặt nàng càng ửng hồng, Trúc Hồng khẽ cười đều, nham nhở nói “nha, thì ra bé cứng mặt ngủ do suy nghĩ bấy bạ nha”, Trúc Hồng khoác tay lên vai nàng bộ dạng thập phần lưu manh vô lại “nhà, sáng sớm đã nằm mộng, ai là tình lang của em”.

Nàng vội xô lấy Trúc Hồng ra, chạy trốn chết đi vào phòng vệ sinh, chờ đến rửa mặt không ngừng, không những chẳng đỡ hơn mà khuôn mặt càng ngày càng ửng hồng. Trúc Hồng chạy tới, thở hổn hển, trêu nàng “thôi đi, chẳng phi tang được đâu, với vẻ mặt của em đã nói rõ hết rồi”

Nàng dùng hai tay che mặt lại, Trúc Hồng cười ôm bụng cười không khách khí. “sáng sớm cửa toilet đã bị cậu chiếm hết rồi đó”.

Từ xa nghe thấy giọng này, tim Thái Văn thiếu chút nữa rút xuống, mau chóng bay vào đóng cửa cái rầm. Trúc Hồng vẫn ngồi bệch xuống đất, cười đến nước mắt chảy ra, Dương Phạm khẽ liếc vào phòng vệ sinh nữ. Trúc Hồng nhìn Dương Phạm, khẽ nói “Hội Trưởng đây là phòng vệ sinh nữ”

Dương Phàm quét ánh mắt lạnh lẽo về Trúc Hồng, Trúc Hồng mau đứng lên, khê ho khan, lấy lại phong độ “đừng nói cho tớ biết, cậu là tình lang của Thái Văn”

Khi nghe thấy câu này, nàng hận không thể xô cửa ra xé xác Trúc Hồng. Dương Phàm bật cười, hiểu ra câu nói của Trúc Hồng, khoanh tay trước ngực, tựa vào tường nhà vệ sinh nữ, giọng lưu manh “Văn, nếu em vì chuyện riêng tư mà bỏ lỡ buổi họp, anh sẽ đá cửa xông vào”

Trúc Hồng cười đều nhìn Dương Phàm. Còn nàng thì ngượng ngùng cúi đầu tới ngực, khê đẩy cửa ra, xấu hổ đến tận xương tủy. Dương Phàm cười xảo trá, xoa lấy đầu nàng. Nàng giật bản mình, muốn khóc ra nước mắt, Dương Phàm lại khê bắn ánh mắt cho Trúc Hồng. Trúc Hồng vội đứng hình rồi sau đó thở dài, dường như hiểu ý Dương Phàm.

“Tử Hà, em ở đây làm gì”. Từ xa Dương Phàm cùng Thái Văn, Trúc Hồng đi tới. Tử Hà vội nở nụ cười tự tin, ưỡn ngực đi tới bên Dương Phàm, ngọt ngào nói “từ nay em cũng sẽ ở đây với anh”.

Mí mắt Dương Phàm khê sụp xuống, Tử Hà đưa cho Trúc Hồng một phong thư. Trúc Hồng mở ra đọc, khê cười lạnh “ban cán sự quản lý hoạt động ngoài trời, Tử Hà tớ rất phục tinh thần ‘đóng góp’ và ‘gia nhập’ của cậu” Trúc Hồng cố ý nhấn mạnh, xem ra sẽ Thái Văn khổ dài dài đây

Tử Hà cười tự tin, bực tức nhưng vẫn cố phun ra “cám ơn Trúc Hồng”. Dương Phàm thở dài, xem ra khó khăn đây, thật là phiền não.

Tử Hà khoanh tay trước ngực đi tới chỗ Thái Văn, giọng ngạo nghễ “Thái Văn, hân hạnh được gặp lại em”

Thái Văn vẫn cúi đầu, giọng ấp úng “Vâng, chào mừng chị gia nhập phòng hội học sinh”. Tử Hà vội cuối sát tai nàng, giọng quỉ dị vang lên “cám ơn”. Trúc Hồng dù đứng xa nhưng vẫn dựng đứng cả lông tơ, mau chóng kéo Thái Văn đi vào phòng hội trường.

Một buổi sáng quá mức gọi là tra tấn, ai cũng im lặng đến lúc chuông reng bắt đầu vào tiết học, chạy trời chết để thoát khỏi hàn khí lạnh băng của Hội Trưởng đại nhân. Nàng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi và phiền phức, đang đi thì nàng đụng trúng vai một người

“Thái Văn, em không sao chứ”. Hiếu Tùng nắm lấy cổ tay nàng, hỏi han nàng. Nàng thấy Hiếu Tùng khê mỉm cười, thở dài “vâng, không sao”.

“chẳng phải em khỏi bệnh rồi sao, sắc mặt thật quá kém”. Hiếu Tùng dùng hai tay nâng khuôn mặt của nàng lên. Nàng lại thở dài rảng giọng mà cười “Hiếu Tùng anh quá lo lắng rồi em không sao”.

Hiếu Tùng vội kéo nàng lên sân thượng hóng gió, đưa cho nàng lon co-ca “em có tâm sự thì đừng giấu, khuôn mặt em cái gì cũng dễ lộ ra”.

Nàng đón nhận, khê cười nhạt “em chẳng học được cách biểu hiện thờ ơ lạnh lùng”

Hiếu Tùng ngồi bệch xuống bên nàng “Tử Hà lại gây rối cho em à”. Nàng giật mình, nhìn lấy Hiếu Tùng, Hiếu Tùng khê cười “hôm qua anh thấy Tử Hà vào phòng hiệu trưởng, anh biết chẳng có điều gì tốt lành rồi”

“anh à, em ngày càng cảm thấy áp lực”. Nàng rất mệt mỏi, nàng lại nói “ở bên Dương Phàm thật sự, thật sự có được không?”.

Hiếu Tùng khê ký đầu nàng “đồ ngốc, tình yêu là do mình dành lấy, anh ấy thật sự yêu em”. Nàng cười khổ “tại sao anh lại biết?”

“em không thấy Dương Phàm bình thường là con người như thế nào sao, từ nhỏ chính vì gánh nặng của gia đình mà Dương Phàm học được tính cách có tâm sự chẳng biểu lộ ra ngoài, luôn cố gắng bình tĩnh thờ ơ giải quyết mọi chuyện. Cho đến khi em xuất hiện, anh mới thấy lần đầu tiên Dương Phàm chịu để ý đến tồn tại của một người, nhìn em cũng khê cười thầm, thậm chí còn bảo hộ em”

Nghe Hiếu Tùng nói như vậy, nàng rất vui nhưng rồi lại thở dài, uống lấy một ngụm “Hiếu Tùng, nếu anh phản bội bạn bè để giành lấy tình yêu thì liệu anh có cảm thấy trong lòng không thoải mái?”

Hiếu Tùng cười cười nhìn nàng “nếu thật sự yêu nhau, em sẽ chẳng để ý những điều này, làm người phải biết tự tính toán cho mình, ngốc ạ”.

Nàng đứng lên, chạy về phía trước làm Hiếu Tùng giật mình nhanh chóng kéo tay nàng lại, quát “đồ ngốc, suy nghĩ không thông mà muốn tự sát sao”

Nàng cười với Hiếu Tùng, bĩu môi “đồ ngốc, ai nói em tự sát, em muốn ngắm nhìn toàn trường thôi mà, thả em ra, đau đó”. Hiếu Tùng khóe mắt giật giật “đồ nha đầu chết tiệt này, luôn làm người ta phải lo lắng”

Gió to thổi lấy mái tóc của nàng, khiến tóc nàng bung ra, nàng khẽ vuốt tóc về bên tai, nhìn xuống sân trường. Hiếu Tùng nhìn nàng, thở dài “em tính cúp tiết?”. Nàng liếc nhìn anh, cười tự tin “anh nghĩ sao?”. Hiếu Tùng hết cách với nàng, khẽ nói “nể tình em là em gái của anh, anh quyết định theo em”. Hai người cùng nhìn nhau, tiếng cười vang lên trong bầu trời xanh thẳm.

Giờ ra chơi đã đến, Hiếu Tùng tiễn nàng về lớp. Nàng bỗng cảm thấy trút hết gánh nặng vậy, chỉ cần tâm sự cùng Hiếu Tùng, ngoài mặt anh lạnh tử phong trần nhưng thực chất con tim của anh cũng mỏng manh yếu đuối.

“này cậu dám cúp tiết ư?”. Đồng Đồng nhìn chằm chằm vào Thái Văn. Chí Chung khoác hai tay tay lên đầu “hừ, cậu ấy là thiên tài mà, sợ gì”

Thái Văn khẽ cười, áy náy nhìn lấy họ, buột miệng hỏi “Linh lăng đâu”. Đồng Đồng liếc nhìn Chí Chung, Chí Chung thở dài, giọng ẽo lã nói “cậu ấy ra căn-tin ăn rồi”. Nàng ‘ờ’ một tiếng rồi nhanh chóng chép lại bài vở lúc này học.

Vào tiết thì nàng cảm thấy lạ vì Linh Lăng chẳng thềm chào hỏi nàng, nàng khẽ xoay đầu xuống dưới “Chí Chung, Linh Lăng bị sao vậy”.

Chí Chung lão đảo con người, lơ đãng nói “à, ừm, cậu đừng quá nhạy cảm, chẳng có gì đâu”.

Nàng nhíu mày, nhìn lấy Linh Lăng, Linh Lăng nhìn thấy nàng thì quay đầu đi chỗ khác chẳng thềm nhìn nàng. Thôi rồi nàng hiểu rồi, nàng khẽ hỏi Chí Chung thêm một lần nữa “có phải hôm qua....các...cậu....”

Nhìn thấy sắc mặt tái mét của Thái Văn, Chí Chung thở dài “ừ, hôm qua Đồng Đồng muốn đi vệ sinh kéo theo Linh Lăng đi, tớ cũng đi theo, bất ngờ thấy hết và chứng kiến cảnh đó.....”

Nàng khẽ buông bút xuống, mí mắt sụp xuống, chẳng thể tin được 1 năm trước như vậy, 1 năm sau cũng như vậy, bất chợt nàng cảm thấy muốn khóc, nhưng cố gượng, nàng cũng chẳng còn mặt mũi đối mặt với Linh Lăng.

Lúc ra về, Đồng Đồng kéo nàng lại khẽ nói “yên tâm đi, tớ cùng Chí Chung ủng hộ hai người mà, thật chất Linh Lăng cũng chẳng có cơ hội”. Vì theo Đồng Đồng thấy, hội trưởng rất ít khi dùng giọng mềm mại lại ôn nhu như thế với bất kỳ người con gái nào cả, lần trước qua nhà thấy qua mặt thật của Thái Văn hai người đã rất ngạc nhiên đến thét cả lên, tài sắc vẹn toàn họ là kim đồng ngọc nữ.

Nàng khẽ cười gượng vì thật chất nàng chẳng cười nổi. Nàng đang đi thì bắt gặp Linh Lăng đang tựa người trước cửa cổng trường, nàng chột dạ, cắn môi dưới, cúi đầu thấp xuống, vì nàng chẳng còn mặt mũi nào đối diện với Linh Lăng.

Linh Lăng cắn môi dưới, bĩu môi nói “này, cậu xem tớ là người vô hình”. Bước chân của nàng khẽ dừng lại, chẳng dám nhúc nhích. Linh Lăng bước lên phía trước, thở dài giọng nghẹn lại nói “tớ rất ghét cậu”.

Khóe mắt nàng bỗng nhiên muốn rơi nước mắt, nhưng nàng khẽ khịt mũi, nuốt đi, bước đi tiếp. Linh lăng vẫn cứ lên tiếng “tớ vốn nghĩ sẽ rất ghét cậu, nhưng tớ không thể”

Nàng khẽ liếc trộm Linh Lăng, Linh Lăng cười nhạt “với tớ Hoàng Tử là tất cả, tớ chưa từng nghĩ sẽ chạm lấy được Hoàng Tử, Hoàng Tử chỉ là giấc mơ của tớ mà thôi, do tớ quá ảo tưởng, muốn mình là cô bé lọ lem”

Nói tới đây, Linh Lăng khẽ rơi nước mắt “tớ yêu Hoàng Tử hơn tất cả, nhưng....tớ cũng yêu cậu và Đồng Đồng, Chí Chung”

Nàng khẽ cụp đôi mắt xuống, chẳng muốn nghe tiếp, nàng cảm thấy rất đau khổ, mùi vị rất khó tả.

“cậu phải ráng trân trọng Hoàng Tử, biết chưa”. Nàng mở to mắt nhìn Linh Lăng, giọng ấp úng “cậu....vừa....nói...gì....?”.

Linh Lăng gạt đi giọt nước mắt đọng lại trên gò má, nhìn nàng nói “cậu phải biết quý trọng Hoàng Tử, đó chính thức gia Hoàng Tử cho cậu, cậu phải yêu luôn phần của tớ”

Nàng không kìm chế được nước mắt, cùng xúc động, ôm lấy bóng dáng của Linh Lăng “oa..tớ xin lỗi, tớ.....tớ.....”

Linh Lăng hất nàng ra, khẽ nói “xin lỗi, cậu có thể để tớ yên tĩnh một thời gian, tớ cần bình tĩnh, cậu yên tâm cậu với tớ mãi mãi là bạn thân”.

Linh Lăng chạy đi trong những giọt nước mắt, Linh Lăng biết, cô phải chấp nhận sự thật, trong mắt Hoàng Tử cô vẫn là người qua đường, chẳng thể là cô bé lọ lem trong mỗi giấc mơ được, cô phải thức tỉnh, cô phải biết Hoàng Tử cùng cô là hai thế giới khác, cô cũng không muốn làm tổn thương Thái Văn, vì Thái Văn là người Hoàng Tử chọn, là bạn thân của cô, cô sẽ chấp nhận, nhưng không ngờ lại đau lòng đến thế này.

Nàng ngồi sụp xuống, nàng đã cảm ơn trời đất vì Linh Lăng nói câu đó, nàng cảm thấy nàng thua xa Linh Lăng, nàng chẳng dung cảm đối mặt mọi chuyện như Linh Lăng, nàng cũng chẳng xứng đáng ở bên Dương Phàm, đối với nàng Dương Phàm cùng nàng căn bản là chẳng thể được, nhưng nàng vẫn yêu Dương Phàm, vì Dương Phàm mà chấp nhận mất đi bạn tốt, vì Dương Phàm đã thật sự lo lắng cho nàng những ngày qua.

Phải nàng chỉ giả bộ, chỉ la giả bộ quên hết mọi chuyện chỉ để mọi người chẳng lo lắng, và nàng thật sự sợ sẽ có ngày chứng kiến Dương Phàm cùng một người con gái mà chẳng phải là nàng cùng bước vào giáo đường, cùng sinh con đẻ cái, nghĩ đến cảnh đó, lòng nàng thất lại, trái tim co rút lại, rất đau rất đau.

Nhưng nàng vẫn phải đứng dậy, vẫn phải đi trên con đường của nàng, liệu Dương Phàm có cùng nàng bước trên con đường này không, giấc mơ đó quá xa xôi, chỉ bằng quên đi.

9. Chương 9

Trong một nhà hàng ba sao, cũng khá sang trọng và sạch sẽ, tiếng đàn piano trầm thấp, từng nốt nhạc được ngón tay thon dài tinh tế như được điêu khắc ra. Tiếng đàn của nàng khiến mọi người trong nhà hàng cũng trầm thấp theo nàng, nàng như đem tâm sự chuốc vào tiếng đàn, để tiếng đàn giải bày tâm tư của nàng.

Khi nàng kết thúc thì rất nhiều thực khách vỗ tay, người nàng cứng đờ, quên mất là mình đang ‘làm thêm’, ôi thật xấu hổ, nhanh chóng cúi chào rồi bước vào hậu trường.

“em tính đuổi khách của anh?”. Tiếng của quản lý khiến tim nàng nhảy dựng cả lên, ho khan “quản lý anh chẳng nhìn thấy phản ứng của mọi người?”

Anh quản lý nhìn nàng, giọng nói ai oán “à da, thấy em không vui anh chỉ chọc em thôi mà, thế nào có tâm sự sao?”

Nàng khẽ thở dài, ngồi vào bàn trang điểm, tháo trang sức, nói “anh quản lý từ khi nào lại quan tâm đến tâm sự của em, chẳng lẽ không sợ bà chị ở nhà?”

Anh quản lý tức giận nói “này, tôi quan tâm em, em làm cái thái độ này ư, uống công tôi lo lắng em kỹ lưỡng như thế, đúng là có ơn báo oán mà”.

Nàng cười nhe răng nhìn anh “yên tâm đi, em đã đỡ hơn rồi, anh mau ra ngoài đi, nhiều người cần anh”. Anh nhìn nàng hỏi kỹ “thật không sao?”. Nàng gật đầu, bĩu môi “anh nhớ anh sắp làm cha, nhưng sao em cảm thấy anh đóng luôn cả vai trò người mẹ”

“Ách, con nhỏ này, tôi quyết định tháng sau sẽ trừ lương em”. Nàng chạy qua, khẽ nịnh nót bám theo ống tay áo của anh nói “anh quản lý đại nhân thân yêu của em, em sai rồi”. Nhìn thấy ánh mắt ngây thơ của nàng, anh khẽ cười “thế thì xem thái độ em làm việc của em ra sao”

Nàng chấp tay lại trước ngực, giọng thành khẩn “vâng thưa đại nhân, tiểu nữ sẽ rất chăm chỉ”. Anh lắc đầu, mỗi lần nàng giả chiêu này, anh cũng phải nhường nàng 5 phần (làm mỹ nhân có lợi quá=)))

“được rồi, ra đánh xong bài cuối, thì về sớm đi”. Anh quay đầu lại bước đi, nàng khẽ thở dài, nàng cũng chẳng muốn về sớm, lòng nàng cứ bị tảng đá đè lên, nặng chịch, rất khó thở.

Thay đổi bộ váy khác, đi ra ngoài thì nhìn thấy một cảnh khiến tim nàng nhói đau.

Bên bàn kia, có 6 thực khách đang ngồi, trang phục sang trọng nhã nhặn lại lịch sự, đó chẳng phải là vấn đề mà là một trong hai người là Dương Phàm cùng Tử Hà. Nàng chỉ biết cúi thấp đầu, bắt đầu đàn bài hát “because I love you”, nàng cười khỏ, cứ nhiên nàng lại dùng bài hát tỏ tình sao.

Nàng thấy đau lòng khi thấy gia đình họ thân mật như vậy, Dương Phàm Tử Hà nghe thật êm tai, họ là một đôi đẹp, nàng căn bản chẳng có thể trèo cao tới vậy.

Bên kia Dương Phàm khẽ rung động khi nhìn thấy bóng dáng yêu kiều, vóc dáng hoàn mỹ của Thái Văn, cứ nhiên còn đàn bài hát “because I love you”, cứ như đang tỏ tình cho riêng mình anh vậy, anh biết, anh biết Thái Văn sẽ ghen mà. Thấy khóe môi Dương Phàm mỉm cười, khiến cả năm người cùng kinh ngạc nhìn anh.

Dương Triển bố Dương Phàm lên tiếng “xem ra con đồng ý với cuộc hôn sự này”, ông làm bố mà lần đầu tiên thấy con mình cười mơ màng như tiểu hài tử biết yêu vậy, bình thường nó cái gì cũng chẳng biểu hiện ra, cứ nhiên nó lại thay đổi, thật sự nó yêu Tử Hà.

Tử Hà khẽ mừng thầm trong lòng, nhưng rồi lại thất vọng. Dương Phàm căn bản chẳng nghe thấy lời họ nói, chăm chú nhìn lên sân khấu, khiến mọi người tò mò, trên sân khấu có cái gì mà Dương Phàm theo dõi hăng hái như vậy.

Mẹ Dương Phàm lay lay tay của Dương Phàm “Phàm, con không sao chứ, hay con quá mừng mà.....”. Dương Phàm hất lấy tay mẹ anh, bước chân chẳng nghe lời anh cứ như bị thôi miên vậy, từng bước đi tới, trái tim anh khẽ rung động, đầu óc anh trống rỗng.

Lúc này lòng nàng rối tơ vò, thật chẳng muốn tiếp tục đàn, đẩy ghế đi, thì thấy Dương Phàm đang đứng kế bên nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt dò xét nàng khắp nơi.

Hồi nãy xa quá anh chưa nhìn kỹ, nhưng giờ này anh chỉ có một từ để diễn đạt ‘đẹp’, thân hình vốn đẹp rồi, bộ váy dài bó sát theo chiếc eo thon, lộ ra từng đường cong hoàn mỹ lại quyến rũ đầy đặn, đến gần hơn anh mới thấy nàng căn bản chẳng cần trang điểm mà cũng đẹp như vậy rồi, khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo không tì vết gò má ửng hồng e lệ, khiến anh muốn bỏ nhào tới ôm lấy nàng. (dê quá=)))

Nàng cảm thấy Dương Phàm quái lạ nhìn nàng bằng ánh mắt tràn đầy dục vọng, khiến nàng lùi bước lại đằng sau, nàng lùi một bước Dương Phàm đi một bước, khi tới đường cùng nàng dùng tay để lên ngực anh, ngăn khoảng cách giữa hai người, gò má ửng hồng, giọng nói e thẹn “Hội Trưởng, anh ...đang...làm gì...”

Nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng , khiến cho bụng anh rào thét, một luồng khí dâng lên, anh thở gấp nhìn nàng, khẽ cầm tay nàng. “Dương Phàm, anh đang làm gì”.

Tiếng của Tử Hà đã đá cho dục vọng của anh bay mất từ đời nào rồi, khẽ bình tĩnh lại, nhìn lấy khuôn mặt sợ hãi của nàng, khiến anh chỉ muốn ôm ấp lấy nàng, bảo vệ nàng.

Anh chẳng nói gì, khiến Tử Hà cắn môi, dậm chân. Mẹ Tử Hà giọng tức giận khẽ hỏi mẹ Dương Phàm “Dương phu nhân, đây là ý gì”

Mẹ Dương Phàm bị cảnh của con trai bà tức chết, máu xông lên não, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lấy cô gái đang bị Dương Phàm nắm lấy tay, đúng cô gái kia quả rất đẹp, yếu đuối khiến đàn ông nào cũng phải say đắm trước nhan sắc đó, nhưng Dương Phàm là ai mà lại quen một người tầm thường chứ, chỉ có Tử Hà mới xứng đáng với con trai bà, bà chạy lên, quát.

“buông tay con trai tôi ra” (=)) già rồi)

Nàng hất tay của Dương Phàm, khiến Dương Phàm tức giận, dùng cánh tay to lớn bá đạo ôm lấy eo mảnh khảnh của nàng, khiến nàng cứng đờ đi. Giọng của Dương Phàm bình tĩnh nhìn thẳng mẹ mình “là con nắm lấy tay của cô ấy, mẹ nhân tiện con giới thiệu, cô ấy là bạn gái con”

‘bạn gái’, khiến tất cả mọi thực khách trong nhà hàng đều nhón nháo xôn xao cả lên, nàng đứng hình trước hành động của Dương Phàm.

Dương Triền sắc mặt tái mét “Phàm, con biết con đang nói gì không?”

“con biết, không nghe kỹ sao, cần lập lại sao?”. Dương Phàm giọng nói khẳng định như định đóng cột khiến Tử Hà rất tức giận, bỏ nhào đến tính tát cho Thái Văn một bạt tay cho hả giận, nhưng đã bị một bàn tay nam tính cầm lấy.

“cô có cái thái độ gì với bạn gái tôi”, giọng nói của Dương Phàm rất lạnh, ánh mắt sắc xảo không ngừng bắn ra hàn khí. Tử Hà ai oán khóc lên “Phàm...anh...đừng...có đối...xử với...em...như...thế...”

Bố Tử Hà mặt đã đỏ lên, quát “Phàm, xem ra tôi đã quá đề cao cậu rồi”. Dương Phàm cười nhạt “bác Túc, cháu chẳng muốn ai đề cao mình cả, tình yêu là do mình nắm lấy, cháu chẳng muốn một hôn nhân mang đầy chính trị không tình yêu, kính mong bác thấu hiểu”

Bố Tử Hà bị câu nói của Dương Phàm chọc tức điên lên, kéo tay Tử Hà “đi”. Tử Hà giãy dụa “không, bố, anh ấy sẽ thay đổi mà, bố...”. Mẹ Tử Hà liếc nhìn lấy mẹ Dương Phàm ánh mắt ai oán, hai người là bạn thân với nhau, mong muốn con trai con gái của hai người thành đôi, thành thông gia, thêm thân với nhau gia tộc theo lớn mạnh, nhưng nào ngờ ngay từ đầu trong trái tim của Dương Phàm chẳng hề tồn tại hình bóng của Tử Hà.

Nhìn thấy ba người đi ra ngoài, anh quản lý vội đi ra ngăn cản “thưa các quý khách, đây là nơi đông người, cẩn thận”, thì ra là phiền não vì chuyện tình cảm sao?

Nàng run rẩy nhìn lấy ánh mắt của mọi thực khách đều nhìn nàng, bàn tán xôn xao. Bố mẹ Dương Phàm tức giận nhìn lấy con trai rồi bỏ đi. Dương Phàm khẽ nhìn nàng, kéo nàng ra ngoài.

Nàng khóc thút thít vừa đi vừa khóc. Dương Phàm kéo nàng đến một ngõ hẻm vắng, hai tay chống trước người nàng, mặt đối mặt với nàng, khẽ an ủi “đừng khóc, Văn”

Nàng lấy hai tay dụi mắt, bĩu môi “Hội Trường, anh muốn em phải làm sao, vì anh mà em, mà em...”

Dương Phàm siết chặt lấy nàng trong tay anh, khẽ nâng nàng lên cao, đối diện với nhau, giọng ân cần “Văn, em có yêu anh không”

Nàng nhìn thấy ánh mắt thành khẩn, gương mặt tuần tú đang cầu xin nàng, khiến nàng rung động trái tim không ngừng đập, nàng xoay đầu đi “Hội Trường đừng thế mà”

Anh thất vọng thả nàng xuống, ánh mắt trầm lắng, bước đi nặng nề, xoay mặt đi “thế em muốn anh cưới Tử Hà”

Lòng nàng thất lại, bỏ nhào tới ôm lấy lưng anh, siết chặt, giọng nghẹn ngào “không, em không biết, em không biết Phàm”

Dương Phàm biết chắc mà xoay người lại, ôm lấy nàng dựa sát vào tường, hai bóng dáng dính sát nhau, không có khe hở nào, giọng nói ai oán “thế tại sao em níu kéo anh?”

Nàng ngây ngốc nhìn anh, ngu ngốc hỏi “níu kéo?”. Anh cười khổ “ngay từ đầu, trái tim của anh đã thuộc về em, không phải chính em đã níu kéo anh sao, tại sao em muốn anh phải khổ tâm hả, Văn, Văn”

Dương Phàm tha thiết gọi tên nàng, khiến nàng rung động, ôm chặt lấy eo anh, vùi đầu vào vòm ngực ấm áp của anh “Phàm, nói cho em biết, chúng ta có thể chứ”

Anh nở nụ cười ngọt ngào nhìn nàng “chỉ cần em cho rằng có thể, là có thể”. Anh càng ôm chặt nàng, siết nàng trong lòng mình, sợ nàng sẽ bay mất.

. Giọng nói của Hiếu Tùng vang lên, như kích lệ nàng, tiếp cho nàng sức mạnh, nàng khẽ nói “Phàm, em cũng rất yêu anh”, yêu anh từ những lúc anh chở che cho em, quan tâm em, lại ân cần với em, khiến em đã yêu anh từ bao giờ rồi.

Anh quá vui mừng, nâng nàng lên, hôn lấy nàng, khác với lần trước, anh tách miệng nàng, cuốn lấy lưỡi nàng, không ngừng dẩy đưa cùng lưỡi nàng. Triền miên với nàng, hút lấy mật ngọt trong miệng nàng, đến khi cảm thấy nàng bất lực anh thả nàng ra, thở gấp giọng nói phần khởi “Văn, anh yêu em”

Nàng xụi lơ trong nụ hôn quá mức lợi hại của anh, bất ngờ anh càng ôm chặt nàng, làm nàng cứ muốn được anh ôm mãi như thế, truyền hơi ấm của anh cho nàng, nàng cảm thấy khuôn mặt đỏ bừng, đầu óc trống rỗng, chỉ biết khoác tay ôm lấy cổ anh, thở dốc.

Anh cũng thế, mê mẩn mùi thơm quá mức nữ tính của nàng, thích nàng dựa vào người hắn, thích nàng vì hắn mà gò má ửng hồng, thích eo thon nhỏ của nàng, anh lần đầu cảm thấy rất xúc động, trong lòng bồi hồi khó tả, trái tim không còn đập theo nhịp, siết chặt nàng vào lòng anh hơn nữa, ôn nhu trao cho nàng những nụ hôn ngọt ngào mang theo tình yêu của anh.

10. Chương 10

Nàng nằm trong phòng, khuôn mặt luôn giữ mãi nụ cười ngọt ngào, đôi gò má ửng hồng, ôm lấy gối bông. Tất cả như mơ vậy, thật ngọt ngào, thật hạnh phúc, tình yêu là vậy sao, như kẹo ngọt chỉ muốn giữ mãi trong mình.

Anh cùng nàng lưu luyến đến nỗi, khi anh tiễn nàng về còn phải ôm bù, hôn bù anh mới chịu rời đi. Xem ra đêm nay là một đêm ngọt ngào của hai người họ.

Trong nhà của Dương Phàm.

“hôm qua ngủ ngon chứ”. Giọng uy nghiêm của bố Dương Phàm vang lên.

Trong phòng khách Dương Phàm ngồi trên chiếc ghế sofa, bắt chéo hai chân lên, tay kia đưa lên ghế sofa, giọng uy nghiêm không kém “có gì bố cứ nói, đừng vòng vo”

Sắc mặt của bố anh tái đi, giận dữ nói “hành động của con thật chẳng ra thể thống gì cả”

Anh cười khổ “thể yêu nhau phải hành động lịch sự thể thống, bố mẹ trên giường cũng phải có thể thống?”

Sắc mặt hai phụ phụ họ Dương mang theo nhiều cảm xúc, chín ngượng có, tức giận có, trắng bệch có. Mẹ Dương Phàm quát “đồ bất hiếu, con có lỗi với Tử Hà còn ăn nói ngông cuồng như vậy”

Anh dùng khuôn mặt cùng ngữ điệu bình thản nói “ngay từ đầu con chẳng thích Tử Hà, chỉ tại mẹ mơ mộng thôi, gia đình ta đã là quá đủ rồi, cần gì phải lôi kéo theo người bạn thân của mẹ, vợ là do con lựa, nào phải là do mẹ cưới, nếu mẹ thích thì mẹ cứ giữ lấy mà dùng”

Mẹ anh sùi bọt méch vì anh, bố anh cơ hồ muốn phun lửa ra “cậu, tôi, cậu tốt nhất đừng nên chọc giận tôi”. Mẹ anh vội trấn an bố anh “Triển, anh bình tĩnh”, dù bà rất giận con bà, nhưng nó rất xuất sắc, nó sinh ra là niềm tự hào của bà, khiến bà rất hạnh diện, khẽ nói bên tai chồng bà “rồi từ từ sẽ có cách giải quyết, anh biết tính nó mà”

Bố anh giận đến hóa sùng căn bản chẳng nghĩ ra gì cả, giờ này mới bình tĩnh, phải Dương Phàm rất liều lĩnh chắc sẽ sớm ngán thôi, nhưng mà, ông vẫn sợ, ông cảm thấy từ nhỏ Tử Hà đủ tư cách để đi theo Dương Phàm suốt quãng đường còn lại, Tử Hà cái gì cũng rất ưu tú, gia giáo lại lễ phép nhã nhặn, gia cảnh lại tốt nữa.

Anh làm ngơ coi như chẳng xem được gì, bước ra ngoài đi học chẳng thèm để ý họ, anh quá thất vọng gia đình này, họ luôn sắp đặt anh muốn anh làm theo ý họ, bài xích anh, anh là con người anh có cảm xúc nhưng họ khiến anh rất khổ, vì sự tự cao kiêu ngạo của mẹ anh mà tim anh đã sớm lạnh đi vì hành động của mẹ anh, không ngừng khoe khoang anh trên trời có dưới đất không, khiến cuộc sống của anh từ nhỏ chẳng có gì gọi là hạnh phúc, đó chỉ là bức bình phong giả tạo của họ dựng lên lòng anh sớm nguội đi.

Tử Hà cũng giống như mẹ anh, kiêu ngạo, lần đầu gặp Tử Hà, anh thấy Tử Hà không tệ, nhưng có lần anh nghe thấy Tử Hà khoe khoang với bạn cô, khuôn mặt ngạo nghễ quá mức, nào là anh chỉ thuộc về cô, định sẵn suốt đời chỉ có mình cô là xứng đáng với anh, cô sẽ là thiếu phụ nhân tập đoàn Dương thị. Chân anh rung rẩy vì lời nói cùng hành động của Tử Hà y chang mẹ anh nụ cười rất giả dối rất giả tạo kinh tởm, anh cười kinh bỉ, vốn dĩ xem cô ấy như em gái đối đãi tốt xem ra chẳng cần nữa.

=====

Nàng đang đeo headphone đi thong dong trên đường. Bất ngờ một chiếc xe BMW dừng lại, nàng thấy Hiếu Tùng đang bước tới.

Nàng ngạc nhiên hỏi “Hiếu Tùng, có chuyện gì sao”. Hiếu Tùng nhìn khuôn mặt ngây ngô của nàng thì không khỏi mỉm cười, kéo nàng lên xe.

“Hiếu Tùng?”. Nàng cảm thấy xe ngọt ngào quá mức, tại sao Hiếu Tùng nhìn nàng bằng hai sắc mặt vừa vui vừa buồn

Hiếu Tùng liếc nhìn nàng, mỉm cười “may cho em đã đeo kính suốt một khoảng thời gian dài”

“chẳng lẽ hôm qua....”.Nàng khẽ ngại ngùng, nhớ tới nàng càng cảm thấy ngượng. Hiếu Tùng đưa cho nàng xem quyển tạp chí OneShot. Nguyên bức ảnh to đùng đập vào mắt nàng, nàng cùng Dương Phạm hôn nhau thắm thiết trong hẻm mà cũng có người chụp lén được sao, tựa còn ghi

Tay nàng rung rung, mắt khẽ giật giật, khuôn mặt đơ đi. Hiếu Tùng trêu ghẹo nàng “có phải là khá may mắn không, mà hình chụp em cũng không tệ”. Hiếu Tùng sờ sờ cằm “rất đẹp, thân hình rất chuẩn nha”

Nàng đỏ mặt lên, đánh vào bắp tay của Hiếu Tùng, giọng xấu hổ “còn nói nữa, được rồi”.Đến đây Hiếu Tùng hỏi nàng cặn kẽ hơn, hôm qua xảy ra chuyện gì, nàng ấp úng, kết quả là cũng phải khai hết.

“dừng”. Nàng vội hô to khiến bác tài ngạc nhiên, thắng gấp, nàng cơ hồ như muốn ngã nhào lên phía trước. Hiếu Tùng vội túm lấy bím tóc nàng “ai da”.

“em muốn tự sát sao?”. Hiếu Tùng nhăn mắt nhìn nàng, nàng xoa xoa đầu, ai oán nhìn Hiếu Tùng “Đa đầu em cơ hồ bị anh xé rách rồi, em muốn xuống xe”

Hiếu Tùng nhìn nàng ngạc nhiên, nàng thở dài nhìn Hiếu Tùng “em không muốn có nhiều scandal, anh hiểu chứ?”

Hiếu Tùng gạt đầu, mở cửa xe cho nàng, nàng làm mặt quỷ với Hiếu Tùng khẽ xoa xoa đầu. Hiếu Tùng mỉm cười nhìn nàng rồi lắc đầu, nhanh chóng cho xe đi.

Hôm nay nàng đã tới trễ do ngủ muộn mà còn bị Hiếu Tùng túm cổ lên xe. Sau giờ lại bị túm lên phòng hội học sinh viết bản kiểm điểm. Trúc Hồng nhìn nàng tặc lưỡi “làm nhiều chuyện xấu xa quá, có quả báo rồi”

Nàng thở dài, chăm chú viết xong bản kiểm điểm, Dạ Thi khoanh tay trước ngực, lắc đầu “ôi, xem ra hội học sinh của chúng ta phải mất mặt nha”.

Trúc Hồng khom lưng xuống bàn, gác tay lên cằm, cười đểu xem ra hai người thật sự ‘tiến triển’ quá nhanh, xuất hiện trên chính của mặt báo luôn nha

Mắt nàng giật giật, khuôn mặt nóng bừng,vội đeo headphone vào, Trúc Hồng giật ra “ôi, biết đồ mắt sao, sao lại gan dạ tới mức này chứ”, nàng cùng bạn trai nàng còn chưa thân mật đến độ như hội trưởng cùng thư ký xấu xa này, chắc chắn là hội trưởng là chủ mưu trong chuyện này.

Nàng khẽ quát “chị đừng trêu đùa em nữa”. Trúc Hồng muốn nói thì từ xa vọng lại một tiếng ngạo nghễ “đừng có mơ mộng hão huyền nữa, tỉnh lại đi, đừng mơ mà bước chân vào Dương thị”

Sắc mặt nàng trầm xuống. Câu nói của Tử Hà làm cho nàng cảm thấy đau nhói, Trúc Hồng ngăn cản Tử Hà đến gần Thái Văn, nhưng bị Tử Hà hất đi chỗ khác Dạ Thi vội đến đỡ nhưng chẳng dám nói gì, vì gia đình Dạ Thi chỉ là một xí nghiệp nhỏ nhoi, còn tập đoàn Túc thị chẳng dễ mà châm chọc.

Tử Hà khẽ nâng lấy cằm Thái Văn, giọng nói ghen ghét mang đầy ai oán “biết điều thì rút ra xa Dương Phạm của tôi, hiểu chứ”

“tôi là tôi, tôi chẳng thuộc quyền sở hữu của cô, Tử Hà, tôi cảnh cáo cô lần cuối đừng đại dốt đụng vào bạn gái tôi, cùng gia đình cô ấy, tôi chẳng đùa với cô đâu Tử Hà”. Dương Phàm từ từ bước lại, ánh mắt giận dữ nhìn ấy Tử Hà.

Vốn dĩ anh mau chóng giải quyết việc rồi nhanh chóng định dẫn Thái Văn đi ăn cơm chung, nào ngờ nghe được Tử Hà lại nói anh là của cô ta, anh cười kinh bỉ.

“Phàm...em...”. Trong lòng Tử Hà lại tăng thêm ai oán, liếc nhìn lấy Thái Văn, bĩu môi. Dương Phàm vội hất Tử Hà ra, nghiêng rằng nói “Dương Phàm tôi chẳng dễ chọc, đừng có mà chọc giận tôi”

Anh vội kéo lấy Thái Văn đi, để lại Tử Hà đang dùng ánh mắt giận dữ mang đầy thống khổ, cắn lấy móng tay, thù này phải trả.

Anh kéo nàng đi đến một hành lang vắng vẻ, ôm chặt lấy nàng, giọng oán trách “tại sao em luôn hiền từ, khi bị bắt nạt, tại sao em không phản kháng”, anh cảm thấy bất lực, anh phải cố gắng hơn nữa, Thái Văn, Thái Văn của anh luôn luôn tỏ ra yếu đuối trước Tử Hà, anh thật sợ Tử Hà nhân lúc anh vắng sẽ chà đạp nàng.

Nàng lấp bắp “em..em...”, chỉ cần nhìn thấy Tử Hà trong lòng nàng nổi lên một cảm giác khó tả, dù Tử Hà kiêu ngạo nhưng lại thật lòng đối với Phàm, nàng biết nàng cần bản chẳng thể trào cao, nhưng nàng yêu Phàm.

“đừng nói nữa”. Anh vội phủ lên môi nàng, nuốt đi những điều nàng muốn nói, cùng dây dưa với chiếc lưỡi thơm tho của nàng, cướp đi mật ngọt của nàng, siết chặt nàng đến mức có thể.

“a...”, nàng thở hổn hển, khi anh buông môi nàng ra và khẽ cắn môi nàng. Anh mỉm cười nhìn nàng “đây là dấu ấn chứng nhận em là của Dương Phàm”.

Nàng mỉm cười, ôm trằm lấy Dương Phàm. Sau khi ăn trưa xong, Dương Phàm đưa nàng về nhà, xin phép gia đình nàng, gia đình nàng mới đầu từ chối nhưng rồi lại rung động trước sự thành khẩn của anh.

Trong phòng nàng, nàng khẽ nói “này anh đang trong giai đoạn thử việc đấy, coi chừng bị đuổi”.

Anh vẫn chẳng buông tay nàng ra mà đặt nàng ngồi trên đùi anh, ôm lấy nàng, giọng ai oán “ai kêu em luôn quá hấp dẫn người ta”. Nàng nhéo mũi anh, bỗng điện thoại di động nàng reo, nàng bắt máy, anh vẫn kéo chặt nàng, ôm nàng, làm phiền nàng, bám nàng như keo dính chuột

. Nàng vội vàng quăng di động ném ra ngoài cửa sổ, hai tay run rẩy bất lực.

“hắn ta...hắn ta..” Giọng nàng lấp bắp. Thật ra anh nghe thấy giọng của một người đàn ông, chắc chắn thẳng khốn đó, anh vội đỡ nàng dậy, sắc mặt nàng trắng bệch, anh sợ nàng tái phát bệnh nữa, ôn nhu đặt nàng trong vòng tay anh, ôm ấp nàng.

Khẽ dỗ dành “ngoan, Văn, có anh, chẳng sợ nữa, được không”. Nàng khoác lấy cổ của anh, nước mắt tuôn ra, bật khóc “oa....em rất sợ, chắc chắn, hắn...chẳng buông tha em...em rất sợ...”

Anh khẽ hôn lên trán nàng, dỗ dành “ngoan, nếu hắn quấy rối em, anh sẽ cho hắn biết tay, nói đi hắn là ai”. Nàng lắc đầu, dụi vào vòm ngực anh, giọng hoảng sợ “em...em...”

Nhận thấy nàng thở gấp, anh phủ lên môi nàng một nụ hôn ngọt ngào, an ủi nàng, quả nhiên nàng đã sớm ngủ vì nụ hôn quá mức siêu cấp của anh. Đặt nàng lên giường, hai tay cầm lấy bàn tay trắng mịn màng

“chị, điện thoại di động của chị”. Thái Trác bước vào thì thấy cảnh âu yếm của họ, Dương Phàm khẽ đặt tay lên môi “suyt, đưa anh điện thoại của chị em”

Thái Trác gật đầu đưa điện thoại cho anh, anh thử mở nguồn, trong lòng thầm nghĩ ‘may quá’, nhanh chóng đi ra ngoài, đóng cửa.

Hàng số chết tiệt này. Từ đầu máy kia vọng lại “Văn, anh biết là em mà”

Anh hừ lạnh “thằng chết tiệt kia, biết điều thì im đi nếu không mày biết hậu quả chứ”

Anh tức giận, nhấc cả trăm tin nhắn cảnh cáo hắn

Thái Trác khẽ nhìn trộm hành động của anh, quá mức đáng yêu, khiến Thái Trác của lắc đầu thở dài, khẽ nhìn vào phòng, anh hi vọng chị cùng Dương Phàm sẽ đẹp đôi, nhưng anh cũng hi vọng luôn cầu chúc cho chị, vì cơ hội đó thật mong manh, ông trời ơi liệu ông có chia rẽ đôi uyên ương này không, Thái Trác thở dài.

11. Chương 11

Một chiếc xe audi màu đỏ sang trọng sáng bóng đậu ngay trước cổng trường ‘Đức Triễn’. Khiến ai cũng chú ý đến, chẳng biết có đại nhân vật nào đến. Một chiếc xe hơi từ trường tiến ra, chiếc xe audi màu đỏ vội đi theo.

Chiếc xe hơi vội dừng lại giữa đại lộ, một chàng trai bước ra, mặc trên người đồng phục ‘Đức Triễn’, cũng khôi ngô không kém.

Vội đi lại chiếc audi, gõ vào cửa kính ‘cốc, cốc’. Cửa xe bật ra, nhìn thấy Dương Phàm bước ra thì chàng trai hoảng hốt, Dương Phàm cười kinh bỉ “đứng lại”

Giọng nói của Dương Phàm rất cứng lại rất lạnh lùng khiến chàng trai lông tơ dựng đứng lên. Anh từng bước từng bước đi lên, ngắm nhìn khuôn mặt của chàng trai “Lâm Khả Việt, con trai độc nhất của tập toàn Lâm thị, rất hân hạnh được gặp cậu”

Lâm Khả Việt, sắc mặt tái mét, cổ trần an bản thân “Dương Phàm, cậu muốn gì”. Dương Phàm cười lạnh nhìn anh “người của tôi, anh dám đụng đến?”

“Vấn, vốn là của...”. Chưa nói hết câu, Lâm Khả Việt đã bị một cú đấm đau đớn đâm ngay vào miệng, khiến Lâm Khả Việt gãy cả răng, người tài xế nhanh chóng đỡ lấy cậu chủ hấn lên

“người của ai?”. Anh dùng ánh mắt sắc xảo mang đầy sự tức giận, giọng nói lạnh lùng hỏi, khiến bác tài xế bủn rủn tay chân, Lâm Khả Việt cắn răng, phun ra vài chữ “người của Dương Phàm”

Anh đi đến ánh mắt quét trên người Lâm Khả Việt, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng mang đầy sự cảnh cáo “cầm mày đừng đến bạn gái tao, nếu tiết lộ chuyện này thì đừng trách tao giở thủ đoạn”

Trong lòng Lâm Khả Việt hừ lạnh, giỏi lắm, nhưng anh chẳng dám làm gì, vì luận phong thái luận tài đức anh căn bản chẳng bằng một nửa hấn, vì có một người từng đắc tội với hấn, hấn thật sự nhấn chìm người đó khiến người đó nhảy lầu tự vẫn, mà cảnh sát lại chẳng điều tra được gì, nhin, nhin, giọng mang chút ủy khuất “rõ”

“nhớ kỹ lời hôm nay của cậu, chẳng hẹn ngày gặp lại”. Dương Phàm bước vào chiếc audi màu đỏ, căn dặn bác tài lái xe đi.

=====

Trong phòng học của Thái Văn, một điệu nhạc du dương của violet vang lên, từ cao lên thấp.

Quả thật tâm trạng của nàng hiện trên khuôn mặt của nàng chẳng giấu giếm được ai. Dương Phàm mở cửa nhìn thấy nàng đang chăm chú chơi nhạc, anh nhíu mày vì nàng đàn bài này quá mức thống khổ quá mức buồn phiền.

Dương Phàm chạy đến khẽ khom lưng xuống siết chặt lấy vòng eo của nàng, nàng giật mình, quay đầu lại mỉm cười nhìn anh “Phàm”

Anh cười đáp “ừ, xem anh mang đến gì cho em nè”. Anh đưa chiếc hộp đến cho nàng, nàng khẽ nhíu mày nói “điện thoại của em đâu, em thích cái cũ hơn”

Anh nhéo má nàng “hôm qua em quên rằng em đã làm gì nó ư?”. Nàng vội đỏ mặt “em...nó vẫn xài được mà”.

Anh làm sao mà dám nói hôm qua anh giận quá đã đập bể nó chứ. Anh thở dài, giọng uy nghiêm như đang uy hiếp nàng “không được, anh bảo nhận là nhận”. Nàng vội day day vàng thái dương, bĩu môi “anh bá đạo thế”

Anh ôm lấy nàng “đương nhiên, em là bạn gái anh, anh mua quà cho em, em dám từ chối sao”. Nàng khẽ mỉm cười, nhéo mũi anh “đồ xấu xa”.

Anh cười đều “được anh sẽ xấu xa cho em coi”. Nàng bị hấn dè xấp xuống, cù lét nàng, khiến nàng thở không nổi, hai người cùng vui đùa, ở bên nhau thật sự rất vui, rất hạnh phúc, nhưng nàng cùng anh chẳng dám nghĩ đến tương lai tối mịt phía trước.

Đêm đã khuya, mà Dương Phạm vẫn dán mắt vào máy tính, chăm chú nhìn vào, không ngừng gõ bàn phím.

Hiếu Tùng sang nhà anh họ chơi vài hôm, vừa uống rượu xong vội đi về phòng, khi đi ngang qua thấy phòng của anh họ vẫn còn ánh sáng, khẽ liếc đồng hồ 12 giờ đêm rồi sao?

Hiếu Tùng đẩy cửa vào thì thấy Dương Phạm tích cực dán mắt vào máy tính. Hiếu Tùng cười xảo trá “bắt gặp anh coi phim đen nha”

Dương Phạm căn bản chẳng thèm liếc mắt đến Hiếu Tùng. Hiếu Tùng tò mò lại gần, nhưng Dương Phạm đóng laptop lại. Ánh mắt lóe sáng nhìn Hiếu Tùng, khiến Hiếu Tùng sợ hãi nhưng lại tò mò hơn “em méc Văn nè, hay anh đang tập trước”, không ngờ anh của mình cũng khá bất lương nha.

Dương Phạm cười nhạt, phát hỏa “dư hơi, ngủ đi, người cậu hôi như cú, cú”. Hiếu Tùng cắn môi dưới, giận dữ xoay lưng đi, đóng cửa phòng cái rầm.

Dương Phạm day day vàng thái dương, mở laptop ra bắt đầu dán mắt vào tiếp.

Hôm nay chủ nhật anh chẳng để nàng ngủ ngon, vừa mới bảy giờ đã vội lôi nàng đi, trong tư thế nàng ngủ say như chết, anh bắt lực đàn ông ôm chầm lấy nàng, đi ra xe.

Nàng như con mèo nhỏ cuộn người vào đùi anh, ngủ say như chết. Anh thủy chung nhìn nàng cười, khẽ xoa xoa gò má trắng mịn của nàng.

Đến nơi nàng mới chịu dậy nàng thật sự chán ghét người nhà bán đứng nàng như vậy, anh vội quăng cho nàng áo mới, nàng khẽ đỏ mặt chạy thẳng vào phòng thay đồ.

Anh ôm eo nàng, như tình nhân đi trên bãi biển, lúc này bãi biển gió mát thổi vào người nàng, khiến váy nàng tung bay trong gió, anh vội đưa kính râm cùng nón cho nàng đội, vì nàng quá mức xinh đẹp, khiến các trư ca ca dòm ngó.

“anh xấu xa, anh xem kia, các cô gái đang nhìn anh”. Anh hôm nay mặc chiếc áo T-shirt, cùng với quần sọt ngắn, mang lấy đôi dép lê, dù giản dị như thế nhưng cả người anh như phát ra ánh sáng, khuôn mặt quá mức tuấn mỹ, quá mức soái ca khiến cho các tiểu muội muội mê mẩn.

Anh cười mãn nguyện nhéo má nàng “ghen sao”. Nàng bĩu môi, giận hờn “nếu anh không tìm gì che khuất khuôn mặt anh thì em sẽ tháo nón cùng kính ra”.

Anh vội ôm lấy nàng, giữa ‘thanh thiên bạch nhật’ hôn nàng đắm đuối, khiến các cô gái thất vọng náo nê.

Nàng khẽ đánh bả vai của anh, bĩu môi “xấu xa, đồ xấu xa, lưu manh”. Anh ôm eo nàng, giọng trêu đùa “ừ, anh xấu xa mà nhưng em thích thì được rồi”

Nàng cắn môi dưới, không thèm nhìn anh, anh lại chuẩn bị tư thế cưỡng hôn nàng, nàng vội vàng ra tín hiệu cảnh cáo “này, anh đủ rồi nha”.

Anh tỏ vẻ ủy khuất, dùng ánh mắt ngây thơ vô số tội bắn vào người nàng “uy, anh chỉ là xấu xa cho em coi thôi mà, ai kêu em không nhìn anh làm gì”

Nàng đập chân anh, ôm chặt lấy anh, anh hài lòng, ôm chặt lấy eo nàng. Đi dạo trên bãi biển lúc buổi sáng thật quá mức thích thú và sảng khoái, gió rất lớn, nắng chưa có gắt khiến con người cũng thanh tỉnh hơn.

Anh cùng nàng cười trên chiếc ca-nô phóng như điên ra khơi, anh bị nàng hù dọa quá mức, thấy nàng phấn khởi anh vui mừng, nhưng nàng không nên cuồng tốc độ đến vậy chứ rất nguy hiểm. Không được phải chính

đón nàng mới được, hai tay cầm chặt lấy hai tay của nàng đang nắm lấy ga-lăng, lồng ngực anh dựa sát vào lưng nàng, đi chậm chậm lại.

Nàng chột dạ xoay người mỉm cười với anh, anh vụng trộm hôn nàng, hai người cứ lướt trên mặt biển trong xanh lại thơ mộng.

Đến lúc cảm thấy nặng quá, anh lại đổi địa điểm dẫn nàng đến khu du lịch trong nhà kính mà bơi, lần trước chưa nhìn thấy nàng mặc bikini anh chẳng hài lòng tạo nào, để tiện cho anh thưởng thức, anh đã bao lấy nơi này một ngày.

Hai người cùng bơi rất thoải mái, nàng cứ nhiên còn dám thử thách anh xem ai bơi giỏi hơn, khiến anh lòng tự tin trỗi dậy, nhưng chẳng dám, đành thua nàng vậy, vì anh yêu nàng, thích khuôn mặt cười tươi vô cùng thuần khiết như đóa hoa bách hợp nở rộ, anh ôm trầm lấy nàng, hôn nàng đắm thiết.

Sau khi đuối sức anh đành ôm nàng đi về, cùng dùng bữa tối trong một nhà hàng năm sao sang trọng, dưới ánh nến của nhà hàng lại càng thêm sự lãng mạn. Anh cùng nàng cụng ly. Nàng tâm sự rất nhiều cùng anh, kể lại chuyện hồi nhỏ của mình cho anh nghe, anh chọc nàng là bé con bướng bỉnh.

Bầu trời đêm nay đầy sao lại rất đẹp, một chiếc xe audi đang đậu ngay trên đỉnh núi, đủ ngấm trọn bầu trời đêm nay.

Nàng ôm trầm lấy anh, dựa người vào anh. Anh khẽ vỗ về lưng cho nàng

“Phàm, hôm nay thật tuyệt”. Nàng mỉm cười nhìn anh nói, anh khẽ hôn trán nàng “ừ, nếu em thích lúc nào anh cũng sẽ tuyệt như thế”.

Thấy anh nở nụ cười vô lại, nàng cười, bĩu môi “ý em nói là cảnh rất tuyệt mà”. Anh nhíu mày nhìn vào mắt nàng, búng mũi nàng “bé con hay nói dối, chẳng ngoan”

Nàng làm bộ như mình ủy khuất “uy, em nào nói dối, con mắt nào cũng anh thấy chứ”. Anh khẽ run người cười thầm, ôm lấy nàng, để nàng đối diện với anh “hai con mắt của anh đều thấy em nói dối, chẳng gạt được ai đâu”

Nàng cắn môi dưới, khuôn mặt đỏ đi, vì dưới ánh trăng anh rất đẹp, rất là soái. Anh chọc ghẹo nàng “nay em đang suy nghĩ bậy bạ gì hả, có phải đang suy nghĩ cái này không”

Anh bắt đầu không yên phận, khẽ dùng mặt cọ cọ má nàng, nàng tham lam ôm chặt lấy anh. “Phàm, em yêu anh”.

Anh cười tươi như đứa tiểu hài tử biết yêu “ừ, anh biết, bé con ngốc nghếch”. Anh càng ôm chặt lấy eo nàng, ôm nàng đến chẳng còn chừa chút khe hở “anh cũng mãi yêu em”.

Nàng xoay lưng lại, để anh ôm lấy nàng, nàng cùng anh nhìn lên bầu trời xinh đẹp sáng lấp lánh dường như đang chúc phúc cho họ vậy. Nàng khẽ la lên “Aaaaaaaa, đêm nay thật tuyệt”

Anh cũng la lên “Anh yêu em, Văn”. Mấy người ở phía sau cũng la theo, khiến cho anh cùng nàng giật cả mình thì ra ở đây không chỉ có mình họ cả hai khẽ cười gượng, anh dựa người sát bên nàng, níu non bên tai nàng “cần gì xấu hổ như vậy, ở đây cũng có nhiều người như mình mà”.

Nàng cắn môi dưới, hay tay bịch lấy khuôn mặt, anh xoay người nàng lại, ôn nhu hôn lấy nàng, nụ hôn của anh khiến nàng quên hết mọi phiền, cùng nhau Chương 11-1

Một chiếc xe audi màu đỏ sang trọng sáng bóng đậu ngay trước cổng trường ‘Đức Triễn’. Khiến ai cũng chú ý đến, chẳng biết có đại nhân vật nào đến. Một chiếc xe hơi từ trường tiến ra, chiếc xe audi màu đỏ vội đi theo.

Chiếc xe hơi vội dừng lại giữa đại lộ, một chàng trai bước ra, mặc trên người đồng phục ‘Đức Triễn’, cũng khôi ngô không kém.

Vội đi lại chiếc audi, gõ vào cửa kính ‘cốc, cốc’. Cửa xe bật ra, nhìn thấy Dương Phàm bước ra thì chàng trai hoảng hốt, Dương Phàm cười kinh bỉ “đứng lại”

Giọng nói của Dương Phàm rất cứng lại rất lạnh lùng khiến chàng trai lông tơ dựng đứng lên. Anh từng bước từng bước đi lên, ngắm nhìn khuôn mặt của chàng trai “Lâm Khả Việt, con trai độc nhất của tập đoàn Lâm thị, rất hân hạnh được gặp cậu”

Lâm Khả Việt, sắc mặt tái mét, cổ trắn an bản thân “Dương Phàm, cậu muốn gì”. Dương Phàm cười lạnh nhìn anh “người của tôi, anh dám đụng đến?”

“Vấn, vốn là của...”. Chưa nói hết câu, Lâm Khả Việt đã bị một cú đấm đau đớn đâm ngay vào miệng, khiến Lâm Khả Trì gãy cả răng, người tài xế nhanh chóng đỡ lấy cậu chủ hất lên

“người của ai?”. Anh dùng ánh mắt sắc xảo mang đầy sự tức giận, giọng nói lạnh lùng hỏi, khiến bác tài xế bủn rủn tay chân, Lâm Khả Việt cắn răng, phun ra vài chữ “người của Dương Phàm”

Anh đi đến ánh mắt quét trên người Lâm Khả Việt, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng mang đầy sự cảnh cáo “cầm mày đụng đến bạn gái tao, nếu tiết lộ chuyện này thì đừng trách tao giở thủ đoạn”

Trong lòng Lâm Khả Việt hừ lạnh, giỏi lắm, nhưng anh chẳng dám làm gì, vì luận phong thái luận tài đức anh căn bản chẳng bằng một nửa hắn, vì có một người từng đắc tội với hắn, hắn thật sự nhấn chìm người đó khiến người đó nhảy lầu tự vẫn, mà cảnh sát lại chẳng điều tra được gì, nhin, nhin, giọng mang chút ủy khuất “rõ”

“nhớ kỹ lời hôm nay của cậu, chẳng hẹn ngày gặp lại”. Dương Phàm bước vào chiếc audi màu đỏ, căn dặn bác tài lái xe đi.

=====

Trong phòng học của Thái Văn, một điệu nhạc du dương của violet vang lên, từ cao lên thấp.

Quả thật tâm trạng của nàng hiện trên khuôn mặt của nàng chẳng giấu giếm được ai. Dương Phàm mở cửa nhìn thấy nàng đang chăm chú chơi nhạc, anh nhíu mày vì nàng đàn bài này quá mức thống khổ quá mức buồn phiền.

Dương Phàm chạy đến khẽ khom lưng xuống siết chặt lấy vòng eo của nàng, nàng giật mình, quay đầu lại mỉm cười nhìn anh “Phàm”

Anh cười đáp “ừ, xem anh mang đến gì cho em nè”. Anh đưa chiếc hộp đến cho nàng, nàng khẽ nhíu mày nói “điện thoại của em đâu, em thích cái cũ hơn”

Anh nhéo má nàng “hôm qua em quên rằng em đã làm gì nó ư?”. Nàng vội đỏ mặt “em...nó vẫn xài được mà”.

Anh làm sao mà dám nói hôm qua anh giận quá đã đập bể nó chứ. Anh thở dài, giọng uy nghiêm như đang uy hiếp nàng “không được, anh bảo nhận là nhận”. Nàng vội day day vầng thái dương, bĩu môi “anh bá đạo thế”

Anh ôm lấy nàng “đương nhiên, em là bạn gái anh, anh mua quà cho em, em dám từ chối sao”. Nàng khẽ mỉm cười, nhéo mũi anh “đồ xấu xa”.

Anh cười đều “được anh sẽ xấu xa cho em coi”. Nàng bị hắn đè xấp xuống, cù lét nàng, khiến nàng thở không nổi, hai người cùng vui đùa, ở bên nhau thật sự rất vui, rất hạnh phúc, nhưng nàng cùng anh chẳng dám nghĩ đến tương lai tối mịt phía trước.

Đêm đã khuya, mà Dương Phàm vẫn dán mắt vào máy tính, chăm chú nhìn vào, không ngừng gõ bàn phím.

Hiếu Tùng sang nhà anh họ chơi vài hôm, vừa uống rượu xong vội đi về phòng, khi đi ngang qua thấy phòng của anh họ vẫn còn ánh sáng, khẽ liếc đồng hồ 12 giờ đêm rồi sao?

Hiếu Tùng đẩy cửa vào thì thấy Dương Phàm tích cực dán mắt vào máy tính. Hiếu Tùng cười xảo trá “bắt gặp anh coi phim đen nha”

Dương Phàm căn bản chẳng thèm liếc mắt đến Hiếu Tùng. Hiếu Tùng tò mò lại gần, nhưng Dương Phàm đóng laptop lại. Ánh mắt lóe sáng nhìn Hiếu Tùng, khiến Hiếu Tùng sợ hãi nhưng lại tò mò hơn “em mếc Văn nè, hay anh đang tập trước”, không ngờ anh của mình cũng khá bất lương nha.

Dương Phàm cười nhạt, phát hỏa “dư hơi, ngủ đi, người cậu hôi như cú, cú”. Hiếu Tùng cắn môi dưới, giận dữ xoay lưng đi, đóng cửa phòng cái rầm.

Dương Phàm day day văng thái dương, mở laptop ra bắt đầu dán mắt vào tiếp. Chương 11-2

Hôm nay chủ nhật anh chẳng để nàng ngủ ngon, vừa mới bảy giờ đã vội lôi nàng đi, trong tư thế nàng ngủ say như chết, anh bắt lực đàn ông ôm chặt lấy nàng, đi ra xe.

Nàng như con mèo nhỏ cuộn người vào đùi anh, ngủ say như chết. Anh thủy chung nhìn nàng cười, khẽ xoa xoa gò má trắng mịn của nàng.

Đến nơi nàng mới chịu dậy nàng thật sự chán ghét người nhà bán đứng nàng như vậy, anh vội quảng cho nàng áo mới, nàng khẽ đỏ mặt chạy thẳng vào phòng thay đồ.

Anh ôm eo nàng, như tình nhân đi trên bãi biển, lúc này bãi biển gió mát thổi vào người nàng, khiến váy nàng tung bay trong gió, anh vội đưa kính râm cùng nón cho nàng đội, vì nàng quá mức xinh đẹp, khiến các trư ca ca dòm ngó.

“anh xấu xa, anh xem kia, các cô gái đang nhìn anh”. Anh hôm nay mặc chiếc áo T-shirt, cùng với quần sọt ngắn, mang lấy đôi dép lê, dù giản dị như thế nhưng cả người anh như phát ra ánh sáng, khuôn mặt quá mức tuấn mỹ, quá mức soái ca khiến cho các tiểu muội muội mê mẩn.

Anh cười mãn nguyện nheo má nàng “ghen sao”. Nàng bĩu môi, giận hờn “nếu anh không tìm gì che khuất khuôn mặt anh thì em sẽ tháo nón cùng kính ra”.

Anh vội ôm lấy nàng, giữa ‘thanh thiên bạch nhật’ hôn nàng đắm đuối, khiến các cô gái thất vọng não nề.

Nàng khẽ đánh bả vai của anh, bĩu môi “xấu xa, đồ xấu xa, lưu manh”. Anh ôm eo nàng, giọng trêu đùa “ừ, anh xấu xa mà nhưng em thích thì được rồi”

Nàng cắn môi dưới, không thèm nhìn anh, anh lại chuẩn bị tư thế cưỡng hôn nàng, nàng vội vàng ra tín hiệu cảnh cáo “này, anh đủ rồi nha”.

Anh tỏ vẻ ủy khuất, dùng ánh mắt ngây thơ vô số tội bắn vào người nàng “uy, anh chỉ là xấu xa cho em coi thôi mà, ai kêu em không nhìn anh làm gì”

Nàng đập chân anh, ôm chặt lấy anh, anh hài lòng, ôm chặt lấy eo nàng. Đi dạo trên bãi biển lúc buổi sáng thật quá mức thích thú và sảng khoái, gió rất lớn, nắng chưa có gắt khiến con người cũng thanh tĩnh hơn.

Anh cùng nàng cười trên chiếc ca-nô phóng như điên ra khơi, anh bị nàng hù dọa quá mức, thấy nàng phấn khởi anh vui mừng, nhưng nàng không nên cuồng tốc độ đến vậy chứ rất nguy hiểm. Không được phải chính đốn nàng mới được, hai tay cầm chặt lấy hai tay của nàng đang nắm lấy ga-lăng, lồng ngực anh dựa sát vào lưng nàng, đi chậm chậm lại.

Nàng chột dạ xoay người mỉm cười với anh, anh vụng trộm hôn nàng, hai người cứ lướt trên mặt biển trong xanh lại thơ mộng.

Đến lúc cảm thấy nắng quá, anh lại đổi địa điểm dẫn nàng đến khu du lịch trong nhà kính mà bơi, lần trước chưa nhìn thấy nàng mặc bikini anh chẳng hài lòng tẹo nào, để tiện cho anh thưởng thức, anh đã bao lấy nơi này một ngày.

Hai người cùng bơi rất thoải mái, nàng cư nhiên còn dám thử thách anh xem ai bơi giỏi hơn, khiến anh lòng tự tin trỗi dậy, nhưng chẳng dám, đành thua nàng vậy, vì anh yêu nàng, thích khuôn mặt cười tươi vô cùng thuần khiết như đóa hoa bách hợp nở rộ, anh ôm trầm lấy nàng, hôn nàng đắm thiết.

Sau khi đuối sức anh đành ôm nàng đi về, cùng dùng bữa tối trong một nhà hàng năm sao sang trọng, dưới ánh nến của nhà hàng lại càng thêm sự lãng mạn. Anh cùng nàng cụng ly. Nàng tâm sự rất nhiều cùng anh, kể lại chuyện hồi nhỏ của mình cho anh nghe, anh chọe nàng là bé con bướng bỉnh.

Bầu trời đêm nay đầy sao lại rất đẹp, một chiếc xe audi đang đậu ngay trên đỉnh núi, đủ ngấm trọn bầu trời đêm nay.

Nàng ôm trầm lấy anh, dựa người vào anh. Anh khẽ vỗ về lưng cho nàng

“Phàm, hôm nay thật tuyệt”. Nàng mỉm cười nhìn anh nói, anh khẽ hôn trán nàng “ừ, nếu em thích lúc nào anh cũng sẽ tuyệt như thế”.

Thấy anh nở nụ cười vô lại, nàng cười, bĩu môi “ý em nói là cảnh rất tuyệt mà”. Anh nhú mày nhìn vào mắt nàng, búng mũi nàng “bé con hay nói dối, chẳng ngoan”

Nàng làm bộ như mình ủy khuất “uy, em nào nói dối, con mắt nào cũng anh thấy chứ”. Anh khẽ run người cười thầm, ôm lấy nàng, để nàng đối diện với anh “hai con mắt của anh đều thấy em nói dối, chẳng gạt được ai đâu”

Nàng cắn môi dưới, khuôn mặt đỏ đi, vì dưới ánh trăng anh rất đẹp, rất là soái. Anh chọc ghẹo nàng “này em đang suy nghĩ bậy bạ gì hả, có phải đang suy nghĩ cái này không”

Anh bắt đầu không yên phận, khẽ dùng mặt cọ cọ má nàng, nàng tham lam ôm chặt lấy anh. “Phàm, em yêu anh”.

Anh cười tươi như đứa tiểu hài tử biết yêu “ừ, anh biết, bé con ngốc nghếch”. Anh càng ôm chặt lấy eo nàng, ôm nàng đến chẳng còn chừa chút khe hở “anh cũng mãi yêu em”.

Nàng xoay lưng lại, để anh ôm lấy nàng, nàng cùng anh nhìn lên bầu trời xinh đẹp sáng lấp lánh dường như đang chúc phúc cho họ vậy. Nàng khẽ la lên “Aaaaaaaa, đêm nay thật tuyệt”

Anh cũng la lên “Anh yêu em, Văn”. Mấy người ở phía sau cũng la theo, khiến cho anh cùng nàng giật cả mình thì ra ở đây không chỉ có mình họ cả hai khẽ cười gượng, anh dựa người sát bên nàng, nỉ non bên tai nàng “cần gì xấu hổ như vậy, ở đây cũng có nhiều người như mình mà”.

Nàng cắn môi dưới, hay tay bịch lấy khuôn mặt, anh xoay người nàng lại, ôn nhu hôn lấy nàng, nụ hôn của anh khiến nàng quên hết mọi phiền, cùng nhau truyền nhau sự ngọt ngào vào hạnh phúc.

12. Chương 12

Khi anh đưa nàng về nhà xong, thì anh cũng tự về nhà, nhà anh đã mở sẵn cửa chờ anh vào, vừa bước vào thấy bố mẹ anh và mẹ Hiếu Tùng, Hiếu Tùng đang cười với anh.

Anh ngồi phịch xuống sô-pha uống tách trà. Mẹ anh quăng xuống bàn cho anh một xấp ảnh. Anh khẽ liếc mắt, lật từng tấm từng tấm.

“cậu hài lòng rồi chứ, nếu không phải tôi bỏ một số tiền mua lại thì sáng mai cậu sẽ rất nổi tiếng với dòng ảnh đòi trụ này”. Dương Triển rất tức giận nhìn lấy Dương Phàm. Dương Phàm khẽ sờ sờ cằm “chụp không tệ, có mấy tấm rất đẹp”, chẳng qua là mấy tấm hôn nhau thôi, làm gì mà tới mức thổi phồng lên ‘Đòi trụ’ chứ, nực cười.

Hiếu Tùng cười thầm trong lòng run run người, trong lòng nghĩ ‘em khâm phục anh’. Mẹ Hiếu Tùng khẽ tròng mắt với Hiếu Tùng, Hiếu Tùng vội thẳng lưng lên, xem ra anh họ phải tự đối phó rồi.

“xem ra con chẳng có chút hối cải gì hết”. Mẹ Dương Phàm khuôn mặt tái mét, bất lực ngồi xuống ghế sô-pha.

Dương Phàm cất mấy tấm thật đẹp vào túi, đứng lên cuối đầu “cám ơn bố đã cho con món quà tuyệt như vậy”.

Dương Triển xui bọt méch vì câu nói của Dương Phàm, mẹ Dương Phàm quát “Phàm, con ngày càng chẳng ra thể thống gì cả, con có biết bố mẹ luôn lo lắng tương lai của con”

“tương lai của con, con tự quyết định, ngủ ngon”. Dương Phàm đi xoay lưng đi về phòng, Hiếu Tùng đi theo sau.

Hiếu Tùng khẽ gác lên bả vai Dương Phàm, cười đều “hai người tiến triển đến mức độ nào rồi”, hôm qua vừa coi phim đen hôm nay đã thực tập rồi sao.

Dương Phàm hừ lạnh, quát “tôi chẳng dở hơi như cậu”. Hiếu Tùng làm ra vẻ mờ ám “Phàm, em càng cảm thấy anh lợi hại nha, chỉ em vài chiêu đi”, nhìn Văn ngây thơ mà lại quá mức thân mật với anh họ, ôi khâm phục, tình yêu là vậy sao.

“cậu có thôi cái suy nghĩ bấy bạ đó đi không, Văn còn nhỏ, dù Văn muốn, tôi cũng chẳng làm”. Dương Phàm bực mình, Văn chỉ 16 tuổi, làm gì mà nghĩ xa xôi như vậy, với lại Văn bị tâm bệnh nữa, có làm anh cũng chờ Văn trưởng thành.

Hiếu Tùng ngạc nhiên, vội sờ trán của Dương Phàm “đầu anh có bị ấm hay anh có chạm phải dây gì không?”.

Dương Phàm giơ chân đạp một cú thật mạnh vào người Hiếu Tùng, Hiếu Tùng vẫn ráng bò dậy, cười trừ “anh là thần thánh, em khâm phục anh”, nếu đổi lại là Hiếu Tùng thì cỡ nào cũng, hắc hắc hắc.

Dương Phàm hừ lạnh, đóng cửa phòng lại. Lôi mấy tấm hình ra, nghĩ thầm chụp không tệ, góc máy thật đẹp, ừm, hoàn hảo.

=====

Trong phòng hội học sinh.

Trúc Hồng vội đứng lên phát biểu “mừng trường thành lập 30 năm, vài ngày tới trường sẽ quyết định mở hội ăn mừng”.

Dạ Thi vội đứng lên nói “theo tổ nên mở hội ăn mừng vào buổi tối”.

Nhiều người tán thành. Trúc Hồng lại nói “hay chúng ta mở ra một cuộc thi ai thắng sẽ”, ngập ngừng nửa chừng, nhìn qua hội trưởng đại nhân cười đều, nói tiếp “sẽ được một đêm hẹn hò với hội trưởng đại nhân”

Điều này ai cũng tán thành, Dương Phàm đập bàn cái rầm “này phó biến thái kia, cậu đủ rồi, cậu có thôi cái trò xem tôi là món hàng hay không”

Trúc Hồng làm ra vẻ ngây thơ, gãi gãi đầu, đi về phía Dương Phàm, dò xét Dương Phàm, giọng vô lại xảo trá “Phàm, tớ biết cậu giận tớ, nhưng hết cách đây là cuộc thi đây chỉ là trò chơi”.

Dương Phàm có đánh chết cũng chẳng gật đầu đầu, Tử Hà hớ hớ lên tiếng “thế cậu tính mở cuộc thi gì”

Trúc Hồng con mắt lóe sáng lên, tự tin nói “cuộc thi đàn piano, ai đàn hay nhất giành được số phiếu của mọi người nhiều nhất”

Tử Hà khẽ nhú mồm liếc nhìn Thái Văn, Thái Văn sợ hãi tránh ánh mắt của Tử Hà, lên tiếng “dù sao đây chỉ là cuộc thi, chị Trúc Hồng nể tình em, nghĩ ra món quà mới đi”

Ai cũng lên tiếng. Thái Văn cúi đầu tận ngực, chẳng muốn công khai quan hệ dù biết Trúc Hồng muốn tốt cho nàng, muốn công khai quan hệ của hai người, nhưng nàng không muốn bị soi mói lung tung.

Dương Phàm khẽ nhú mồm, cũng nghĩ như nàng, nàng là người dễ bị tổn thương, không được “Trúc Hồng đi vào phòng hội trưởng, tôi có việc cần bàn với cậu”

Trúc Hồng thở dài liếc mắt ai oán về phía Thái Văn. Lúc này tạm thời giải tán, Thái Văn đi nhà vệ sinh trở ra thì thấy Tử Hà đang dùng ánh mắt tràn đầy hận thù nhìn nàng, khoanh tay ngạo nghễ đi qua đi lại trước người Thái Văn

Tặc lưỡi “xem ra thân hình cũng không tệ kỹ thuật của cô chắc tốt lắm, thảo nào Dương Phàm lại say mê”. Mí mắt của nàng khẽ giật, dù một tháng nay nàng cùng Dương Phàm chỉ ôm ấp nhau hôn nhau, làm gì có chuyện đó. Nàng chọn cách im lặng và dời đi, nhưng Tử Hà vẫn cứ bám lấy nàng.

“cô tưởng rằng dâng hiến tấm thân của cô là vào được cửa nhà họ Dương, hừ, cô chỉ là một công cụ phát tiết của Dương Phàm”. Câu nói này của Tử Hà quá nặng nề rồi, quá mức tổn thương lòng tự trọng của nàng.

Nàng cười lạnh “Tử Hà, em tưởng chị là người có gia giáo, nào ngờ chị so với lũ con gái bình thường cũng chẳng kém gì”

Tử Hà tức giận, nạt nàng “Hay, tôi nói đúng quá nên cô mới phản kháng chứ gì, cô chẳng là gì cả hiểu không”.

Tử Hà nâng cằm của nàng lên, bắn thẳng tia sát khí vào nàng, nàng lại cười lạnh giọng cảnh cáo “chị nói đúng hay không chúng tôi tự biết, nếu chị còn muốn người ta tôn trọng chị, xin chị thôi tỏ cái thái độ đó đi”

Tử Hà cười nham nhở nói “lòng tự trọng của các người còn chưa giữ nổi, mà còn lo cho tôi”. Tử Hà tức giận vì có lần Tử Hà kêu bố mình mua hết cổ phiếu của công ty nhà nàng, nhưng nào ngờ cổ phiếu của Túc thị lại bị Dương Phàm mua lúc nào chẳng hay còn tỏ thái độ uy hiếp Tử Hà, khiến Tử Hà chẳng biết chuốc giận vào đâu, thật là tức chết đi được mà.

Thái Văn mặc kệ, hất tay của Tử Hà ra đi về phía phòng hội trường, bỗng Tử Hà từ xa muốn đẩy nàng, nàng biết chút ít võ công, nhanh chóng né “Tử Hà, nhân lúc em còn chưa tức giận chị hãy thôi đi, em chẳng muốn tổn thương chị”

Tử Hà nào ngờ nàng biết võ công lại biết phản kháng, càng thống hận nàng, hận nàng.

“Tử Hà cô tính làm gì bạn gái tôi”. Dương Phàm sau khi lôi Trúc Hồng vào phòng giáo huấn khi đi ra thì thấy cả hai biến mất Dạ Thi bảo nàng đi nhà vệ sinh, anh vội vã chạy như điên, nhưng anh rất mừng vì Thái Văn đã biết tự bảo vệ bản thân mình.

Dương Phàm vội kéo tay bé nhỏ của Thái Văn đi, bỏ mặt Tử Hà, Tử Hà hét lên “tôi hận các người, tôi ghét các người”

Đi được nửa đường vì thấy Dương Phàm không lên tiếng, nàng ủy khuất “em xin lỗi”. Dương Phàm ngạc nhiên quay lại nhìn nàng, nàng lại nói “em không nên xử sự với Tử Hà như vậy, em xin lỗi”

Dương Phàm cười thầm, con bé ngu ngốc này, anh đang lo suy nghĩ chuyện của Trúc Hồng nào ngờ con bé ngu ngốc tưởng anh giận. Anh vội ôm ấp lấy Thái Văn, giọng sủng nịnh “bé con ngốc nghếch này, anh mừng còn không kịp sao lại giận”

“thật...thật chứ...”. Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng khẽ cười, anh nhin không được khẽ hôn má nàng “ừ, anh nào giận, mai mốt em phải nhớ phản kháng như thế, hiểu chứ, anh không thể lúc nào cũng đi theo em được, hứa với anh tự mình phải cẩn thận, đừng để anh lo lắng”

Nàng gật đầu, cười với anh, anh nhanh chóng kéo tay nàng đi. Bắt đầu cuộc họp mà chẳng có Tử Hà.

Trong giờ ra chơi

“oa thế là vài ngày tới sẽ có một buổi lễ sao, hoan hô”. Đồng Đồng hào hứng mà nói. Chí Chung lại thở dài, nàng chột dạ, khẽ hỏi “Linh Lăng còn chưa đi học?”.

Đồng Đồng khẽ vỗ về nàng, nàng cúi đầu, thầm nghĩ từ ngày hôm đó Linh Lăng hầu như buổi nào cũng chẳng đến lớp, chỉ nghĩ như thế thôi, tim nàng đã nhói đau.

“cậu đừng trách Linh Lăng, cho cậu ấy thêm thời gian đi”. Chí Chung phiền não nhìn nàng, thấy nàng tự trách Chí Chung cũng mềm lòng, hôm bữa anh cũng Đồng Đồng có qua nhà Linh Lăng nhưng Linh Lăng chẳng chịu gặp ai, cứ nhốt mình trong phòng.

“ừ”. Nàng khẽ trả lời, đành cười gượng, Chí Chung cùng Đồng Đồng vội an ủi nàng.

Mấy hôm nay phòng hội học sinh bận ráo riết, cùng hợp tác với giáo viên để làm ra một sân khấu hoành tráng.

Trong phòng âm nhạc Trúc Hồng cùng nàng đang lăn dài trên bàn, cùng lười biếng. Trúc Hồng nhìn lên trần nhà, khẽ nói “em thật hạnh phúc đó Văn”

Nàng liếc nhìn Trúc Hồng “chuyện gì đã xảy ra, chị cùng anh ấy...”. Trúc Hồng cười thầm “chị cùng hân ta chia tay rồi”

Ánh mắt nàng khẽ trầm xuống “chị ổn chứ?”. Trúc Hồng lườm nàng, quát “đương nhiên ổn rồi, chị là ai chị là Trúc Hồng...”. Nàng khẽ an ủi “chị tình cảm rất khó nói, chị hãy để tự nhiên đi”.

Trúc Hồng nước mắt lưng tròng, hai tay để ra đằng sau làm gối “đúng, nhưng chị rất buồn, nhưng chị chẳng muốn hẳn ta nhìn thấy đâu....”

Thật ra chẳng ai biết mặt thật của Trúc Hồng, vì là một thiên kim tiểu thư lúc nào cũng phải tỏ ra đoan trang thùy mị, nhưng trái tim của Trúc Hồng cũng như bao thiếu nữ khác, cũng biết yêu đuối, cũng biết buồn. Nàng khẽ thở dài “có lẽ hẳn ta chẳng phải là đối tượng của chị, một nửa của chị chưa xuất hiện....”

“ừ, có lẽ thế”. Trúc Hồng gạt đi nước mắt, nàng bò xuống bàn, đi tới cạnh cây piano, đàn một khúc nhạc du dương.

Bài hát tuy rằng âm điệu dễ thương ngọt ngào nhưng càng làm cho Trúc Hồng buồn, lúc theo đuổi mình thì xem mình là trân bảo, lúc chia tay lại bạc bẽo, khoát tay người con gái khác.

Đến đây Thái Văn dừng đàn nói “chị xinh đẹp, lại thông minh, tính cách lại ngây ngô, hẳn bỏ chị là hẳn ngu xuẩn, chị gia thế không tệ, nào phải sợ ế chồng, rồi chị sẽ tìm được người biết thưởng thức chị, trân trọng chị, quý trọng chị, sao chị phải tổn nước mắt cho một người bạc tình như thế”

Thái Văn lại đàn, rồi khẽ nói “cứ khóc đi, giọt nước mắt sẽ là sự trưởng thành, sẽ là một kinh nghiệm quý báu để mình rút ra một bài học và sửa chữa sai lầm”. Nàng nhìn Trúc Hồng khẽ cười. Trúc Hồng liếc nhìn nàng “con bé ngu ngốc này lại có lúc thông minh đấy”

Thái Văn nhún nhún vai, Trúc Hồng khôi phục lại dáng vẻ như xưa, lau đi những giọt nước mắt “phải em nói đúng lắm, giọt nước mắt của chị rất quý báu vì thế từ nay chị sẽ quen đi hẳn”

“ừ”. Nàng dù nói ít nhưng cũng đủ làm cho Trúc Hồng cười lại. Bài hát kết thúc cũng chính là lúc bắt đầu lại từ đầu.

13. Chương 13

Hôm nay Dương Phàm bận cho ngày lễ của ngày mai mà phải lo lắng giải quyết, nàng chẳng muốn làm phiền Dương Phàm đành tự mình đi bộ về.

Ánh mắt xinh đẹp tựa như tinh tú bỗng trầm lại, liếc nhìn chiếc xe hơi BWM sang trọng đậu ngay trước cửa nhà mình.

Tim nàng lỡ một nhịp nhưng nàng vẫn phải đối diện, gia đình nàng ở trong đó. Nàng vội vàng bước vào, thấy Thái Trắc đang đứng trước cửa phòng khách, sắc mặt rất khó coi.

“chị, tạm thời chị...”. Nàng chẳng nghe Thái Trắc nói, đẩy cửa phòng vào. Thấy bố mẹ Dương Phàm đang ngồi trách mắng bố mẹ nàng, nàng khẽ gật đầu với họ “thưa bác trai bác gái, có gì kiểm cháu nói, hà tất phải làm phiền bố mẹ cháu”

Mẹ Dương Phàm cười kinh bỉ “đối với một người không còn trong trắng như cô, tôi chẳng có gì để nói”.

Mí mắt nàng khẽ sụp xuống, họ đã biết ư, phải họ là ai chứ, họ giàu có, muốn gì chẳng được. Mẹ nàng quát “con tôi còn trong trắng hay không con các người tự biết, cút ra khỏi nhà tôi ngay”

Bố Dương Phàm khuôn mặt biến dạng, nhưng vẫn hờ lạnh, đưa ra một bao thư dày cộp “số tiền này đủ cho các người sống an nhàn cả đời, rời xa Dương Phàm đi”, cứ tưởng Dương Phàm sẽ chán, nào ngờ nó càng say mê, lúc Tử Hà nói, ông vốn không tin nhưng ông kiểm tra lại laptop của Dương Phàm nào ngờ nó là đầu sỏ trong tập đoàn cổ phiếu lớn nhất.

Ông mừng vì con trai ông có năng lực, nhất định sẽ phát triển Dương thị ngày một lớn mạnh, nhưng ông chẳng thể chấp nhận gia thế của bạn gái Dương Phàm, đã thế còn không trong sạch nữa, chuyện này đồn ra mặt mũi là chuyện không quan trọng nhưng giá cổ phiếu theo dần mà tụt xuống, danh dự của Dương thị cũng bị tổn hại.

Nàng cười lạnh nói “thưa bác trai, chiêu thức này đã cũ, bác chẳng thể sử dụng chiêu nào mới hơn sao”

Cả nhà nàng đều ngạc nhiên, mẹ Dương Phàm sắc mặt càng đáng sợ, bố Dương Phàm có vài tia tán thưởng nàng, nếu nàng gia thế sạch sẽ nhất định ông sẽ ủng hộ nhưng giờ đây, ông dùng giọng thành khẩn “xem như bác cầu xin cháu, hãy rời xa Dương Phàm đi”.

Mẹ Dương Phàm khẽ quát “ông làm gì mà hiền từ với nó, nó chẳng qua là gái bao, gia đình nó cũng thế, thật chẳng có đạo đức của con người”

“đủ rồi”. Nàng đứng lên sắc mặt trắng bệch chỉ thẳng vào mẹ Dương Phàm “tôi nể mặt bà là mẹ của Phàm, bà xỉ nhục nhân cách của tôi, tôi không trách, nếu bà xỉ nhục nhân cách của gia đình tôi, bà đi đi, tôi không tiễn”

Dương Triển khẽ giật mình, mẹ Dương Phàm càng dùng đôi mắt thống hận nhìn nàng “Cút, gia đình tôi chẳng hoan nghênh hai người, đi đi”

Nàng đuối thẳng họ ra ngoài, trước khi đi mẹ Dương Phàm quát “đồ chẳng có gia giáo, loại gái bao như mày, đừng hòng mà bước vào nhà họ Dương của tao”, mẹ Dương Phàm nhanh chóng bước lên xe hơi.

Nàng thở hổn hển, bỗng nhiên từ nhà truyền ra tiếng, nàng nhanh chóng chạy vào. Bố nàng ôm lấy bóng dáng của mẹ nàng, đưa mẹ nàng đi bệnh viện.

Trong phòng cấp cứu, cả ba người đứng ngồi không yên. Nàng nhất định không được khóc, không được khóc. Thái Trác dù còn nhỏ nhưng cũng khá cứng trạc, khẽ an ủi nàng.

Đèn phòng cấp cứu tắt, một bác sĩ nhanh chóng đi ra, tháo khẩu trang. Nàng chạy lại hỏi “mẹ tôi, không sao chứ”

“bình tĩnh đã, mẹ cháu bị thiếu máu nên ngất xỉu, chỉ cần truyền máu rồi ăn uống đầy đủ sẽ bình phục”. Bác sĩ khẽ an ủi nàng, nàng lên tiếng “lấy máu của cháu, xin lấy máu của cháu”.

Bác sĩ nói “bình tĩnh, ba người theo tôi vào xét nghiệm máu, coi ai hợp máu với bà”.

Sắc mặt bố nàng khẽ trầm lại, kéo nàng ra “con ốm yếu, chuyện này để Thái Trác được rồi”. Nàng gạt tay bố nàng ra “Thái Trác còn nhỏ, con chẳng sao, con làm chị gái mà chẳng giúp được gì cho gia đình”

Nhìn thấy sắc mặt của bố, tay nàng run run, khẽ cười gượng “ừ”. Hai người cùng vào, chỉ còn mình nàng, giá như nàng chẳng thông minh, tại sao mọi chuyện lại thế này chứ.

Nàng cảm thấy bất lực, quá mệt mỏi, dựa lưng vào tường, hai tay ôm lấy chân, gục đầu xuống. Tất cả xung quanh nàng đều mờ mịt, nàng chẳng còn thấy gì nữa.

Mắt nàng nặng trĩu, muốn mở mắt ra, nhưng chẳng được, đau quá, tại sao lại nặng thế này. Nàng cảm nhận được một bàn tay thân thiết vô cùng ấm áp đang nắm chặt lấy tay nàng, tai nghe thấy một giọng rất quen thuộc “Văn, ngủ đi”.

Nàng muốn mở mắt, nàng không thể gục ngã, lúc này nàng phải tỉnh táo, nắm hai bàn tay thành quyền, khẽ ngồi lên.

“Văn, em là đồ ngốc”. Dương Phàm vội đỡ nàng, nhìn thấy nàng yếu ớt như vậy, anh rất đau lòng, cõi lòng anh như bị xé đôi ra từng mảnh. Khi xong việc anh vội vàng qua nhà Văn, nhưng đến thì chẳng thấy, hàng xóm bảo mẹ Văn xảy ra chuyện, anh tức tốc chạy đến, tra hỏi Thái Trác không được gì mà còn bị khuyên rời xa nhau đi, anh rất đau lòng, rất đau, rất đau.

Nàng khẽ mở mắt, đôi mắt của nàng đã mờ dần, nàng nhìn thấy người mà mình mong đợi ngày đêm, vội vàng ôm lấy Dương Phàm “Phàm”

Dương Phàm ôm chặt nàng, ôn nhu vỗ về lưng nàng “ừ, Văn, muốn khóc thì khóc đi”. Nàng lắc đầu, chỉ muốn ôm chặt Dương Phàm.

Sau khi bình tĩnh, nàng khẽ hỏi “đây là đâu”. Dương Phàm nhìn nàng cười “đây là phòng nghỉ ngơi của y tá, em bị mệt quá nên đã ngất đi”

Nàng gạt đầu, bỗng nàng sợ nhớ, nhanh chóng bước chân xuống giường. “em đi đâu”.

Nàng quay đầu lại “mẹ em, ở phòng mấy”. Dương Phàm thở dài dẫn nàng đi.

Lúc nàng mở cửa ra thì thấy bố nàng đút mẹ nàng ăn cháo, Thái Trắc thì ngồi bên cạnh. Đột nhiên nàng cảm thấy nàng thật xấu xa, trái tim nhói đau.

Mẹ nàng nhìn nàng cười “Văn, con đi đâu này giờ”. Dương Phàm thấy nàng cứng đơ thì đáp hộ “Con cùng Văn vừa mới ra ngoài mua chút trái cây cho bác”

Nàng nhìn Dương Phàm cười, đi lại nắm chặt lấy tay mẹ nàng, nàng muốn nói câu xin lỗi, nhưng nàng chẳng nói được. Mẹ nàng khẽ vuốt má nàng “Văn, con đừng tự trách, mẹ không sao”

Nàng gật đầu, cắn môi dưới, gượng cười. Dương Phàm bước tới, hai tay khẽ xoa bóp vai cho nàng, anh cảm thấy có lỗi, vì bố mẹ anh, anh rất xót xa, cuối cùng họ muốn làm gì đây, anh phải làm gì, anh cảm thấy mình rất vô dụng khi ở bên Văn, đây là lần thứ hai anh cảm thấy mình là một người thất bại.

Thấy nàng vẫn buồn chứa chan rất nhiều tâm sự, ngồi cứng đơ trong hàng ghế bệnh viện, anh xin phép bố nàng dẫn nàng đi một chút.

“Phàm, anh muốn đưa em đi đâu”. Nàng khẽ hỏi anh, anh nhìn nàng cười “đến rồi sẽ biết, bác tài chạy nhanh chút”.

“vâng, cậu chủ”. Chiếc xe audi nhanh chóng đến nơi mà cần đến, anh nhanh chóng nắm chặt bàn tay của nàng, dẫn nàng hướng ra biển.

Lúc này là hoàng hôn nên rất đẹp, màu đỏ rất thơ mộng, sóng khẽ vỗ vào bờ. “Phàm, anh rất xảo quyết nha”.

Dương Phàm vẫn nắm lấy tay nàng từ từ dạo bãi biển “thích chứ, khi anh buồn anh vẫn thường đến”

“anh cũng có chuyện buồn”. Nàng ngây ngô hỏi anh, anh khẽ nhéo chiếc mũi xinh xinh của nàng “ai mà chẳng có chuyện buồn”.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng khẽ trầm xuống “Phàm, liệu có bao giờ anh sẽ rời xa em”. Dương Phàm trả lời dứt khoát “không, chẳng bao giờ”.

Nàng ôm chầm lấy Dương Phàm, nàng muốn buông tay, nhưng chẳng được, nàng thật sự quá yêu Dương Phàm, dù cuộc đời nàng bị chỉ trích nhưng nàng cảm thấy xứng đáng, nhưng....nhưng.....

Anh dẫn nàng đi dạo phố đêm, cùng nhau ăn ốc. Rồi anh dẫn nàng đi chụp hình sticker, lúc trước anh cảm thấy cái này thật dở hơi thậm chí mắng đứa ngu ngốc nào mà lại dở hơi nhưng thế, giờ anh hối hận, chỉ cần với Văn, cái gì anh cũng làm, anh đã hiểu cảm giác khi yêu.

Hai người tạo dáng đủ kiểu, nàng nhìn anh cười rất ngây thơ rất đẹp. Nàng lấy được ảnh, la lên “Phàm, chúng ta thật ăn ảnh nha”

Dương Phàm cười thầm, tự tin nói “đương nhiên, chúng ta tuần mỹ như vậy, chắc chắn con của chúng ta sẽ cực đẹp”.

Nàng bĩu môi “anh thêm có con với anh chứ”. Dương Phàm ôm lấy eo nàng “bé con hay nói dối, không được phải phạt”.

Nàng lại giở giọng ủy khuất “ai mà nói dối chứ”. Nàng nào biết khi nàng nói dối con mắt khẽ chớp rất nhiều, Dương Phàm hôn trộm nàng, giọng uy nghiêm “Văn, em thật là hư mà”.

Nàng hôn lại má anh “uy, em ngoan mà, có hư đâu”. Dương Phàm ôm lấy nàng, nàng quá mức xinh đẹp cùng thuần khiết, anh rất thích nàng, rất thích, nguyện suốt đời chẳng buông tay.

14. Chương 14

Ngày hôm sau, trường Hòa Hiếu rất đông người, mới sáng sớm đã nghẹt cả cổng trường.

. Cả ba người đều ngạc nhiên, Dương Phàm liếc nhìn Trúc Hồng, Trúc Hồng tỏ vẻ ủy khuất nói “thật sự không phải tớ”.

Dương Phàm khẽ nói “biết, Tử Hà cuối cùng đang giở trò gì”, tính làm bẽ mặt của Thái Văn sao. Lúc này Hiếu Tùng đi vào hậu trường “này Thái Văn, em thi cuộc thi hoa khôi của trường ư?”

Thái Văn lắc đầu, Hiếu Tùng ánh mắt sụp xuống. Loạ lại loạ lên một lần nữa

Chắc chắn là Tử Hà muốn chơi khăm nàng, nên mới đưa nàng vào danh sách, tất cả mọi người đang cười ở ngoài, nàng cảm thấy mất mặt. Hiếu Tùng nhanh chóng nhảy mắt với Trúc Hồng, thì thủ vào tai Trúc Hồng.

Hiếu Tùng kéo tay của Thái Văn đi, Dương Phàm khẽ cười, được Tử Hà tôi sẽ cùng cô đùa. Mặc định

Vì Trúc Hồng muốn nàng thi hoa khôi nên đã thủ sẵn cái váy màu hồng, như công chúa, Hiếu Tùng trang điểm nhẹ cho nàng. Nàng đã hiểu ra họ muốn gì, Hiếu Tùng thì thầm với nàng “Thái Văn, em không thể trốn cả đời, Tử Hà làm khó em thì em càng phải chứng tỏ bản thân mình cho Tử Hà thấy, nếu muốn cùng với Dương Phàm thành đôi thì trước hết phải tập cho bản thân mình có ý chí chiến đấu, hiểu chứ”

Ánh mắt chứa chan sự quan tâm của Hiếu Tùng khiến nàng khẽ rung động “cám ơn anh”. Hiếu Tùng tặc lưỡi “được rồi, công chúa, chúng ta cùng ra ngoài”

Tất cả mọi người chờ đợi quá lâu, đều than thở. Bỗng thấy Hiếu Tùng ăn mặc như một hoàng tử bước ra, ánh mắt mọi người đều trầm trở hẫng lên, hội trường càng náo nhiệt. Hiếu Tùng xoay mặt sang bên trái, quì xuống giống như một Hoàng Tử, nở nụ cười tươi như ánh mặt trời, tay giơ lên, nhìn về phía Thái Văn.

Thái Văn hít một ngụm khí lạnh, khẽ cười gượng, đi ra. Mọi người đều ngạc nhiên “trời ơi, đây là ai, đẹp quá”, một người hét lớn nhất.

Lúc này hội trường như điên vậy, hò hú rất càng lúc càng to. Hiếu Tùng nắm lấy tay nàng, lịch thiệp hôn lên tay nàng. Lúc này Dương Phàm xuất hiện, mọi người càng thêm ngạc nhiên, trợn mắt há hốc, hội trường im lặng đến mức ruồi bay qua cũng nghe tiếng.

Dương Phàm chưa từng mặc bộ áo Hoàng Tử thế mà phá lệ mặc lần này chỉ vì Thái Văn, nụ cười vô cùng soái ca cộng thêm bộ dạng lịch lãm nhìn lấy Thái Văn, khẽ nói “Hiếu Tùng, giao lại công chúa cho anh được chứ”

Đến đây thì mọi người tỉnh giấc, hò hú càng thêm nhiều, Hiếu Tùng trong lòng khẽ bái phục anh họ mình, gật đầu dặt tay của Thái Văn, Hiếu Tùng như đóng vai trò cha xứ, đưa cánh tay của Thái Văn cho Dương Phàm, tâm trạng giống như một người cha đưa tiễn con gái mình cho người đàn ông nó yêu nhất, trong lòng Hiếu Tùng giờ đây rất vui rất vui.

Dương Phàm lại nở nụ cười mà chưa bao giờ nở ra, ánh mắt cực ôn nhu nhìn lấy nàng. Thái Văn đôi gò má ửng hồng, đầu óc trống rỗng, khẽ ai oán Dương Phàm, nhưng vẫn xúc động vì hành động của Dương Phàm

Lúc Dương Phàm dắt tay Thái Văn đi một vòng sân khấu “cuộc đời của em, trên con đường của em, anh cũng sẽ luôn bên em”. Dương Phàm thì thầm bên tai nàng, nàng mỉm cười nhìn anh.

Ở dưới sân khấu một số người không ủng hộ cách mấy, nhưng họ thật đẹp đôi, cứ như công chúa và hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích vậy, vì thế họ đã càng thêm hưng phấn, ủng hộ hết mình, cùng nhau chúc phúc cho họ.

Tử Hà từ trên phòng kính nhìn xuống, ánh mắt cực kỳ ai oán nhìn lấy hai người, cắn móng tay, thầm nghĩ, chết tiệt, không ngờ họ lại được ủng hộ tới mức này, xem ra cô đã tính sai lầm, quá sai lầm, thật sự may là đồ điên mà Tử Hà, Tử Hà cứ tưởng Thái Văn sẽ bị fan cuồng của Dương Phàm ném đá, nào ngờ nào ngờ họ lại ủng hộ Thái Văn hết mình, khiến Tử Hà càng phẫn nộ.

Tử Hà rất khó khăn mua được tin tức từ tài xế của Lâm Khả Việt, vì hôm đó cô theo dõi Dương Phàm đi tới trường Đức Triễn, đó cũng là lần đầu tiên cô thấy Dương Phàm đánh người, ánh mắt lạnh lùng, cười như không cười. Thật sự khiến cô ghen tỵ chết đi được, nhưng không sao, Tử Hà chỉ cần Dương Phàm

Dương Phàm là tất cả của cuộc đời cô, cô từ lần đầu gặp Dương Phàm đã ái mộ Dương Phàm biết chừng nào, nhưng Thái Văn lại xuất hiện, cướp mất Dương Phàm của cô, xem ra lần này cô phải làm liều, nhất định bác trai bác gái sẽ giúp nàng, vì trong mắt họ nàng mới xứng đáng làm thiếu phu nhân của Dương thị, dù người có chiếm được trái tim của Dương Phàm, nhưng vĩnh viễn sẽ chẳng lấy lòng được bố mẹ Dương Phàm.

Tử Hà cười như điên trong phòng kính, khiến cho một số bạn học cảm thấy sợ hãi, vì Tử Hà chẳng còn là công chúa bạch tuyết mà chính là mụ phù thủy, thật đáng sợ mà.

Khi bước vào hậu trường, Thái Văn dùng ánh mắt ai oán nhìn lấy Dương Phàm, Dương Phàm lại dùng ánh mắt cực kỳ quyến rũ, cộng thêm nụ cười siêu cấp soái ca, khiến Thái Văn đỏ gục, thở dài, Dương Phàm là khắc tinh của Thái Văn mà, dù Dương Phàm làm gì sai Thái Văn mãi mãi cũng tha thứ cho Dương Phàm.

15. Chương 15

Thái Văn tỉnh dậy trong bao năm qua, chưa từng mơ lại giấc mơ này, thật đáng sợ. “cốc, cốc”.

“ừm, vào đi”. Thái Trác đưa khay thức ăn cho Thái Văn “chị, ổn chứ, sắc mặt chị rất tệ”.

Thái Văn khẽ cười “ừ, chị gặp ác mộng thôi”.

Con người của Thái Trác khẽ trầm xuống, vì Thái Trác đi ngang phòng chị, vừa nghe được tiếng chị mình la ừ á, thì biết ngay chị mình đang gặp ác mộng. Thái Văn cầm tay Thái Trác “ừm, em càng ngày càng trưởng thành, đẹp trai hơn rồi”

Dù chẳng cười nổi, nhưng vẫn ráng “ừm, em đã 18 tuổi rồi, đương nhiên đủ sức bảo vệ chị”. Thái Văn ôm trầm lấy Thái Trác “ừ, Thái Trác lớn rồi, ha ha ha”.

“chị lại trêu đùa em, chị mau ăn sáng đi, hay chị muốn ăn trong phòng khách”. Thái Trác vẫn làm nhiệm vụ mang đồ ăn sáng vào phòng Thái Văn, từ hồi tuần trước, chị của Thái Trác đã thay đổi hoàn cảnh, dậy sớm hơn, ăn trong phòng.

“ừm, chị thích trong này hơn, chị quen rồi”. Nàng khẽ cười, rồi đi vào phòng vệ sinh, soi mình vào chiếc gương kia.

Khi một giấc mộng đẹp kết thúc cũng là lúc nên tỉnh mộng, có buổi tiệc nào mà không tàn chứ. Hôm đó mãi mãi là một cơn ác mộng, ám ảnh cuộc đời của nàng. Phải, dù có chết nàng cũng nhớ về ngày hôm đó, có chết cũng chẳng quên được chuyện này.

Khi nàng tỉnh dậy trong tình trạng chẳng còn xót thứ gì trên người, nàng suy nghĩ thì thấy Linh Lăng hện nàng đi ra uống nước, uống được nửa chừng thì nàng đã bị té ngã. Khi tỉnh dậy thì thấy tên Lâm Khả Việt ở kề bên nàng, tình trạng cũng như vậy, nàng rất hoảng sợ đẩy hắn ra.

Nào ngờ Dương Phàm cùng Hiếu Tùng lại xuất hiện ngay lúc đó, nàng càng hoảng hốt hơn. Kết quả nàng chỉ bị Dương Phàm nói một câu “chúng ta chia tay đi” quăng cho nàng nguyên sập ảnh, ảnh đó là nàng sao, là nàng sao là nàng đang khoác tay Lâm Khả Việt vào khách sạn sao?. Lúc đó trời như sập xuống, tai nàng ù ù chẳng nghe được gì, chẳng thể nghe được gì. Ánh mắt của Dương Phàm rất lạnh, chẳng còn ấm áp như ngày nào.

Nàng đã năn nỉ hết lời thì Dương Phàm cũng chẳng quay đầu lại. Tên Lâm khả Việt một mực khẳng định là nàng quyến rũ hắn. Tại sao, tại sao chuyện này lại xảy ra trên người nàng.

Đêm đó, mưa rất to, rất to, nàng đã quỳ trước cổng nhà Dương Phàm, mong muốn được giải thích, nàng chỉ muốn giải thích, nàng chưa hề muốn Dương Phàm tha thứ cho nàng. Phải giấc mơ nàng lọ lem đã kết thúc, đã kết thúc. Hiếu Tùng mang cây dù ra, cũng bị người trong nhà lôi vào.

Nàng vẫn cứ quỳ ở đó, quỳ rất lâu, đến khi nàng chẳng còn nghe thấy tiếng gì nữa. Nàng chẳng còn tin tưởng chuyện thần thoại hay cổ tích, đó chỉ là những ảo tưởng, những huyền ảo, tình giấc sẽ kết thúc, sẽ vĩnh viễn kết thúc. Trong giấc mơ của nàng chẳng còn tồn tại sự ấm áp nào nữa.

“chị, chị không sao chứ”. Thấy Thái Văn đi vệ sinh lâu như vậy, Thái Trác bắt đầu lo lắng không ngừng. Thái Văn mở cửa ra thấy sắc mặt trắng bệch của Thái Trác thì thở dài, mỉm cười “em làm gì mà khẩn trương thế, đi, chúng ta ra phòng khách ăn”.

Thái Trác như rút bỏ gánh nặng trên đầu, cùng Thái Văn ra ăn sáng. Vì gia đình nàng ai cũng có việc làm, dù công ty bố nàng hơi nhỏ, nhưng cũng rất thuận lợi.

Thái Trác đã bắt đầu theo bố nàng học hỏi thêm và thực tập trong công ty, để đủ sức tiếp quản công ty. Mẹ nàng sau khi khỏi bệnh, vẫn phải vào bệnh viện điều trị thường xuyên. Bố đã mượn hẳn một người làm về nhà chăm sóc cho mẹ nàng, dù cho mẹ nàng nhăn nhó thì bố nàng vẫn là chủ gia đình uy nghiêm.

Xe đạp của nàng dừng lại tại một trung tâm thương mại cao cấp ‘Jane’, khẽ mỉm cười. Nàng nhớ bốn năm trước ở đây chỉ là một bãi đất đang thi công, rất nhiều cát bụi mỗi lần nàng đến đây đều không khỏi than phiền. Nhưng nay đã thay thế cho một trung tâm sầm uất tấp nập người ra vào.

Xe đạp của nàng vẫn cứ chạy trên đường, 4 năm rồi, tất cả mọi thứ đã thay đổi, đã thay đổi. Con người lẫn xe cộ cũng thay đổi, những tòa nhà cao ốc, mọc lên từ bốn phía, liệu nàng có thay đổi không, nàng dừng xe lại, khẽ nhìn lên bầu trời, thì ra bầu trời cũng chẳng thay đổi mấy, vẫn rất đẹp, rất đẹp.

Dừng chân tại một công viên, vụng trộm liếc nhìn những cặp vợ chồng già, nàng thật sự ngưỡng mộ họ, nhìn họ cười, bất giác nàng cũng cười theo. Nàng xách xe đạp đi vào công viên, những viên gạch, mỗi bước đi, nàng tưởng nàng đã quên mất, quên mất, trong trí nhớ nàng đã không còn tồn tại những hình ảnh quen thuộc ở đây.....

Nàng đụng phải một người, vội vàng buông xe đạp ra “cậu bạn nhỏ, không sao chứ”. Nàng bế nó lên, trong tình trạng nó khóc rất nhiều, lấy khăn giấy lau đi mồ hôi của nó, khẽ dỗ dành.

“Bối Bối, con không sao chứ, dọa chết mẹ rồi”. Người phụ nữ nhanh chóng chạy đến, nàng giao lại đứa bé cho người phụ nữ, cúi đầu xin lỗi. “không sao đâu, đây chỉ là do tôi sơ xuất, tôi phải xin lỗi cô mới đúng”.

Thấy người phụ nữ bế đứa bé đi, nàng lại nói “xin lỗi”. Người phụ nữ quay lại mỉm cười với nàng. Trong lòng nàng thầm nghĩ đứa bé thật đáng yêu, mẹ của đứa bé đó trong thật hạnh phúc và nhân hậu, lại suy nghĩ vu vơ rồi

Nàng bỗng nhiên nhìn lên bầu trời la lên “aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”. Mặc kệ tất cả xung quanh đều nhìn nàng, vì nàng đã quen rồi, xách xe đạp đi tiếp, dù con đường có dài đến đâu, em tin em tin, tiểu hoàng tử sẽ bảo hộ em.

Lúc này một chiếc xe BMW màu đen thượng hạng sáng bóng đang ở kế bên đường nhìn chăm chăm vào bóng dáng của cô bé đang tung tăng đi dạo trong công viên.

“thưa Dương tổng đã đến giờ”, tài xế vội nhắc nhở cho boss lớn mình nghe. “ừ, đi thôi”

Khi về nhà mẹ nàng lo lắng cho nàng rất nhiều, đứng trước cửa, đứng ngồi không yên, khiến nàng bỏ cả xe đạp chạy vào “trời ạ, mẹ đang bệnh sao đứng trước cửa, mau vào nhà đi, nắng gắt không tốt cho mẹ”

Mẹ nàng khẽ cười, nàng nhanh chóng dìu mẹ nàng vào nhà. Mẹ nàng đưa cho nàng khăn lông “lau mồ hôi đi, nắng gắt như vậy, con còn đi đâu”.

Nàng tiếp nhận rồi bĩu môi “mẹ, con ở paris đã 4 năm, nay cảnh vật đều thay đổi cả”. Thấy nàng cười, bà mới yên tâm, bà lo lắng cho đứa con này còn hơn con trai bà, bà rất thương nàng. Nàng nắm lấy tay mẹ nàng “mẹ, đừng lo lắng, con đã trưởng thành con đã 20 tuổi, tự biết lo lắng cho mình rồi”

“vậy thì tốt”. Mẹ nàng thở dài, nàng thì cười hì hì, bà giúp việc tên thím Vân “thưa bà chủ, cô chủ ăn cơm được rồi”.

“Vâng, chờ luôn bố với Thái Trác về, con lên tắm cái, nóng quá”. Nhìn thấy bộ dáng chật vật của nàng hai người khẽ cười, nàng lẻ lười đi lên lầu.

Sau buổi cơm trưa. Mẹ nàng rón rén mở cửa phòng nàng ra, thấy nàng đang cầm violet, bộ dáng rất chuyên nghiệp rất chăm chú mà tập trung, mẹ nàng cười thầm trong lòng, xem ra con mình thật sự đã trưởng thành thật sự đã lớn rồi.

“mẹ, sao mẹ lại lén lút như vậy”. Nàng nhanh chóng kéo mẹ nàng vào ngồi, nàng cười “sao con kéo violet khá chứ”, đã lâu chưa chơi không ngờ vẫn còn nhớ lại, cũng không ngờ mẹ bảo quản đồ của mình như còn mới tinh vậy, chắc chắn mẹ thường hay ghé thăm phòng mình đây mà.

Mẹ nàng gật đầu như giả vờ “con thật sự nên đi theo con đường âm nhạc, rất hay rất truyền cảm”.

Nghe đến đây, lòng nàng xôn xao, nàng cười “ây da, đi theo con đường âm nhạc thường xuyên phải đi lưu diễn, mẹ nữ lòng nào xa con”

Nàng xà vào lòng mẹ, cuộn mình lại trước đùi mẹ như con mèo nhỏ, mẹ nàng khẽ xoa đầu nàng “Văn, tuy mẹ chẳng nữ xa con, nhưng con hãy làm theo những gì con thích, vì con hạnh phúc mẹ cũng sẽ hạnh phúc”

Nàng nở ra nụ cười hạnh phúc và mãn nguyện “ừ, mẹ yên tâm, con đang rất hạnh phúc”, vì có rất nhiều người thương con, quan tâm con, con cảm thấy cuộc đời này chẳng hề bạc đãi mình

16. Chương 16

“này không phải cậu chứ, Văn”. Đồng Đồng khẽ liếc nhìn Thái Văn. Hôm nay nàng chẳng diện đầm giống như Đồng Đồng, mà nàng ăn mặc đơn giản, bộ vest nữ màu đen, giày cao rớt màu đen, cột tóc lên như người mẫu. Thật chẳng biết Thái Văn đi dự tiệc hay đi làm nữ vệ sĩ.

Thái Văn khẽ cười nói “hôm nay tớ sẽ đảm nhận trọng trách làm vệ sĩ cậu”. Đồng Đồng cười nham nhở “ôi, Văn, tớ phục cậu đấy, cậu thật có cá tính”, cách ăn mặc thật khác người

Xe của Đồng Đồng dừng tại khu đỗ xe của trung tâm thương mại cao cấp ‘Jane’. Nàng bước chân ra, dáng người chuẩn không cần chỉnh, cứ như người mẫu vậy, vội móc từ túi quần ra một kính màu đen

“Văn, cậu đeo cả kính đen sao”. Đồng Đồng bắt đầu sợ hãi nhìn Thái Văn. Nàng thì cười cười nói “tớ đã làm vệ sĩ thì làm cho chói luôn ấy mà, đi thôi”.

Lúc nàng cùng Đồng Đồng bước vào khu trung tâm có rất nhiều ánh mắt liếc nhìn hai người, dù Đồng Đồng cũng là một thiên kim tiểu thư từ nhỏ cũng gặp qua những hành động này, nhưng mà hôm nay, Đồng Đồng cảm thấy ái ngại.

Nàng thấy vậy thì vội mở miệng trêu chọc “Đồng Đồng đêm nay cậu rất đẹp, nên rất nhiều chàng trai để ý cậu đó”. Đồng Đồng bắn ánh mắt hình viên đạn cho nàng “cậu nói bằng cái giọng nói này sao”, tất cả tại cậu không mà bảo tớ hừ hừ.

Giọng nói của Thái Văn nham nhở, cứ như trêu đùa Đồng Đồng, Thái Văn vội vàng hôn má Đồng Đồng “Vâng, xin tiểu thư tha lỗi”.

Ai trong thang máy cũng há hốc miệng với hành động này, làm cho Đồng Đồng sợ hãi cái khẽ hỏi “4 năm qua cậu làm gì ở Paris, nên nhớ đây không phải Paris nữa”

Nàng nở ra nụ cười khá chuyên nghiệp “thưa tiểu thư, 4 năm nay tôi vẫn luôn mong muốn có cơ hội bảo vệ tiểu thư”.

Đồng Đồng chẳng tra hỏi được gì, thở dài, đành ngấm nhìn xuống dưới (chiếc thang máy trong suốt, được gắn kính bằng thủy tinh nên nhìn được cảnh vật ở dưới)

Chí Chung đang đứng ở bên ngoài thấy được Đồng Đồng lên thì qua chào hỏi “Đồng Đồng, Văn đâu?”.

Thấy Chí Chung ngây ngô, Đồng Đồng cười hả hê, Chí Chung để ý đằng sau Đồng Đồng có một bóng dáng màu đen “này Đồng Đồng, cậu thuê cả nữ vệ sĩ sao?”

Mặt của Chí Chung rất là ngây thơ, Thái Văn cùng Đồng Đồng khẽ nhìn nhau, cười nham nhở. Lúc này Chí Chung vội hét lên “Văn, cậu làm cái quái gì thế”.

Thấy Chí Chung dò xét khắp người nàng, nàng dậm chân, ra dáng vẻ báo cáo “đêm nay tớ sẽ là vệ sĩ của Đồng Đồng”

Mắt trái của Chí Chung khẽ giật giật, đưa tay lên trán, giọng ảo não “trời ạ, Văn, tớ bái phục cậu”, thật chẳng tin nổi cách ăn mặc quái dị của Văn.

Nàng tự tin nói “Vâng, tớ biết, ha ha ha”. Đồng Đồng cười ra nước mắt vì Thái Văn vẫn hài hước như xưa, hầu như chẳng thay đổi.

Ba người cùng bước vào buổi lễ đính hôn. Trên thượng đài có một tấm bảng Phương Gia Bảo- Trương Trúc Hồng thật bắt mắt, con mắt nhìn đồ của Trúc Hồng quả rất có thẩm mỹ.

Nơi này được trang trí rất đẹp màu trắng mà lại lai chút hồng nhạt, khiến cho buổi lễ hôm nay rất náo nhiệt. Hầu hết những người đến dự có một số nàng nhận ra còn một số thì chắc là các quý ông quý bà rồi.

Trúc Hồng chạy lại ôm lấy Đồng Đồng, dù không thân nhưng vẫn phải chào hỏi cho có lệ. Nàng tháo mắt kính ra “chị Trúc Hồng, khỏe chứ”.

Trúc Hồng ánh mắt ngạc nhiên pha lẫn giận dữ , hét lên “cái con bé chết tiệt này, đi đâu hết 4 năm hả”.

Nàng đeo mắt kính lại, vì ai cũng chú ý đến Trúc Hồng, Trúc Hồng biết mình thất thố nên khuôn mặt ửng hồng, nhanh chóng lôi kéo nàng đi “Đồng Đồng, Chí Chung, chị mượn con bé này một chút”

Hai người gật đầu. Trong phòng trang điểm lúc này, chỉ còn mình nàng cùng Trúc Hồng, nàng liếc nhìn Trúc Hồng “ừm, không tệ”.

Trúc Hồng giận dữ quát “em đi đâu, em biết chị rất lo lắng cho em”.

“em đi paris hết 4 năm nay”. Thấy nàng trả lời ngắn gọn, Trúc Hồng dù giận dữ nhưng vẫn cố gắng hạ hỏa “em có biết rất nhiều người lo lắng cho em không hả?”.

4 năm về trước, thấy Thái Văn rất nhiều ngày chẳng đi học thì Trúc Hồng chạy đi hỏi Dương Phàm, chỉ thấy Dương Phàm lạnh lùng trả lời ‘không biết’, Trúc Hồng rất giận, rất giận Dương Phàm mắng anh tới tấp, nhưng Dương Phàm vẫn rất lạnh lùng.

Trúc Hồng hỏi Hiếu Tùng, Hiếu Tùng sắc mặt rất kém nhưng không trả lời. Trúc Hồng cũng đoán ra hai người này chắc chắn đã cãi nhau rất dữ dội. Trúc Hồng lục hồ sơ của Thái Văn, rồi đến tận nhà Thái Văn, lúc đó Trúc Hồng mới biết Thái Văn chơi trò ‘mất tích’.

“em có biết, bố mẹ em rất vất vả tìm em không hả?”. Trúc Hồng ra dáng vẻ một người chị trách móc nàng. Nàng thở dài “Vâng, em biết, em bất hiếu, vì thế từ nay em sẽ chẳng rời xa bố mẹ em”.

Trúc Hồng vội ôm trằm lấy nàng, nàng khẽ vỗ về Trúc Hồng, Trúc Hồng giọng nghẹn ngào “con bé ngu ngốc này, có chuyện gì cũng chẳng cho chị biết, chẳng thêm tâm sự với chị, uống cho chị luôn xem em là em gái của chị”, cứ tưởng cả đời này chẳng còn gặp lại đứa bé ngu ngốc này nữa.

Nàng mỉm cười “chị Trúc Hồng, cảm ơn chị, hôm nay là ngày tốt của chị, sao chị lại khóc”. Trúc Hồng nước mắt lưng tròng, nàng vội lấy khăn giấy lau mặt cho Trúc Hồng, khẽ oán trách “chị xem, mascara của chị bị nhoe rồi”.

Trúc Hồng ai oán nhìn nàng “tại ai mà chị phải khóc chứ, em luôn là con bé xấu xa mà, luôn phá đám chị”. Nàng cười nham nhở “chị Trúc Hồng vẫn như xưa, nhưng xem ra đây đạ hơn rồi”.

Trúc Hồng bĩu môi, khẽ ký đầu nàng “đồ con bé xấu xa này”. Hai người vừa cười vừa khóc với nhau, bỗng nhiên cửa phòng bị đẩy ra “trời ạ, em làm gì mà khóc thế”.

Nam nhân vật chính Gia Bảo xuất hiện, nàng khẽ ngẩn quá. Ừm cũng không tệ nha, gia thế, thân hình cũng được. Cảnh hai người âu yếm với nhau xem như chẳng thấy nàng, nàng khẽ ho khan.

Trúc Hồng vội vàng giới thiệu “Anh, đây là em gái của em, còn đây là chồng tương lai của chị Gia Bảo”.

Hai người gật đầu chào hỏi, Gia Bảo vẫn ngạc nhiên “em, chẳng phải không có em gái nào sao, tại sao?”

Trúc Hồng ai oán liếc Thái Văn, Thái Văn chột dạ. “Anh, đây là em gái ngu ngốc mà em vẫn kể đó”

“em, em là Thái Văn sao”. Gia Bảo ngạc nhiên nhìn nàng, nàng thở dài, giọng ai oán “chị Trúc Hồng nói xấu gì em đó”.

Trúc Hồng hai tay khoanh trước ngực “lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử”. Gia Bảo nở ra nụ cười “không có, anh nên cảm ơn em mới đúng, em khuyên Hồng rất chính xác, anh luôn muốn cảm ơn em”.

Nàng cười nham nhở “ôi, chị ơi, lần này đến lượt em ghen tỵ nha”. Hai người cùng nhìn nhau cười hạnh phúc, Gia Bảo vội nói “hai người mau sửa soạn đi, gần sắp tới giờ cắt bánh kem a”

Hai người gật đầu, nàng rất vui khi Trúc Hồng tìm được một nửa của mình. Hai nhân vật chính nhanh chóng lên chủ trì buổi lễ, nàng đứng ở dưới chúc phúc cho tình yêu của họ.

Bỗng có ba người bước vào, khiến cho mọi người trầm trồ khen ngợi. Đó là Dương Phàm, anh mặc bộ đồ Tây âu phẳng phiu màu đen rất đẹp, rất lịch sự, lại ra dáng vẻ phóng khoáng, anh ấy đẹp trai hơn hồi xưa.

Kế bên có cô gái xinh đẹp đang khoác tay anh, đó chẳng phải là Tử Hà mà là Saitô Masami, nàng cũng biết chút ít về cô bạn gái của Dương Phàm, ở Nhật Bản gia đình của nàng cũng rất có danh vọng cũng rất nổi tiếng.

Còn phía sau là Hiếu Tùng vẫn như ngày nào khác với mọi ngày là anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng kết hợp với áo khoác màu nâu nhạt, với mái tóc màu nâu của anh đúng là chọn bộ, gu thời trang của Hiếu Tùng không tệ.

Ba người lại chào hỏi Trúc Hồng, chỉ thấy Trúc Hồng khẽ cười gượng trước mặt Dương Phàm. Còn lại rất nồng nhiệt bắt tay Hiếu Tùng, nàng chú ý hành động của Trúc Hồng thì nàng không khỏi cười thầm.

17. Chương 17

“Văn, sao em đứng xa chị thế”. Trúc Hồng thấy Văn đứng xa xa Trúc Hồng làm cho Trúc Hồng thấy bức mình vì sao phải trốn tránh.

Quả nhiên Dương Phàm, Masumi, Hiếu Tùng đều hướng về phía Thái Văn. Lúc này Thái Văn thật muốn bóp chết Trúc Hồng, nhưng vẫn ráng gượng, bình thần đi qua “chào anh Hiếu Tùng, cứ tưởng phải một thời gian dài mới gặp lại chứ”, dù nói thế nhưng Thái Văn vẫn cảm thấy không tự nhiên.

Hiếu Tùng nhanh chóng lại gần, mỉm cười “Văn, rất vui được gặp lại em”. Thái Văn khẽ gật đầu. Masumi ngạc nhiên hỏi “Tùng, đây là bạn gái anh?”

Thái Văn vội cười, Hiếu Tùng nhăn mày “đây là em gái của anh”. Masumi ngạc nhiên “Tùng, anh có em gái?”, tuy thời gian tiếp xúc với Hiếu Tùng không lâu nhưng thái độ của Hiếu Tùng khi tiếp xúc với phụ nữ là thờ ơ giống như Dương Phàm, thật bất ngờ khi Hiếu Tùng cũng có thể cười như vậy.

Hiếu Tùng liếc nhìn Dương Phàm đang đứng bất động thì vội nói “anh có anh họ, thì tại sao chẳng thể có thêm một em gái?”

Masumi tự tin bước đến, nở ra nụ cười thân thiện “chào em, Văn”, chắc cô gái này chẳng có tệ cũng không tồi với Hiếu Tùng quả xứng đôi vừa lứa. Thái Văn vội chào lại “chào tiểu thư Saitô”.

“Văn, em biết Masumi”. Hiếu Tùng ngạc nhiên hỏi. Thái Văn bình thần, dứt hai tay vào ống quần tự tin nói “ừ, tạp chí luôn có đăng hình mọi người mà”, đó là chuyện ai cũng biết, chẳng lẽ mình là cô bé quê mùa như vậy sao?

Sau một hồi tán gẫu thì Thái Văn rút lui khi nhận được một cuộc gọi nhanh chóng lén lút bước ra buổi lễ đi đến một nơi vắng. Dựa người vào tường “alô”.

Lúc này nàng chẳng biết có ba người đang bước ra, nghe thấy tiếng một cô gái nói điện thoại, giọng nói ngọt ngào lại nũng nịu làm cho Hiếu Tùng tò mò, Dương Phàm muốn té vì giọng nói đó. Ba người bất chi bất giác đi theo tiếng nói đó.

Từ đầu dây vọng lại “tiểu công chúa của tiểu hoàng tử khỏe chứ” (tiếng nhật)

Nàng cũng nói tiếng nhật phi thường thành thạo “ừ, tiểu hoàng tử hảo hự nha, nhanh chóng lo lắng vậy sao?”, thật quá đáng mà cứ quấy rầy như này sao?

“tiểu hoàng tử nào hự hồng, tiểu công chúa mới hự đồn, khiến tiểu hoàng tử phải luôn luôn lo lắng”

Nàng làm giọng nũng nịu “ai nha, tiểu hoàng tử thích ăn hiếp tiểu công chúa kìa”

Bên đầu dây vọng lại một tiếng cười rất sảng khoái của một đàn ông “tiểu công chúa, mau chóng kết thúc chuyện của tiểu công chúa, rồi về bên tiểu hoàng tử, được không”

Nàng bĩu môi, nhưng nở ra nụ cười rất ngọt ngào “tiểu hoàng tử xấu xa, chẳng phải cho người ta thời gian là một tháng sao, nên nhớ mới có một tuần nha, giờ lại hỏi hận hả”

“ấy, tiểu hoàng tử nào dám, nghe người ta báo cáo, mẹ tiểu công chúa đã hồi phục, tiểu công chúa chớ lo lắng nữa, mau mau về với tiểu hoàng tử nào”

“uy, tiểu công chúa chưa làm xong việc ,tiểu hoàng tử ngoan đi, rồi tiểu công chúa sẽ về bên tiểu hoàng tử mà”, mẹ nàng mới hồi phục nếu giờ mà về thì có nước mẹ nàng lại đại bệnh bộc phát, lúc đó nàng trở thành yêu nữ hại mẹ, tiếng xấu ngàn đời sao?, đó chẳng phải là vấn đề, vấn đề là nàng rất yêu thương mẹ cùng gia đình này

Từ bên đó vang ra giọng nói nũng nịu theo không được, tiểu hoàng tử sẽ đón mẹ tiểu công chúa qua đó”

Nàng vội từ chối “tiểu hoàng tử hự hồng nghe đây cấm nghỉ bậy làm cho tiểu công chúa thêm rắc rối, tiểu công chúa chẳng thèm nói với tiểu hoàng tử nữa”

Nàng cúp máy cái rột. Từ bên đó người gọi là tiểu hoàng tử thở dài lắc đầu, ánh mắt sâu xa nhìn vào điện thoại.

Dù nàng cúp máy nhưng trên môi nàng vẫn nở ra nụ cười ngọt ngào khê mắng “đồ xấu xa”.

Nàng đi ra thì nụ cười của nàng đã biến mất. Hiếu Tùng giật lấy điện thoại nàng, nàng giật lại “Hiếu Tùng anh đang làm gì vậy”.

Hiếu Tùng muốn giật lại nhưng Thái Văn vội cắt đi, ánh mắt của Hiếu Tùng trầm lắng xuống “tiểu hoàng tử, hẳn là ai”, em chẳng biết bộ dạng nói điện thoại của mình, thật chẳng dám tưởng tượng nổi

Nàng giật mình, ôi tại nàng quá sơ xuất quá sơ xuất rồi. “đó là bạn bên nhật của em”.

Hiếu Tùng cười kinh bỉ “bạn bên nhật bản mà lại thân mật lả lơi như thế sao”

Nàng chột dạ, quát “Hiếu Tùng, anh xem em là hạng người gì”. Thấy sắc mặt của nàng có chút hối hả lại giật mình, Hiếu Tùng thở dài “Văn, cuối cùng em đang làm gì hả?”, nhưng Hiếu Tùng lại chẳng dám quở trách, 4 năm qua, cũng phải thứ chữa trị cho độc được như tình ái thì chỉ có một cách duy nhất.

Nàng khê nhéo mũi Hiếu Tùng “Hiếu Tùng, anh phải tin tưởng em, được chứ”. Hiếu Tùng thở dài, đối với Thái Văn anh bao giờ cũng nhường nhịn nàng, vội lái sang chủ đề khác, vì ở đây có chút không tiện “ừ, mà này, gu thời trang của em không tệ, nhưng anh không nhận ra em nha”.

Nàng ra dáng tự tin, khoe thân hình “anh xem, chẳng phải rất đẹp sao, em thấy rất tốt mà”. Hiếu Tùng cười nham nhở “Văn, em vẫn còn tình nghịch như xưa”. Nàng bĩu môi giọng ủy khuất “Nha, người ta bao giờ cũng vậy cả”

Hành động của Thái Văn cứ giống như đứa con nít vậy, Hiếu Tùng lại thở dài. Thái Văn cầm lấy hai tay của Hiếu Tùng “anh, yên tâm, em chẳng vì lợi ích cá nhân mà bán đứng bản thân, ok”

Dương Phàm cùng Masumi lúc này bước lên, “khỏe chứ”. Giọng nói của Dương Phàm lạnh lùng chẳng có độ ấm nào.

Thái Văn giấu phía sau cặp mắt kính đen là đôi mắt có chút trầm lắng, khẽ gương giọng nói thờ ơ “ừ, cảm ơn”, đáng lẽ chẳng nên gặp lại nhau làm gì, gặp nhau để rồi có thể thay đổi được chuyện gì?

Nàng lướt qua Dương Phàm cùng Masumi, Hiếu Tùng thấy vậy liền chạy theo sau lưng nàng, xem ra hai người nên cắt đứt từ đây, không phải từ 4 năm trước đã cắt đứt hết rồi.

Hiếu Tùng thở dài nói “anh luôn hết cách với em, đi dạo với anh chứ”. Nàng gật đầu đi cùng Hiếu Tùng.

Hiếu Tùng chơi nguyên chiếc xe mui trần màu vàng, nên rất bắt mắt, nàng nhìn khẽ sờ cằm “nha, quả nhiên anh Hiếu Tùng có khác”.

Hiếu Tùng leo lên xe, mở cửa ra “vào đi, còn đứng đó”. Nàng gật đầu, Hiếu Tùng bắt đầu di chuyển ra tòa nhà chạy thẳng đến một đại lộ, gió thổi rất mát, nàng bỗng nhiên đứng lên, vịn vào kính xe.

La lên “aaaaaaaaaaaaaaaa”. Hiếu Tùng giật mình, khẽ lấy tay ấn nàng xuống “Văn, em làm vậy rất nguy hiểm”, thật biết làm cho người ta lo lắng mà.

Nàng khom người tới phía trước xoay đầu lại nhìn Hiếu Tùng “Anh nha, không sao đâu, em thường làm vậy mà”

Hiếu Tùng khẽ giật mình, tay run run, vì Thái Văn có thay đổi rất nũng nịu lại rất nữ tính nữa, nhưng anh phải tin tưởng Thái Văn, chuyển chủ đề “hôm nay, cô gái kể bên...”

Nàng vội ngắt lời “được rồi, em chẳng muốn biết và chẳng cần biết”. Hiếu Tùng thở dài nhìn nàng đang vui vẻ dang tay ra, mái tóc của nàng cũng xõa ra, rất đẹp, rất ngây thơ, rất thuần khiết, đánh chết anh, anh cũng chẳng tin Thái Văn là loại cô gái lừa dối đâu.

Hiếu Tùng chở nàng đến một con sông rất đẹp, để ngắm cảnh đêm, nàng cùng Hiếu Tùng ngồi trên lan can chặn ngay giữa sông. “anh sống như thế nào trong 4 năm nay”

Hiếu Tùng nhìn biển đêm, khẽ đáp “anh sống rất tốt, anh rất cố gắng để học tập, cuối cùng anh cũng leo lên chức phó tổng của tập đoàn Dương thị”.

Nàng nhìn anh cười “thế thì tốt quá, em mừng cho anh”. Hiếu Tùng mỉm cười “ừ, nhờ công lao của em”

Nàng giật mình, nhìn anh bằng đôi mắt giống như xưa. Hiếu Tùng lại cười “nhờ em, mà năm đó anh cảm thấy mình rất vô dụng, ngay cả em gái của anh, anh cũng chẳng bảo vệ nổi, vì thế anh luôn nỗ lực để giành được chiếc ghế này”. Lúc Thái Văn cùng Dương Phàm xa cách, Thái Văn mất tích anh thật sự rất giận Dương Phàm, nhưng....anh không có tư cách để giận.

Hiếu Tùng lần đầu tiên nhận ra mình là một công tử chỉ biết ăn bám bố mẹ, vì thế anh đã nỗ lực rất nhiều lần, rất nhiều. Từ đó anh đã biết có tiền có quyền lực mới có thể sai khiến quỷ thần, vì anh vô dụng nên họ mới như vậy, khiến em gái mình đau khổ, anh cũng rất đau khổ.

Thấy sắc mặt của Hiếu Tùng biến hóa đủ mọi cảm xúc, nàng dùng hai tay nâng lấy khuôn mặt của Hiếu Tùng khẽ xoa xoa “Hiếu Tùng, anh còn nhăn mặt nữa là sẽ mau già”.

Hiếu Tùng vội cười sảng khoái “Văn, là do ai khiến anh như vậy hả”. Hiếu Tùng ra vẻ trách móc nàng, nàng khẽ cười “nha, là do anh suy nghĩ nhiều, từ nay em sẽ sống tốt, được chứ”.

“ừ, nhớ lời hứa của em đấy”. Cả hai cùng quay lại thời điểm như xưa, khiến nàng nhớ tới lần đầu tiên nàng tâm sự với Hiếu Tùng, nàng khẽ bấu môi “giá mà có bia nhĩ”

Hiếu Tùng cười cười trêu ghẹo nàng “Văn, em uống dở mà đòi uống sao” uống có một lon mà say bí tỷ rồi, nếu chuốc em ấy uống rượu thì liệu em ấy có khai ra sau 4 năm em ấy đã làm gì và ở với ai không?. Nàng dùng ánh mắt ai oán nhìn Hiếu Tùng “hừ, em uống dở sao, ít ra em cũng uống được một lon, lâu rồi em chưa được uống”.

Nàng giật mình vì biết mình lỡ lời, Hiếu Tùng nắm chặt lấy bàn tay đã lạnh lẽo do gió sông thổi, Hiếu Tùng vội cởi áo khoác ra đắp cho nàng, oán trách “thế lúc trước em thường hay uống?”

Nàng nhớ lại khi đó, nàng đã uống rất nhiều, rất nhiều để mình say đi, chẳng còn cảm giác gì. Nàng mỉm cười ngây ngô nhìn Hiếu Tùng “ừm, nhưng đã rất lâu em chưa từng đụng đến bia”

Nhớ có lần nàng nghịch ngợm, khê uống một ngụm, cuối cùng là tiểu hoàng tử đã nhốt nàng đến một tháng khiến nàng chán chết. Nhớ lại nàng cười ngây ngô một mình, Hiếu Tùng để ý đến hành động của nàng, nụ cười trẻ thơ chứa đầy hạnh phúc chẳng hề giả tạo, Hiếu Tùng thở dài “xem ra 4 năm qua em sống không tệ”

Nàng vội nói “ừ, em sống không tệ, mới đầu chưa quen, nhưng rồi dần dần cũng quen, em đang rất hạnh phúc và mãn nguyện với hiện tại”

Nàng vội nói thêm “chưa bao giờ em cảm thấy cuộc đời này tươi đẹp đến vậy”. Hiếu Tùng xoa đầu nàng “ừ, em hạnh phúc thì tốt, phải ráng sống hạnh phúc lên em nhé”

Hai người cùng cười ngây ngô, trở lại những năm tháng học trò, cùng nhau trải nghiệm cuộc sống mới, cùng đi trên con đường định sẵn là có duyên với nhau.

Chiếc xe BMW sang trọng lịch lãm di chuyển vào một tòa biệt thự cực kỳ đẹp và theo phong cách Châu Âu.

Dương Phàm xuống xe, Masami vội vàng đi theo bóng dáng của Dương Phàm, bỗng nhiên giày cao rớt vướng phải đá của sân nhà vấp té “a”.

Dương Phàm khê dựng bước, xoay đầu lại, đi qua “sao lại không cẩn thận”.

Masami tỏ ra ngây ngô “vâng, không có gì, anh không vui sao, suốt buổi tối mặt anh rất khó coi”

Dương Phàm vội đáp “anh lúc nào cũng vậy”. Dương Phàm xoay đi, Masami vội vàng đi theo “bình thường dù anh tỏ vẻ lạnh nhạt nhưng hôm nay anh có vẻ rất giận ai đó, chẳng lẽ giận Hiếu Tùng cùng cô gái kia bỏ ra ngoài trước anh”

“được rồi, khuya rồi, bác Trương tiễn cô saitô về”. Giọng của Dương Phàm cực lạnh lại giận dữ, khiến Saitô Masami khóc lóc quay lưng đi vào xe.

Thím Hoa vội vàng nói “cậu chủ, cậu làm vậy”. Dương Phàm khê liếc nhìn Thím Hoa bằng ánh mắt cực lạnh lẽo, dù là ** nuôi của Dương Phàm, cũng phải sợ, cúi đầu lùi ra.

Dương Phàm thoát hết quần áo trên người xuống, nhanh chóng bước vào phòng tắm sang trọng, mở vòi sen phun nước lạnh vào người, hai con mắt chim ưng bỗng khép lại, giọng giận dữ quát “chết tiết, chết tiết”

Khi nhắm mắt lại, toàn là hình bóng của một cô gái có nụ cười rất sáng, rất thuần khiết như bông hoa bách hợp vậy. Bỗng nhiên Dương Phàm giật mình dùng tay dấm vào bức tường lát gạch trắng lệ, khiến tay Dương Phàm rỉ máu.

“chết tiết, tại sao lại xuất hiện, cô gái xấu xa”. Dương Phàm thở hồng hộc, luôn oán trách “chết tiết, tại sao, tại sao....aaaaaaaaaaaaa”.

Một giọng hét cực ai oán phát ra từ phòng tắm, rất may phòng Dương Phàm cách âm nên Dương Phàm có thể phát tiết bằng cách la hét điên rồ như vậy.

18. Chương 18

Như Hiếu Tùng dự đoán, mới sáng sớm tay của Dương Phàm đã băng bó lại thành một cục, Hiếu Tùng bị đi thê thảm, phó tổng giám đốc mà còn bị sai làm việc vặt, thật mất mặt.

Cuối cùng Hiếu Tùng nhịn chẳng được nữa, quăng ly cà phê vào bàn của Dương Phàm “đồ chết giẫm, giận cá chém thớt”.

Dương Phàm vẫn một biểu hiện là lạnh lùng, giọng ngạo nghễ “tôi là tổng giám đốc, tôi có quyền”, hôm qua vui chơi thác loạn rồi, giờ này chỉ sai một chút mà làm âm lên.

Hiếu Tùng dùng hai tay xoa đầu như điên, giọng ai oán “ách, chết tiết, thật bất công mà”, tuy Hiếu Tùng oán trách nhưng Hiếu Tùng rất vui vì Dương Phàm còn cảm giác....nhưng Thái Văn thì sao???

Dương Phàm hừ lạnh, bỗng nhiên cửa phòng của Dương Phàm bật ra Saitô Masami xông vào. Dáng vẻ yếu điệu, chiếc váy bó sát người, lộ ra từng đường cong quyến rũ, đôi gò bồng đảo được chiếc váy bó sát, rất hở hang như lại chẳng hề dung tục.

Giọng nói rất ngọt ngào “Phàm, chúng ta đi xem triển lãm chứ”. Hiếu Tùng thì than thở Masami tuy rất đẹp, rất quyến rũ, rất thơm, nhưng anh chẳng mê nổi mùi nước hoa của Masami, với cái tư thế lả lơi bám theo Dương Phàm không buông, hai chị em sao khác xa nhau quá.

Nếu chẳng nể mặt Saitô tiên sinh, cùng với Natsumi thì Dương Phàm đã đá Masumi đi từ lâu rồi. Dương Phàm khẽ than thở trong lòng nhanh chóng từ chối “tôi bận”

Masami nghẹn ngào “Phàm, lâu lâu người ta mới rãnh, đi triển lãm cùng người ta đi”. Dương Phàm là con cá rất to rất béo, lại rất đẹp trai, rất ưu tú, mặc dù lạnh lùng nhưng lại rất cá tính, người mà Masami chọn chính là loại người như vậy.

Dương Phàm là danh nhân trẻ tuổi rất ưu tú lại tài năng, dù mới đầu Masami bị vẻ đẹp của Matsumoto Katsuo hấp dẫn, nhưng Matsumoto Katsuo khác với Dương Phàm là rất ác độc tàn nhẫn lại lãnh khốc, lạnh lùng từ chối hảo ý của Masami trước mặt mọi người, cuối cùng cô chỉ còn nước bỏ Nhật Bản xa xứ, nếu không cô bị giới thượng lưu cười chết.

Dương Phàm thì còn nể mặt của bố Masumi, nhưng trong lòng Masumi chỉ có Dương Phàm mới xứng với Masumi. Dương Phàm nhất định sẽ thuộc sở hữu của Masami này thôi, Tử Hà chẳng là gì cả, ha ha ha ha.

Dương Phàm bỗng cảm thấy lạnh cả người, khẽ ho khan nháy mắt với Hiếu Tùng. Dù Hiếu Tùng có giận Dương Phàm đi chẳng nữa thì cũng chẳng thích một chị dâu như vậy đâu, vì tương lai của mình, Hiếu Tùng phải hành động trước, nhanh chóng từ chối khéo “Anh, mau chóng chuẩn bị, một chút sẽ có cuộc họp kéo dài chừng 3 tiếng”

Nghe đến đây thì mặt Masami sụp xuống, ảo não, bước ra đi. Dương Phàm thì thở dài, nớ lỏng cà vạt. Hiếu Tùng vội đóng cửa, tặc lưỡi “anh chẳng thích Masami thì từ chối thẳng đi, thật phiền phức, còn phiền hơn Tử Hà”

“Saitô tiên sinh cùng Natsumi là bạn thân của anh, không thể làm Masami tổn thương được”.

“lại là Natsumi, vì Natsumi giống Thái Văn ư?”. Hiếu Tùng khẽ giật mình vì mình nhanh mồm nhanh miệng, hối hận vì mình lỗ lòi.

Dương Phàm nổi giận quát “Natsumi là Natsumi đừng so sánh với loại ‘gái bao’ như cô ta”. Nghe đến đây thì sắc mặt Hiếu Tùng tái mét, chẳng thèm nhường nhịn, núi lửa nguội từ lâu nay bỗng bùng nổ “anh cứ như vậy, thì đi chết đi, tôi chẳng thèm quan tâm anh”

Hiếu Tùng bước đi, đụng trúng cô thư ký, mà cũng chẳng thèm quay đầu lại, đóng cửa cái rầm.

Thư Ký - Hà Cẩm Vân khẽ giật mình đứng dậy xoa xoa bàn tọa đáng thương của mình, sợ hãi vì lần đầu thấy phó tổng như hành động như vậy, bình thường dù cãi nhau với Dương tổng cách mấy thì phó tổng chưa bao giờ giận dữ như vậy, luôn nhường nhịn.

Mau chóng lau mồ hôi đi, đặt xấp hồ sơ lên bàn, khẽ trình bày, nhưng lại bị Dương Phàm quát “cút đi, cút hết đi”. Hà Cẩm Vân ú tim, nhanh chóng chạy trốn ra ngoài.

Chết tiệt, chết tiệt, Hiếu Tùng vừa đi ánh mắt lại đỏ ngầu. Hôm nay ai cũng biết thì ra phó tổng Trương Hiếu Tùng cũng được thừa hưởng gen của Dương tổng, đúng là ruột thịt có khác.

19. Chương 19

Mỗi buổi sáng nàng đều tỉnh dậy lúc 6 giờ sáng tập thể dục, ăn sáng. Nên nàng mới có thể tươi tắn như vậy. Sau khi ăn sáng xong, mặc đồ Thái Trắc thiết kế, vội chào biệt mẹ đi ra ngoài dạo.

Đến nay đã gần hai tuần rồi mà nàng chẳng cần phải làm gì, ngồi ở nhà thật chán nản. Đồng Đồng cùng Chí Chung thì bận đi làm mất tiêu rồi, còn mình nàng là vô tích sự. Bất chí bất giác đứng tại một khách sạn năm sao, thì bất gặp bóng dáng của một người rất quen thuộc, chân nàng run rẩy.

Đó là Linh Lăng, trời ạ, đây là Linh Lăng sao, đây là Linh Lăng ngây thơ trong sáng sao, nàng ngồi bệch xuống đường, há hốc nhìn Linh Lăng ông ọ với chiếc váy ngắn ngủi bó sát, lộ cả đôi gò bồng đảo, hành động lả lơi, khoác tay một đàn ông trung niên tuổi đã xế chiều.

Nàng hoảng hốt, chứng kiến tận cảnh, nước mắt nàng rơi ra từng giọt từng giọt chảy xuống gò má của nàng, nàng thấy khó thở, rất khó thở.

“tiểu thư, cô không sao chứ”. Một đàn ông với mái tóc dài, rất soái rất ưu tú, đỡ lấy nàng.

Linh Lăng phát hiện ra Thái Văn đang ngồi bệch bên lề đường bên kia thì nhanh chóng thúc giục tài xế chạy đi. Người đàn ông tỏ ra ôn nhu, nắm lấy cánh tay của Linh Lăng “em à, không sao chứ”

Linh lăng khẽ cười gượng “Vâng, em không sao”. Xin lỗi, tận đáy lòng tớ xin lỗi cậu, Thái Văn.

“anh à, chúng ta đi Úc du lịch được chứ”. Linh Lăng vội nũng nịu trong tay của người đàn ông, người đàn ông mỉm cười, néo lấy cằm của Linh Lăng “em muốn sao cũng được bảo bối”

Nhìn thấy xe càng xa dần, nàng được dìu vào khách sạn nghỉ ngơi, nàng bỗng cảm thấy chóng mặt, hoa mắt lại buồn nôn. Chàng trai thấy sắc mặt của nàng càng không ổn thì nhanh chóng đưa nàng vài viên thuốc uống.

Hiếu Tùng cùng Gia Bảo vừa mới từ trong thang máy bước ra thì thấy Thái Văn đang uống thuốc của một đàn ông đưa cho, sắc mặt của Thái Văn trắng bệnh đờ đẫn thất thần ngồi dựa vào ghế sofa.

Hiếu Tùng dù chưa tỉnh táo nhưng vẫn ráng gượng hỏi “Văn, em không sao”. Nàng thấy được Hiếu Tùng cùng Gia Bảo thì mí mắt nàng khẽ giật, ráng cười gượng lái sang chủ đề khác “Vâng, chẳng sao, sao anh lại ở đây?”

Bị nàng hỏi lại thì Hiếu Tùng xấu hổ, không ngờ hôm qua lại thất thố, làm phiền Gia Bảo đến vậy, nôn mửa khắp nơi đành phải đến khách sạn ‘Jane’ ở một đêm, không dám về nhà, dù anh là phó tổng nhưng mẹ anh vẫn gắt gao với anh. Vội ho khan, giọng ấp úng “ừ anh cùng Gia Bảo vừa hẹn gặp khách xong”

Bắn tia cầu cứu sang Gia Bảo. Gia Bảo rất biết điều, nở nụ cười chuyên nghiệp “ừ, Văn em thật không sao, em cần phải uống thuốc ư, bị bệnh?”

Nàng cười tự tin “em thấy chóng mặt nên có người đỡ em vào, uống thuốc chóng mặt xong chẳng có gì đâu”

Hiếu Tùng và Gia Bảo liếc nhìn kỹ chàng trai đứng kế bên thì giật bản mình, Gia Bảo khẽ chào, giọng nói có chút châm chọc “Hô, Âu Nhạc Phong, lâu rồi mới gặp lại nha”

Người đàn ông tên Âu Nhạc Phong, tổng giám đốc của khu trung tâm thương mại sầm uất ‘Jane’ cùng với khách sạn năm sao đồ sộ ‘Jane’ mới xây dựng mấy năm nay, độ giàu có của Âu thị có thể so sánh cùng với Dương thị, vả lại Âu Nhạc Phong cũng là một doanh nhân trẻ tài năng cùng ưu tú. Âu Nhạc Phong gật đầu cười tự tin “ừ, Hiếu Tùng, Gia Bảo, khỏe chứ”

Hiếu Tùng vội đáp “ừ, khỏe, Âu tiên sinh không về nước cùng cậu ư”, vì hai người cũng là bạn thân lâu năm, chỉ tại Âu Nhạc Phong phải qua nước ngoài du học, Âu Nhạc Phong lớn hơn Hiếu Tùng những 3 tuổi nhưng lại rất thân nhau, nên Hiếu Tùng cũng chẳng ngừng ngại xưng hô tùy tiện.

Âu Nhạc Phong dứt hai tay vào túi quần, tự tin nói “ừ, bố tớ bận một số chuyện nên chưa thể về nước được”

Âu Nhạc Phong liếc nhìn Thái Văn với ánh mắt quan tâm “tiểu thư, khỏe hẳn chứ”. Nàng khẽ cười “Vâng, cảm ơn, Âu thiếu gia”.

“Ấy, cần gì phải khách sáo, người đâu, mau gọi taxi cho Hà tiểu thư”. Hiếu Tùng cùng Gia Bảo ngạc nhiên trước thái độ quá mức ‘ân cần’ của Âu Nhạc Phong. Hiếu Tùng nhú mày, tò mò hỏi “Âu Nhạc Phong, cậu quen biết với Văn ư?”.

Âu Nhạc Phong với thái độ tự tin, cười tươi “ừ, vừa mới quen biết nhau”. Thái Văn thấy hiện trường không ổn nhanh chóng đứng dậy, nhưng lại cảm thấy đầu óc choáng váng, xem bị vấp ngã, Âu Nhạc Phong phản ứng lạnh lẽo, đỡ lấy Thái Văn.

Thái Văn vội vã né đi “Vâng, làm phiền Âu thiếu gia”. Hiếu Tùng càng nhấn mặt bé Thái Văn giữa ‘thanh thiên bạch nhật’, khiến Thái Văn cứng đờ, Hiếu Tùng ra vẻ khách sáo “cảm ơn cậu, có dịp ta nói chuyện sao”

Nàng vội nói “ách, Hiếu Tùng anh”, Hiếu Tùng cùng Gia Bảo nhanh chóng bước ra, lướt qua Âu Nhạc Phong. Âu Nhạc Phong nở ra nụ cười chuyên nghiệp của một doanh nhân cần phải có “vâng, hẹn ngày tái ngộ”

Tất cả mọi người vừa chứng kiến cảnh ban nãy đều rất rất rất ngạc nhiên, có lẽ do nhan sắc của cô gái kia đẹp quá, mà khiến cho hai ‘vương lão ngũ’ đều giành giật, Âu Nhạc Phong thì nổi tiếng đào hoa rồi ai mà chẳng biết độ phong lưu của Âu Nhạc Phong chỉ thích ‘tình một đêm’, còn Hiếu Tùng chẳng phải ba bốn năm nay chẳng có scandal về ‘bạn tình’ nào ư?

Âu Nhạc Phong sắc mặt biến dạng khi thấy ba người rời khỏi khách sạn, từ đằng sau có một nhân viên khề gọi.

“thưa Âu thiếu gia, lão gia gọi điện thoại về”. Âu Nhạc Phong lấy lại phong độ, cười chuyên nghiệp “ừ”.

Đang ở bãi đậu xe, ai cũng chú ý đến nàng cả, vì sao ư, Hiếu Tùng cũng khá nổi tiếng. Nàng vội quát “Hiếu Tùng, anh thả em xuống”

Hiếu Tùng chẳng thèm nghe ôn nhu cẩn thận đặt nàng vào chiếc xe mui trần, Gia Bảo ngồi đằng sau xe, Hiếu Tùng vội lái xe đi.

Gia Bảo lúc này mới nhắc nhở “Văn, em nên cẩn thận, Âu đại thiếu gia là người rất đào hoa”, là một tay ‘sát gái’ chuyên ‘tình một đêm’.

Nàng khề dụi mắt “ừ”. Hiếu Tùng bực bội liếc nhìn nàng, nghi ngờ “hắn ta cho em uống loại thuốc gì, cuối cùng hắn muốn gì”, nếu không phải Hiếu Tùng xuất hiện kịp thời thì chắc Thái Văn đã bị ăn không mảnh xương.

Nàng khề lay lay vầng thái dương, giọng nói không chút sinh khí “Vâng, đừng trách Âu thiếu gia, em không sao”. Sắc mặt của nàng đã bán đứng nàng rồi, Hiếu Tùng bỗng nhiên thẳng gấp, khiến cho Gia Bảo xem chút đập đầu vào ghế sau.

Lúc này Hiếu Tùng đã kịp dùng bàn tay che tránh cho nàng không bị đụng vào kính xe. Lớn giọng quát “em làm người tại sao, tại sao, lúc nào cũng không đề phòng, em có biết hành động của em ngu xuẩn không, hay em cứ thích làm như thế”

Gia Bảo tính oán trách Hiếu Tùng vụ thẳng gấp, ai ngờ Hiếu Tùng lại nổi giận trước Gia Bảo, Gia Bảo vội nói đỡ cho Thái Văn “Hiếu Tùng, cậu làm cái quái gì, Văn sẽ sợ”

Nàng im lặng, vì biết Hiếu Tùng lo lắng cho nàng, nàng vội nói nhỏ “xin lỗi, em xin lỗi, em sẽ đề phòng đừng giận được không”.

Hiếu Tùng đang lửa tràn ngập thấy Thái Văn nước mắt lưng tròng thì hạ hỏa, thở dài “nhớ, có chuyện gì cũng phải báo cho anh biết, anh làm anh trai em mà em lại giấu giếm anh”

Nàng gật đầu như già tối, giọng có chút áy náy “cảm ơn, hai anh”. Gia Bảo thì ngạc nhiên với thái độ của Hiếu Tùng nếu Hiếu Tùng không nói Thái Văn là em gái thì chắc Gia Bảo sẽ hiểu lầm mất, vì Hiếu Tùng đã quá mức thay đổi, thay đổi khiến Gia Bảo chóng mặt đến ngạc nhiên.

Gia Bảo vội trấn an mình. Hiếu Tùng liếc nhìn kính trong xe thì thấy khuôn mặt của Gia Bảo biến hóa không ngừng nhanh chóng hờ lạnh.

Gia Bảo giật mình, lơ lửng “ha ha ha, cậu cùng Dương Phàm quả là cùng một dòng máu”, tự nhiên Gia Bảo cảm thấy hồi hận muốn chết. Hiếu Tùng thẳng xe lại thêm lần nữa, khiến Gia Bảo lần này đập đầu vào ghế sau “ui da”, một tiếng ai oán của Gia Bảo vang khắp cả xe.

Lần nào Hiếu Tùng cũng dùng bàn tay đỡ lấy trán của Thái Văn, Thái Văn nhanh chóng chuyển chủ đề “hắc hắc, Hiếu Tùng, mai mốt có chở em thì nhớ mua cái gối để trước kính xe nha, nếu cứ thế này thì chắc chắn tay anh sẽ có vấn đề”. Hiếu Tùng cười sảng khoái “ừ, anh sẽ cố”.

Rồi liếc nhìn Gia Bảo, Gia Bảo dùng hai tay bịt miệng lại, ngăn không cười với lại nói bậy bạ nữa, giờ Gia Bảo cũng biết Hiếu Tùng quả là có gen di truyền với Dương Phàm.

20. Chương 20

Trong công ty, Gia Bảo đi theo sau Hiếu Tùng. Gia Bảo tò mò hỏi “này, cậu yêu Văn ư”

Hiếu Tùng dùng bước chân lại, khẽ cười “cậu nghĩ sao?”. Gia Bảo nói tiếp “cậu đối xử với Văn rất khác, rất khác đây, cậu ở bên Văn cứ như người khác vậy, tớ chưa từng thấy”

Hiếu Tùng thở dài, xoay đầu lại vỗ lên bả vai của Gia Bảo “cậu đừng nên nghĩ vậy”.

“chẳng lẽ cậu chê Văn không sạch sẽ”. Sắc mặt của Hiếu Tùng tái mét, vì 4 năm trước Hiếu Tùng cũng từng hỏi Dương Phàm câu này, Hiếu Tùng cười tự tin “không bao giờ”

Gia Bảo thấy sắc mặt của Hiếu Tùng vội nói “khuôn mặt cậu đã bán đứng cậu, cậu nghĩ tôi là ai mà cậu lại nói dối”, tình bạn cho từng ấy năm mà cứ nhiên lại nói dối một cách trắng trợn thế ư?

Hiếu Tùng khẽ cười, dựa lưng vào tường, khoanh tay lại “cho dù tớ có yêu miễn Văn đi nữa, thì đó chỉ còn tình anh em thôi cậu hiểu chứ”

Gia Bảo ngẩn ngơ, trên đầu hiện ra muôn ngàn dấu chấm hỏi “này, ý cậu là sao”.

Hiếu Tùng khẽ hất mái tóc, móc điều thuốc ra “em ấy có một nửa của mình rồi” vả lại vả lại dù có đi chẳng nữa trong lòng Văn, anh mãi mãi là người anh trai, anh cũng chẳng muốn làm Văn hoảng sợ và sẽ xa lánh anh.

“cái gì, Văn có một nửa của mình ư?”. Lòng mày của Gia Bảo tụ lại giữa trán. Hiếu Tùng lại nói “khi nhắc đến ‘tiểu hoàng tử’ em ấy nở ra nụ cười thật hạnh phúc, thật sự khiến tớ nhìn vào tớ cũng cảm nhận được sự hạnh phúc mà ‘tiểu hoàng tử’ mang lại cho em ấy, cậu nói xem, tớ chỉ là một người anh trai vĩnh viễn thôi”

Hiếu Tùng phì phèo điều thuốc trong tay, thở dài, phải Hiếu Tùng mày đừng đi quá xa, ngay từ đầu mày chỉ đóng vai trò người cha xứ hay chỉ vai trò một chú lùn thôi. Thấy Hiếu Tùng cười gượng thì Gia Bảo thở dài “Hiếu Tùng cậu sẽ tính sao?”

Hiếu Tùng đập điều thuốc dưới đôi giày da đắt tiền, tự tin nói “Văn, mãi mãi là em gái nhỏ bé và trong sáng của tớ, bất cứ ai hại Văn, tớ sẽ liều mạng với người đó”. Hiếu Tùng tự tin cười với Gia Bảo, Gia Bảo cúi đầu, thở dài tiếp “xem ra tình yêu của tớ kém xa cậu, tớ thật sự rất ái mộ Văn đó”

Hiếu Tùng bước chân đi, khẽ nói “lại có thêm một người thương yêu em rồi đó Văn à”. Hai người cùng cười đi khuất dạng vào thang máy.

Thư ký Hà Cẩm Vân thấy Dương Phàm đứng ngây ngốc thì cô cũng rất ngạc nhiên, cô cũng rất ngưỡng mộ người tên Văn, Dương tổng cùng phó tổng thậm trí cả trợ lý tổng cũng rất quan tâm đến người con gái tên Văn.

Dương Phàm đứng trầm ngâm một mình, ánh mắt sáng như vì sao bỗng nhiên trầm lắng xuống, con người khẽ đảo liên, giọng nói tràn đầy mỉa mai “thật đáng kinh bỉ, kinh bỉ”

Thư ký Hà Cẩm Vân khẽ giật mình, nhưng cô chẳng phải thứ ngu ngốc gì, Dương tổng từ trước vui buồn đều chẳng để lộ, thế mà nghe thấy cuộc đối thoại của phó tổng cùng trợ lý tổng thì khuôn mặt tái mét, lại cười mỉa mai, dù thế đánh chết cô, cô cũng không tin Dương tổng lại thống hận người con gái tên Văn.

“đi thôi”. Dương Phàm thấy thư ký của mình đứng suy nghĩ thì biết mình đã thất thố, khẽ nhắc nhở “chuyện này cảm cô để lộ, hiểu rõ chưa”, thật quá hồ đồ mà, cô ta chẳng xứng đáng cho mày mong nhớ Dương Phàm hãy nhớ kỹ cô ta là đồ phản bội

Thư ký Hà Cẩm Vân gật đầu như già tởm, nhanh chóng cúi gót theo Dương Phàm.

Khi Dương Phàm bước về phòng của mình thì thấy bố mẹ cùng Hiếu Tùng đang ngồi ở ghế sofa chờ anh, anh cười mỉa mai, thấy mặt họ là biết chẳng có gì tốt lành cả.

Mẹ Dương Phàm cười ôn nhu “Phàm, con đã 22 tuổi rồi, mau chóng kết hôn rồi sinh con, nối dõi cho gia đình chúng ta đi”.

Dương Phàm ngồi vào ghế tổng giám đốc của mình lật hồ sơ ra coi, chẳng thèm để ý mẹ anh đang khuyên anh.

Bố Dương Phàm thở dài “Phàm, Tử Hà con không vừa ý, giờ có masumi, cùng natsumi, con có thể chọn một trong hai mà”

“tôi nói rồi, tôi thích chừng nào kết hôn là do tôi quyết định”. Bố Dương Phàm nghe được lời Dương Phàm nói khẽ tức giận “cậu là do tôi sinh ra, từ xưa đến nay, có bố mẹ nào mà chẳng lo lắng cho con cái của mình”.

Dương Phàm cười mỉa mai “tôi lựa chọn sự nghiệp, chuyện kết hôn, để sau đi, tôi chưa chơi đủ”, thật nực cười mà.

“Phàm, Tử Hà không tệ, con hãy ngoan ngoãn một lần được không, tuổi thanh xuân của phụ nữ có hạn”. Mẹ anh cứ một mực nói giúp cho Tử Hà. Dương Phàm cười nhạt “nếu mẹ thích thì mẹ cứ cưới về, tuổi thanh xuân của phụ nữ có hạn, đúng, ngu ngốc thì phải chịu thôi”

Mẹ Dương Phàm sắc mặt tái mét hẳn, vội vàng khuyên nhủ “Phàm, quên con ả ‘gái bao’ đó đi”.

“Thưa dì, cháu mong dì tôn trọng Văn, dì ép buộc Phàm kết hôn là chuyện của dì, đừng có mở miệng ra là xỉ nhục người ta”. Hiếu Tùng cướp lời của Dương Phàm.

“Tùng, con bị điên rồi, mới đi bệnh hạng nữ lưu không sạch sẽ và đàng hoàng như cô ta”. Mẹ Dương Phàm tức giận tới bốc khói tại sao Tử Hà là một đứa giỏi giang xinh đẹp mà hai đứa cứ chọn con ả gái bao kia mà chẳng chọn Tử Hà.

“đủ rồi”. Dương Phàm bị hai người này làm cho tức chết. Dương Triển bố Dương Phàm lên tiếng “thời gian của bố mẹ có hạn, con hãy mau chóng sinh con nối dõi đi”.

“chưa nghe kỹ sao, được ngoáy lỗ tai cho sạch mà nghe đây, các người xem tôi là heo đực nối dõi à, thích thì các người tự mà sinh, Cẩm Vân tiễn khách”. Dương Phàm càng nghe thì máu càng xông lên não, đến mức muốn nổ tung cả mạch máu.

Dương Triển khòe mắt giật giật “Cậu đối xử với bố cậu như thế à”. Cẩm Vân vừa nghe Dương tổng gọi vội vã chạy vào dẫn theo cả đám bảo vệ vào thì thấy lão gia cùng phu nhân, thì sắc mặt tái xanh lại, cúi đầu.

“sao, các người còn không tiễn khách, tôi muốn các người về là để tôi diễn kịch cho các người xem à?”. Dương Phàm nghiêng răng lợi phun ra từng chữ. Họ nhanh chóng hành động, Cẩm Vân cuối đầu “thất lễ”

Mẹ Dương Phàm thất vọng, tất cả cũng tại bà quá nuông chiều con trai mình, để nó hư hỏng thế này, nếu không đi, thì sẽ biến thành trò cười.

Dương Triển đã về hưu rồi, chẳng còn quyền lực gì cả, ông hối hận vì sao lại cho nó thừa kế gia sản sớm thế, chỉ vì nó rất có năng lực mà ông mù mắt giao hết quyền lực cho nó. Dù tức giận ông cũng chẳng làm gì được.

Sau khi hai người đi rồi, Dương Phàm ngồi bệch xuống ghế, sắc mặt rất khó coi. Hiếu Tùng cũng nhanh chóng ra ngoài “đứng lại”.

Dương Phàm ơi là Dương Phàm, anh muốn giận cá chém thớt sao, Hiếu Tùng quay đầu lại, giọng chẳng có chút nề mặt gì cả, rất lưu manh hỏi “chuyện gì”.

Dương Phàm cười mỉa mai “cái thái độ đó là sao hả”. Hiếu Tùng cười nhạt “thế anh muốn tôi có thái độ gì với anh”, đối với một người tàn nhẫn vô tình như anh tôi còn gì có thể nói?

“vì cô gái đó mà đối xử với anh mình như vậy sao”. Mí mắt của Hiếu Tùng khẽ giật “anh đã nghe lén chuyện tôi nói với Gia Bảo”

Dương Phàm cười kinh bỉ “sao, có tặc giật mình”. “anh im đi, đừng xỉ nhục em gái tôi” Hiếu Tùng bắn ánh mắt ai oán nhìn thẳng vào Dương Phàm.

“em gái sao, nực cười, em gái hay là ‘người tình’ các người hiểu rõ hơn ai hết”. Dương Phàm đập bàn đứng dậy, con mắt chim ưng chứa đầy hàn khí bắn vào người Hiếu Tùng

Hiếu Tùng giờ đã bị giận dữ che mờ con mắt rồi, cao ngạo nói “đó là lý do mà Văn bỏ anh đi theo người khác đó, anh tưởng anh là ai, hừ, anh chỉ là một người cô độc, chỉ biết sống trong hận thù, tôi kinh tởm anh”

Nhanh chóng Hiếu Tùng nhận được một chiếc giày vào mặt. Hiếu Tùng bực tức xông lên đâm thẳng một cú vào mặt Dương Phàm. Dương Phàm cũng đá một cú vào bụng anh. Hai người ẩu đả lẫn nhau, lúc này khiến cho Cẩm Vân hốt hoảng, kiểm rất nhiều bảo vệ lại mới ngăn cản được họ.

Cuối cùng Hiếu Tùng bị mấy bảo vệ lôi đi, lúc bước ra cửa “tôi khinh thường anh Dương Phàm, anh khiến tôi rất thất vọng”.

Dương Phàm quăng tiếp chiếc giày da sáng bóng còn sót lại dưới chân, nhưng chẳng trúng Hiếu Tùng mà bị Gia Bảo chụp lấy trong tay.

Sau khi mọi người giải tán, Gia Bảo ngồi lại trong phòng nhìn bộ dạng chật vật của Dương Phàm lúc này thật là muốn cười nhưng lại chẳng thể cười được.

Dương Phàm lần đầu tiên ẩu đả với Hiếu Tùng, dù trước giờ hay người có từng tức giận qua cũng chỉ chửi nhau rồi làm hòa, lần này Dương Phàm quả là quá đáng rồi, giận cá chém thớt.

Khuôn mặt điển trai của Dương Phàm đã bị một cú đâm thật ngoạn mục ngay mắt trái, còn quần áo thì xộc xệch, cà vạt thì bị lôi ra. Ngay cả đôi giày cũng chẳng còn, đi chân đất, thật là hài hước mà, Gia Bảo khẽ cười.

“muốn cười thì cứ cười thoải mái”. Dương Phàm khẽ liếc nhìn Gia Bảo đang cố nhịn cười bằng bằng cách bịch miệng lại trong thật khổ sở, dù sao Gia Bảo cũng lớn hơn anh 5 tuổi là đàn anh của Dương Phàm, nên Dương Phàm cũng tôn trọng Gia Bảo lắm.

Trong phòng Dương Phàm còn có một cửa, mở ra đi vào phòng, để tiện lợi cho mỗi lần tăng ca Dương Phàm đã xây hẳn hai ở đây một căn phòng ngủ hoành tráng có đầy đủ tiện nghi thiết bị trong này, nhanh chóng khôi phục dáng vẻ như xưa.

Vừa bước ra lại thì thấy Gia Bảo đang ngồi trên ghế sofa chăm chú xem tài liệu “cậu có điều gì muốn nói”.

Thấy Dương Phàm lên tiếng thì Gia Bảo vội cất tài liệu kẹp vào cuốn sách cỡ bự, đứng lên giọng nói uy nghiêm “chúng ta có cuộc họp với Âu Nhạc Phong vào trưa nay, cậu mau chóng sắp xếp đi”, nếu giờ này mà con lỏi chuyện hồi nãy ra chắc chắn anh sẽ bị xử tử hình giống Hiếu Tùng mất

“ừ, giờ chúng ta đi”

21. Chương 21

Trên tầng cao nhất của khu trung tâm thương mại sầm uất “Jane”, Dương Phàm cùng Gia Bảo uy nghiêm đi tới, thư ký nhìn thấy Dương Phàm như muốn rót nước miếng, dù gặp hai ba lần, nhưng lần nay Dương Phàm oai nhất, đeo hẳn hai mắt kính màu đen, trong ngầu hơn (=)))

Thư ký Jessica, vội vàng cúi chào “thưa Dương tổng, Âu tổng có việc, mời Dương tổng cùng Phương trợ lý ngồi chờ chút”

Hai người khẽ gật đầu, Dương Phàm đang ai oán cái thằng em họ chết tiệt không lưu tình mà đâm hẳn hoi vào mắt anh, khiến anh phải khổ sở đeo kính đen.

Cánh cửa phòng mở ra, hai người đều giật mình. Thái Văn mặc chiếc váy dài màu tím nhạt, đường cong hiện lên khá hoàn hảo, mái tóc được vấn lên khá tỉ mỉ lại tinh tế, cử chỉ tao nhã chẳng khác gì các quý cô thượng lưu cả.

Thái Văn tay trái ôm lấy chiếc bóp sang trọng lo nói với Âu Nhạc Phong thì để ý có hai người đang nhìn mình đó là Dương Phàm cùng Gia Bảo, nụ cười trên khóe miệng dừng lại. Âu Nhạc Phong nhìn theo ánh mắt của Thái Văn. Nở ra nụ cười chuyện nghiệp đi đến “Dương tiên sinh, chào ngài”

Dương Phàm đứng lên gật đầu chào Âu Nhạc Phong, Thái Văn nhanh chóng muốn rời đi “Âu thiếu gia, cảm ơn ngài, tôi có chuyện phải đi trước”

“ấy, đó là vinh hạnh của tôi, Hà tiểu thư, tiên”. Nàng cùng gật đầu với Âu Nhạc Phong, mỉm cười quay ra đằng sau thì nụ cười đó đã biến mất.

Thái Văn cầm bóp đi lướt qua người của Dương Phàm. Bỗng Dương Phàm cầm tay Thái Văn lại “dành cho người bạn cũ này một chút thời gian chứ”

Thái Văn nhú mày giật tay lại, Gia Bảo cũng lên tiếng “Phải đó Văn, dành cho tụi anh một chút thời gian chứ”, Dương Phàm có ý gì nhỉ, tò mò thật, nhưng không sao, Gia Bảo này rất thích xem kịch miễn phí, hắc hắc.

Thái Văn dùng ánh mắt cầu cứu liếc nhìn Âu Nhạc Phong, Âu Nhạc Phong cười khanh khách “Hà tiểu thư, yên tâm, có Âu Nhạc Phong, Hà tiểu thư sẽ chẳng bị ăn thịt đâu”

Ba người đều trợn mắt vì Âu Nhạc Phong nói trắng trợn. Khóe mắt nàng khẽ giật giật, quay đầu lại nói “còn không đi”. Nghe giọng nói miễn cưỡng của Thái Văn, Gia Bảo vội bịch miệng lại cười không khách sáo.

Âu Nhạc Phong nhanh chóng mời ba người đến ăn trưa tại tầng trệt của trung tâm được xây dựng theo phong cách Nhật Bản.

Bốn người cùng ngồi vào ghế, Gia Bảo ngạc nhiên hỏi “Văn, em từng đến Nhật Bản”.

Nàng tự tin trả lời “chưa, đọc qua sách báo, sao thế”. Gia Bảo lắc đầu, vì nàng hiểu hết những quy củ thường thức của người Nhật, hai chân ngồi khép lại trong thật nhã nhặn, thậm chí còn chẳng nhăn nhó mặt mày

Nhớ lần đầu gặp Văn cô ấy mặc bộ vest nữ lịch sự như một nữ vệ sĩ chuyên nghiệp, lần thứ hai gặp thì chơi luôn nguyên bộ áo phong to đùng, cùng quần bò, nhưng chẳng hề gặp qua Văn lúc này, lại xịt cả nước hoa nữa rất thơm mát thanh dịu, nếu chẳng phải nghe Trúc Hồng kể Văn là con gái duy nhất của Hà gia thì Gia Bảo nghĩ chắc chắn là Văn có chị gái hoặc em gái song sinh.

Âu Nhạc Phong thấy Thái Văn đang cầm trong tay rượu sakê thì nhú mày xuống, nhanh chóng lên tiếng “Hà tiểu thư, uống rượu nhiều chẳng tốt cho sức khỏe”. Nàng xém chút phun hết rượu trong miệng, ho khan, mỉm cười nhạt “ồ, thế thì phải đa tạ ‘Âu tổng’”

Âu Nhạc Phong cười nhả nhận lại nói “vả lại ở đây có nhiều người biết mặt chẳng biết lòng” liếc sang Dương Phàm cùng Gia Bảo, Thái Văn thì trờ mắt nhàn nhạt nói “đúng thật là thế, nhưng có cho cũng chẳng dám”, Âu Nhạc Phong cười khảnh khảnh nhanh chóng lái qua chuyện khác “Dương tổng lần này chẳng biết Dương tổng có gì muốn nói”.

Dương Phàm để ý thấy hành động của hai người thì máu đã dồn lên não, nhưng ráng tự trấn an mình, liếc mắt với Gia Bảo, Gia Bảo đưa ra một số hồ sơ, khẽ tóm tắt lại.

Âu Nhạc Phong sờ sờ cằm “xem ra Dương tổng cũng giống như Hà tiểu thư, Hà tiểu thư, em nghĩ sao về chuyện này”.

Nàng giật mình, hai mắt tròn xoe nhìn Âu Nhạc Phong ngồi kế bên mà muốn dùng đôi đũa trong tay đâm chết Âu Nhạc Phong mới hả được giận, ráng cười gượng “Âu thiếu gia thật biết nói đùa, ha ha ha”

Âu Nhạc Phong cười sảng khoái khi nhìn thấy mặt nàng đỏ ửng lên “được thôi, Dương tiên sinh hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ”. Dương Phàm khẽ đứng dậy bắt tay với Âu Nhạc Phong.

Gia Bảo trên đầu hiện ra hàng ngàn dấu chấm hỏi, còn Âu Nhạc Phong thì luôn trêu chọc Văn, rõ ràng Văn cười rất gượng nhưng Âu Nhạc Phong lại cần hồi ý kiến của Văn cơ đấy, có thể thấy họ từng là bạn thân.

Nàng tính gấp cục sushi thì đũa của Âu Nhạc Phong gấp trước nàng, nàng dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào Âu Nhạc Phong ánh mắt nói lên tất cả ‘người muốn gì’. Âu Nhạc Phong nuốt vào miệng ngon lành, gấp hết sushi có chứa cua, nhún nhún vai nhìn nàng cười với vẻ mặt ngây thơ vô số tội, lại nói “đây là món ăn yêu thích của anh, Hà tiểu thư em thật biết khẩu vị của anh”

Thái Văn nắm chặt thành quyền chuẩn bị tư thế chiến đấu. Dương Phàm cùng Gia Bảo thì càng nghi ngờ, cuối cùng họ có quan hệ gì. Dương Phàm cười nhạt, thêm phần kinh bỉ Thái Văn, không ngờ Thái Văn sau khi rời khỏi anh thì có thể câu thêm một con cá béo như Âu Nhạc Phong, bất giác tim anh nhói đau, nhưng anh tự nói với mình không được, không được vì hạng người như Thái Văn mà đau lòng.

Âu Nhạc Phong nói thêm “Hà tiểu thư, Dương tổng, Phương trợ lý, tối nay Âu thị có tổ chức tiệc nhà, hi vọng hai người nể mặt tối dự buổi tiệc nhỏ”.

Rồi xoay ra vỗ vỗ bả vai nàng “hi vọng Hà tiểu thư nể mặt mà góp mặt vào buổi tiệc”. vì biết nàng tính trốn nên anh đã ‘tiên hạ thủ vi cường’. Nàng đang ăn mà cũng bị ghen vì hành động của Âu Nhạc Phong, Âu Nhạc Phong vỗ vỗ lưng nàng, đưa nàng ly nước lọc “khụ...khụ...cuối cùng anh muốn gì hả?”.

Âu Nhạc Phong nở ra nụ cười ngây thơ nhìn nàng, nàng hận lúc này chẳng thể xông lên đánh cho Âu thiếu gia một trận, nhưng nhịn phải nhịn. Khôi phục lại dáng vẻ uy nghiêm, ho khan “khục, đương nhiên rồi, tôi chỉ là một con kiến nhỏ nhoi sao dám từ chối ‘Âu thiếu gia’ anh chứ”

Âu Nhạc Phong nhún nhún vai nhìn Thái Văn cười tà, Dương Phàm lúc này mới hỏi “hai người có quan hệ gì”

Hai người đều trả lời “không có quan hệ/ khách hàng”. Hai người nhìn nhau lại trả lời “khách hàng/ không quan hệ”.

Gia Bảo ôm bụng cười hì hục, nói dối mà chẳng đồng đều nữa trời ạ, Văn ơi là Văn. Còn mặt Dương Phàm thì khẽ nhíu nhíu lại, ráng gượng rằng mình không sao, tốt cô đã làm được một việc tốt, dựa dẫm vào đàn ông là nghề của cô phải không, đúng là thật sự sai lầm, khuôn mặt ngây thơ chỉ để dẫn dụ những thằng đàn ông ngu xuẩn, chơi chán thì sẽ chuyển đối tượng mới.

Buổi ăn của nàng chẳng còn gì gọi là ngon miệng nữa. Lúc nàng bước ra khu trung tâm thương mại ‘Jane’ thì sắc mặt rất tệ, xanh xao, một cú điện thoại reo lên, từ bên kia vọng lại lần này là tiếng pháp.

“tiểu công chúa đang làm gì”

Nàng thở dài bắt taxi, rồi nói “tiểu hoàng tử, đã ăn cơm chưa?”

“đang ăn, nhưng tiểu hoàng tử sợ công chúa đói a”

Nàng cười hì hì “Nha, tiểu hoàng tử còn nhiều công việc quan trọng mà, đừng tối ngày lo lắng cho tiểu công chúa này a”

“dù tiểu hoàng tử có bận thế nào thì tiểu công chúa vẫn là nhất, giọng tiểu công chúa rất tệ nha”

Nàng nở ra nụ cười mãn nguyện hầu như quên hết thống khổ vội lái sang chuyện khác “tiểu hoàng tử nha, xấu xa lắm”

“hử, rời xa mới hai tuần mà đã chuyển đổi tâm trạng vậy sao?”

Nàng bĩu môi nũng nịu “tiểu hoàng tử còn có tâm trạng bồn chồn tiểu công chúa, đồ đại xấu xa mà”

Từ đầu dây bên kia vọng lại tiếng cười thoải mái “à bưu phẩm của tiểu hoàng tử và cô Bonnie gửi qua tiểu công chúa nhận chưa?”

Nàng cười thầm “rồi, nhãn hiệu mẫu mã năm nay của cô Bonnie rất đẹp, lại thơm mát,thuần khiết”

Tiểu hoàng tử lại nói “Đương nhiên rồi, giống hệt tiểu công chúa mà”. Hai người cứ nói chuyện, khiến bác tài nghe mà sờn gai ốc giọng nói của cô gái này ngọt như mật vậy, dù họ nói tiếng Pháp khiến bác tài chẳng hiểu, nhìn người ăn mặc nhã nhặn mà lại làm nghề đó.

Bên Nhật Bản, thật chất tiểu hoàng tử nói chuyện điện thoại mà quên bém mắt kể bên có rất nhiều người.

Hôm nay Saitô Takashi cùng một số bằng hữu trong nghề tụ tập lại, rất khó khăn mới có sự góp mặt của Matsumoto Katsuo, thế mà anh ta làm cho mọi người hú hồn với cách nói chuyện của anh ta.

Tất cả mọi người ở đây tuy là người Nhật Bản nhưng có một số cũng biết nghe tiếng pháp, xưng hô của họ khiến ông nổi da gà, gợn cả xương sống, thật quá sến đi, người pháp nào cũng vậy sao?.

Saitô Natsumi, là con gái thứ hai của Saitô Takashi, một tập đoàn lớn cỡ bự của Nhật Bản, lần đầu gặp mặt Matsumoto thì thấy anh ý mình đẹp trai tài giỏi mà chẳng nề mặt ai cả, cao ngạo, chửi chị gái Saitô Masumi thậm tệ trước mặt ‘thanh thiên bạch nhật’, khiến chị gái nàng phải xấu hổ bỏ xứ xa nhà đi du lịch nơi khác. Thế nhưng giờ nhìn thấy nụ cười cực kỳ ôn nhu siêu cấp soái ca thì bất giác nàng cũng đỏ mặt.

Nàng ngưỡng mộ cô bạn gái của Matsumoto tiên sinh, vì Matsumoto tiên sinh không chỉ đẹp trai mà còn là một viên đại kim cương, dù chẳng công bố gia sản cũng hiểu rõ mức độ đồ sộ mà Matsumoto tiên sinh sở hữu, thậm chí còn lớn mạnh hơn dòng họ Saitô của cô. (vì cô chẳng biết nghe tiếng pháp)

Chỉ vì manh động với bà ngoại mà ngay từ khi 18 tuổi Matsumoto tiên sinh đã qua rời xa quê hương paris của mình đến Nhật Bản lập nghiệp, tuy chẳng bằng bố mình do lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, nhưng cũng đủ đứng đầu và so sánh với tập đoàn Saitô của bố nàng Chương 21-3

Trước khi cúp máy anh còn hôn gió qua điện thoại nữa, tuy nhiên mọi người chỉ thấy được vẻ đẹp thiên xứ của anh ta đến đây thôi.

Khuôn mặt đẹp trai như thiên xứ đã biến thành băng lạnh, tàn nhẫn, lãnh khốc “Saitô tiên sinh,thất lễ”, ngay cả giọng nói cũng chẳng có chút ấm áp tình người.

Nàng khẽ thở dài, biết vậy nàng học tiếng pháp cho rồi, để bây giờ, haizzz. Bố nàng thấy thì cũng thở dài, quả thực bố nàng cũng chẳng muốn gả nàng cho người đàn ông lạnh lùng như ngọn núi tuyết ngàn năm chẳng tan đâu, vừa nãy khi nhìn thấy Matsumoto tiên sinh lột xác như một người chồng cực kỳ thương yêu vợ mình vậy, ông cảm thấy đáng tiếc, đáng tiếc.

Sau bữa ăn thì Matsumoto nhanh chóng rời đi. Trong xe hơi lúc này, Saitô Takashi khẽ an ủi “con đừng có thở dài nữa được chứ bảo bối”

Natsumi bĩu môi “papa biết anh ấy nói gì chứ”

Saitô Takashi nhú mày nói “Natsumi, đàn ông đã có người yêu thì đừng nên dính vào hiểu chứ, nếu không sẽ rất đau khổ”

Natsumi bĩu môi dựa vào người của Saitô Takashi, Saitô Takashi khẽ an ủi nàng. Quả thật rất tiếc rất tiếc, ông chẳng muốn một trong hai đứa con gái của ông bị cuốn vào vòng xoáy tình yêu, đứa lớn thì không biết điều, nay đứa nhỏ cũng bị, cuối cùng có phải do ông tạo nghiệt chướng quá nhiều mà con gái ông phải hưởng không, thật đau đầu.

Trong xe của Dương Phàm, ánh mắt của Dương Phàm trầm xuống, con người đảo liên, nhú mày, sờ cằm, bộ dạng rất phiền não, khẽ nói “Gia Bảo, điều tra coi Hà Thái Văn cùng Âu Nhạc Phong có quan hệ gì”

Gia Bảo nhú mày nghi hoặc “hả, Phàm, cậu....”

Dương Phàm làm mặt lạnh, quát “làm theo đi”. Gia Bảo thở dài xem ra Dương Phàm còn chưa dứt ra được, vẫn còn rất quan tâm Thái Văn.

Dương Phàm lại nói “Cách xử xử của hai người họ dường như rất quen thuộc, bắt đầu điều tra từ Nhật Bản sau đó đến Paris, chắc chắn là cô ta đã được sự che giấu của Âu Nhạc Phong”

Nhớ tới lần trước lửa hận của Dương Phàm lại tăng lên, chỉ có tăng chẳng có giảm, tại sao chỉ có thể cười bên người đàn ông khác, còn anh, còn anh thì thế nào, bất giác lại cười khổ, vì sao luôn nhớ tới người con gái đã phản bội mình, nhớ tới người đã vì tiền mà bán đứng cả thân thể mình, phẩm hạnh của mình.

Gia Bảo nhìn Dương Phàm đang trầm tư suy nghĩ, thì Gia Bảo thở dài, thì ra Dương Phàm đã từng đi tìm Thái Văn, xem ra Dương Phàm thật là một chàng trai miệng nói không nhưng trong lòng lại nói có.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, nàng nhanh chóng di chuyển đến công ty bố nàng. Thái Trác nhận được thông báo xuống đón thì bỗng rung động trước sắc đẹp của Thái Văn.

“chị, chị ăn mặc rất đẹp nha”. Thái Trác nhanh chóng khen nàng, nàng gật đầu kéo tay Thái Trác đi lên công ty, dù công ty bố nàng nhỏ, nhưng mà cũng rất có phong độ.

Trong văn phòng lúc này, sắc mặt bố nàng tái xanh, xem từng tờ từng tờ, thở dài “Văn, con làm sao mà làm được điều này”

Nàng khẽ uống tách trà, dáng điệu của nàng y chang những phụ nữ quý tộc bên pháp ấy, lại còn ngồi kiêu chân khép lại hơi để chéo qua bên phải, nở ra nụ cười chuyện nghiệp “bố, con làm bằng năng lực của con”.

Bố nàng than thở “Văn, bố chẳng cần con giúp đỡ bằng cách này” Âu Nhạc Phong là ai ông cũng biết rõ hẳn ta chỉ thích trêu đùa phụ nữ. Nàng nhún mày lại “bố, bố nghĩ còn là hạng người nào, thật sự họ xem trọng năng lực của chúng ta, bố xem đi, tất cả những chất liệu chúng ta sử dụng đều là loại tốt”.

Dưới sự giải thích của nàng, khiến bố nàng cùng em trai nàng ngạc nhiên không thôi, dù họ biết, con gái họ là một thiên tài, nhưng, tất cả những điều mà nàng nói này giờ điều hợp tình hợp lý chẳng sai sót thứ gì cả.

Nàng tính nói thêm thì bị bố nàng chặn lại “được rồi Văn, hợp tác với tập đoàn Âu cũng không tệ, có thể bày bán ở hai trung tâm của họ là một điều may mắn, bố thật sự rất kinh ngạc về con”, ông có nên tin tưởng con ông không, cách cư xử, cách nói chuyện, thật sự chẳng giống với hạng người đó, ông nên tin tưởng con gái ông.

Nàng nhún vai nói “thật ra là ở Pháp con đã từng gặp qua Âu thiếu gia, Âu thiếu gia không tệ như mọi người nói, bố yên tâm đi con gái bố tài giỏi như thế ai dám làm gì con”.

Bố nàng hết cách với sự tự tin của nàng, vừa đáng yêu lại có sự kiêu ngạo của một phụ nữ thượng lưu. Nàng ôm trầm lấy bố cô, khẽ giơ chân trái lên.

“ừm, mùi nước hoa của con rất thơm mát nha”. Bố nàng khẽ ngửi được, nàng khẽ cười “ừ, loại này chỉ là loại tầm thường thôi mà”.

Thái Trác cũng ngửi thấy thậm chí trong phòng tràn đầy mùi thơm mát thanh dịu như lá bạc hà vậy, thật thơm và dễ chịu. “loại nước hoa này chắc hiếm lắm nhỉ?”

Nàng chột dạ, qua búng mũi của Thái Trác “đồ ngốc, có tiền chị cũng chẳng xài hoang phí như vậy”. Vợ đổi đề tài “mau chóng về nhà ăn mừng cùng mẹ, mừng công ty mở rộng thêm thị trường”

Hai người vợ gật đầu, cả ba người cùng nhau cười khanh khách

22. Chương 22

Tử Hà cùng Masami đang ngồi trong một nhà hàng năm sao ‘Jane’, bầu không khí tĩnh lặng tới mức đáng sợ. Tử Hà phá vỡ bầu không khí hiện tại “Masami, cô muốn gì”, hai người là tình địch tại sao lại có chuyện cùng nhau ngồi ăn uống chứ.

Masami đi thẳng vào chủ đề “chúng ta cùng một kẻ thù, tôi muốn biết người tên Hà Thái Văn”. Masami chẳng vui vẻ khi nói ra.

Sắc mặt Tử Hà trầm lại “con ả đó đã về rồi sao, hừ”. Masami thấy khuôn mặt quỷ dữ của Tử Hà thì lo lắng hỏi “lúc trước Dương Phàm cùng Hà Thái Văn có quan hệ với nhau ư?”

Tử Hà cười lạnh, giọng mỉa mai “gái bao vẫn là gái bao, cần gì phải lo lắng, yên tâm đi”. Masami chẳng thể vui mừng được, chẳng nghĩ đơn giản như Tử Hà.

Lúc này Hiếu Tùng đang bước vào thì thấy Tử Hà Masumi đang ở trong nhà hàng năm sao cao cấp. Không khí rất ngọt ngào, Hiếu Tùng vốn muốn ngồi ăn yên tĩnh một mình thì bắt gặp Tử Hà cùng Masumi, họ nhanh chóng lôi kéo Hiếu Tùng vào cuộc, Hiếu Tùng khê ai oán cuộc đời Hiếu Tùng thật bất hạnh mà.

Tử Hà để ý, má trái của Hiếu Tùng hơi sưng, mau chóng hỏi “Hiếu Tùng, má trái của cậu không sao chứ”

“Tốt nhất đừng nhắc, không sao”. Hiếu Tùng càng nghĩ càng giận, giận anh họ mình vô tình bạc bẽo giận cá chém thớt, dù lần này có chết anh cũng chẳng bao giờ bước chân vào Dương thị nữa, chết tiệt.

Tử Hà khê ai oán từ hồi mà con ả chết tiệt kia mắt tích thì Hiếu Tùng chẳng còn sự tôn trọng nào dành cho Tử Hà nữa nữa, ngay cả Dương Phàm cũng lạnh lùng như băng thà cặp kè với các người mẫu cũng chẳng thèm gò hoàn gì đến Tử Hà.

Thấy được kẻ thù của mình bị chửi thì Masumi mát dạ vô cùng, cười thầm trong lòng.

Sắc mặt của Tử Hà trắng bệch “không, không thể nào”. Cả Masumi cũng biến dạng, Hiếu Tùng nhìn theo tầm mắt của Tử Hà.

Thái Văn mặt chiếc váy giản dị rất đẹp, bước vào, nhanh chóng ổn định vào bàn. Hiếu Tùng muốn qua chào hỏi nhưng mà hai người này đều là cọp cái, rất đáng sợ, Hiếu Tùng thầm ai oán Thái Văn tại sao lại đi vào.

Tử Hà nhanh chóng kéo ghế ra thì bị Hiếu Tùng ngăn lại “Tử Hà, cậu muốn làm gì”. Giọng nói của Hiếu Tùng hết như Dương Phàm làm cho Tử Hà giật mình, bĩu môi, ủy khuất “cô ta chẳng xứng đáng bước vào nơi này, vả lại cô ta nên biến mất khỏi nơi này vĩnh viễn rồi”, nói vậy nếu cô ta quay về thì Phàm, liệu có nói lại tình xưa không.

Hiếu Tùng cười mỉa mai “Tớ nhớ không lầm nhà hàng này là gia sản của Âu thị, chứ chẳng phải là Túc thị?”

Lúc này người bước vào càng làm cho họ hoảng hốt, đó chính là Dương Phàm phía sau có thêm Gia Bảo.

Thái Văn yên lặng nhìn bóng dáng Dương Phàm ngồi vào ghế, dù tim có chút rung động như vội vàng dập tắt sự rung động đáng quyền rũ này. Đi thẳng vào vấn đề “Dương tiên sinh, xin hỏi có gì chỉ giáo”

“cô về đây làm gì”. Giọng nói chẳng có chút tình người của Dương Phàm vang lên khiến Thái Văn nhú mày “tôi về vì mẹ tôi, được chứ Dương tiên sinh”.

Dương Phàm cũng biết mình ngu ngốc khi hỏi ra câu nói đó, nhưng Dương Phàm vẫn luôn nhớ nhung hình bóng Thái Văn, chẳng dứt ra được “thế thì tại sao lại tiếp cận với Âu thiếu gia, lại có ý đồ bất lương gì?”

Nàng cười lạnh, hai tay đan thành mười món giấu dưới bàn “Dương tiên sinh, đó là vấn đề cá nhân của riêng tôi, tôi nghĩ chẳng cần thiết phải nói cho ‘Dương tiên sinh’ nghe”. Hai người cứ đấu khẩu, Dương Phàm lại cười kinh bỉ “vấn đề cá nhân của cô tôi chẳng có quyền hỏi, nhưng cô nên xem lại đức hạnh cùng phẩm chất của mình thì đúng hơn”,

Thái Văn cười khỏ, khom tới, cười nhẹ “phẩm chất cùng đức hạnh của tôi, tôi biết là được rồi cần gì phải làm phiền ‘Dương tiên sinh’ bình luận .Hai người dùng đôi mắt ai oán mà liếc nhìn nhau. Gia Bảo ngồi kế bên thấy lạnh người với hai người này.

Masumi nhanh chóng chen chân vào “Phàm, thật là trùng hợp nha”, Masumi càng nhìn Thái Văn thì càng không ưa, dùng ánh mắt đưa tình sao sợ thiên hạ chưa loạn sao? (=))), hừ, thật là biết cách quyền rũ đàn ông, nhờ khuôn mặt ngây thơ trong sáng như thiên thần mà làm cho Dương Phàm cùng Hiếu Tùng say sẩm, đáng kinh tởm. (=)))

Dương Phàm vội kéo Masumi vào ghế ngồi, lúc này không khí càng lạnh hơn, Hiếu Tùng hét cách nhanh chóng đến giải vây cho Thái Văn.

Trong nhà hàng lúc này, một chiếc bàn hình chữ nhật, Dương Phàm, Thái Văn, Hiếu Tùng, Gia Bảo, Masumi, Tử Hà cũng nhập cuộc, dù đang ăn như không khí rất ngọt ngào khó thở

Gia Bảo vội ho khan, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này “Văn, ngày mốt là ngày cưới của anh cùng Trúc Hồng, Trúc Hồng muốn em làm phù dâu của em ấy”.

“phù dâu, ha, chỉ có chị Trúc Hồng mới nghĩ ra, phù rể có đẹp trai chứ anh?” lúc này Thái Văn mặc kệ kể bên có bao nhiêu người, mà cười phá lên.

Gia Bảo nghe Thái Văn nói, cười sảng khoái “Văn, quả nhiên em rất thông minh”, hôm qua Trúc Hồng đã bàn bạc kỹ lưỡng với anh, còn kêu anh cẩn thận vì Văn rất gian xảo, quả thật là thế.

Hiếu Tùng cười thầm “xem ra Trúc Hồng muốn em mau chóng xuất giá đó Văn”. Nàng bĩu môi “em còn chưa lo lắng, thế mà chị Trúc Hồng còn lo lắng hơn em”.

Gia Bảo cười ôn nhu “này, Văn, em yên tâm đi, phù rể bảo đảm rất đẹp trai đấy”. Tử Hà hừ lạnh, thêm vài phần kinh bỉ nói “đúng đó Gia Bảo anh nên kiếm chàng trai giàu có nào mà giới thiệu cho cô ta đi”

Mí mắt Hiếu Tùng khẽ giật giật, Masami dùng giọng nói nhã nhặn thanh tao nhưng vẫn chứa chút khinh thường trong đó “yên tâm, nếu Gia Bảo không có người nào thích hợp thì với quan hệ của Saitô Masami này rất sẵn lòng giới thiệu cho Hà tiểu thư”

Thái Văn thở dài, hít một ngụm khí lạnh tuôn ra tiếng Nhật lưu loát và hoàn mỹ, bắn nhanh như gió “xin lỗi Saitô tiểu thư, người ‘bạn tình’ kể bên tiểu thư còn chưa giữ được thì chẳng có tư cách nói chuyện về đàn ông với tôi”

Hiếu Tùng hiểu được thì cười hả hê dù cho lời nói có chút dung tục nhưng mà chửi đúng lắm, Gia Bảo thì ho khan.

Mí mắt Dương Phàm giật giật nhưng vẫn có một vài tia tán thưởng Thái Văn, Tử Hà thì chẳng hiểu gì, mặt của Masami chín ngượng quát “Hà tiểu thư tôi tôn trọng cô mà cô lại làm cái thái độ đó, thật chẳng gia giáo”

Thái Văn cười lạnh, giọng nói tự tin “Saitô tiểu thư, Túc tiểu thư, ai bắt đầu cuộc chiến này trước thì chính kẻ đó là kẻ chẳng hề có gia giáo tôi cùng Dương tiên sinh chẳng qua là bạn cũ hội ngộ, nếu tiểu thư nghĩ tới đánh ghen thì xin thứ lỗi tôi còn có nhiều việc phải làm, chẳng dờ hơi mà đàm phán chuyện này, tôi bận”

Thái Văn lịch sự đẩy ghế ra, đứng thẳng người bước ra đi, Hiếu Tùng nhìn sắc mặt Masami đen xì như ‘Bao thanh thiên’ thì ôm bụng cười “xem ra Saitô tiểu thư cùng Túc tiểu thư phải biết tự trọng, ha ha ha ha” ôi thì ra Văn thật sự có chút thay đổi.

Masami tức giận, ông ọ nhìn sang Dương Phàm, bắt gặp sắc mặt Dương Phàm cũng rất tệ, Masami vội khoác tay Dương Phàm, lúc này Dương Phàm đang tức giận nào để ý.

Tử Hà thì cắn môi dưới, ai oán nhìn Masumi, vì gia tộc Saitô ở Nhật Bản cũng ngang ngửa với Dương thị, nếu Tử Hà làm bừa Túc thị thì chắc chắn sẽ bị uy hiếp, dù có tức giận tới đâu thì vẫn khoanh tay đứng nhìn.

Chết tiệt từ khi nào miệng lưỡi của em lại lưu loát tới vậy hả, còn dám nói chẳng quan hệ, cũng phải có Âu Nhạc Phong che chở thì trời không sợ đất không sợ chứ gì, được làm Hà Thái Văn, tôi tính tha cho cô nhưng xem ra cô càng làm tôi hứng thú đến phát điên đây.

=====

Hôm nay nàng mặc áo sơ mi nữ, khoác thêm áo khoác màu đen, chiếc váy vạt chéo làm cho chân nàng càng dài, mặc thêm vớ màu đen kéo sát lên đùi che đi phần da thịt trắng nõn, mái tóc thì cột cao được sang bên trái, tay bên phải còn xách theo cái túi xách màu đen, nhìn gu ăn mặc của nàng không tệ, bất quá toàn ‘màu đen’, y chang tâm trạng của nàng lúc này

Nhanh chóng bước vào biệt thự của Âu thị. Gia Bảo thấy Thái Văn thì qua chào hỏi, Gia Bảo dò xét người nàng nói “Văn, em cứ thích ăn mặc như thế này sau”.

Đồng Đồng thì hỏi “Văn, cậu không phải thích mặc thế sao, tại sao anh Gia Bảo hỏi lạ thế”. Chí Chung cũng sờ cằm nói “Văn, ăn mặc cũng không tệ, có điều chưa nhìn qua Văn mặc vậy”, lần duy nhất thấy Văn mặc vậy là lúc lễ hội.

Thái Văn vội biện minh “em biết em đẹp, nên em cũng chẳng muốn dẫn sói vào nhà”. Nghe đến đây thì bốn người cùng cười khanh khách, Đồng Đồng nhận được tin tức nhanh chóng báo “này Văn, tớ nghe nói bữa tiệc này có rất nhiều đại gia hoặc các doanh nhân giàu điều đồ đó”

Thái Văn gật đầu, Đồng Đồng lại nói “tớ nghe nói Túc thị chẳng được tham dự trong cuộc hội họp này”, nói đến đây thì ai cũng mát dạ, có Tử Hà thì chẳng khác gì chiến trường.

Lúc này bỗng nhiên nổi lên điệu nhạc tango, nhiều người bắt đầu nhảy, Âu Nhạc Phong nhanh chóng mời Thái Văn nhảy một điệu.

Đến đây thì ai cũng ngạc nhiên nhìn Âu Nhạc Phong cùng Thái Văn nhảy rất ăn ý với nhau, lại còn rất đẹp nữa. Nhảy xong thì Âu Nhạc Phong lấy khăn cho Thái Văn lau, hành động ôn nhu khiến ai cũng nghi ngờ cả, nhưng khi Thái Văn đi qua bên kia thì bị một tiểu cô nương hất ly nước cam vào áo, khỏi hỏi cũng biết bị đánh ghen tại hiện trường.

Âu Nhạc Phong đi qua giải vây, cùng nhau bước vào phòng, sau khi được ‘tút tát’ kỹ lưỡng Âu Nhạc Phong mới hài lòng để Thái Văn ra, quả thật ai cũng chú ý đến hành động của hai người, đặc biệt là chiếc váy đồ trang sức đang đeo trên người của Thái Văn chẳng hề rỏ tiền cứ như được thiết kế dành riêng cho Thái Văn vậy, xem ra Âu Nhạc Phong thật phong lưu, nhanh chóng kiếm được bạn tình mới mà lại là một mỹ nhân xinh đẹp.

Dương Phàm cùng Masami đã chứng kiến hết, Hiếu Tùng thì sắc mặt có vui có buồn, nhưng vẫn không hiểu tại sao phải tin tưởng Thái Văn. Masami thì nở ra nụ cười mãn nguyện, xem ra Hà Thái Văn thật biết dụ dỗ đàn ông, không sao Âu Nhạc Phong không tệ rất hào phóng với Thái Văn, đó cũng là lý do mà Thái Văn kiêu căng và ỷ lại Âu Nhạc Phong sao?, sao cũng được, Thái Văn có miếng mồi ngon của mình cũng chẳng thêm tranh Dương Phàm với cô, Dương Phàm xem ra chỉ thuộc về cô.

Bên này Thái Văn khẽ hỏi Âu Nhạc Phong “đồ thiên hạ đệ nhất tồi tệ, cuối cùng em đã dắc tội gì với anh mà anh lại chơi em thê thảm hử, anh có biết sức quyến rũ của anh là vô hạn không”. Âu Nhạc Phong nhún mày nhìn xung quanh thì thấy rất nhiều ánh mắt tò mò cùng ghen tỵ đều bắn lên người Thái Văn, lúc này Âu Nhạc Phong nhún nhún vai, kéo Thái Văn đang đứng đứng trừng mắt đứng ngăn ngợ lên lễ đài.

Âu Nhạc Phong búng tay một tiếng, thì đèn xung quanh đều tắt hết, chỉ còn mỗi một ánh đèn màu vàng chiếu sáng cả sân khấu. Âu Nhạc Phong cười ôn nhu liếc nhìn các nữ nhân “Hà tiểu thư đây là vị khách quan trọng nhất của Âu thị, vì thế nếu ai chống đối với Hà tiểu thư tức là chống đối với Âu thị, tức là Âu Nhạc Phong tôi đây”.

Đến đây thì các nữ nhân đều sụ mày cau có, xem ra Âu Nhạc Phong chẳng còn cần họ nữa, đa số các nữ nhân góp mặt trong buổi tiệc này đều là ‘bạn tình’ cũ của Âu Nhạc Phong, xem ra Hà Thái Văn thật sự là người nắm giữ trái tim của công tử đào hoa Âu Nhạc Phong.

Một câu nói của Âu Nhạc Phong đều nói rõ lên tất cả dù chẳng có xưng thẳng ‘đây là bạn gái tôi mong mọi người đừng đụng vào’. Nhưng tất cả mọi người đều đã hiểu rõ.

Thái Văn cứng đờ trên lễ đài, mí mắt giật giật, thật muốn bóp chết tên Âu Nhạc Phong xấu xa và vô lại này mà. Thái Văn ráng mở ra nụ cười gượng gạo, khẽ nói “Âu thiếu gia thật quá vinh hạnh cho tôi”

Âu Nhạc Phong nhún nhún vai, cười gian xảo, cổ tình nói trong micro “kêu tôi là anh Phong được rồi, Âu thiếu gia thật xa lạ nha, chúng ta đã quá ‘thân’ rồi còn gì?”

Thái Văn thật muốn kiếm cái hồ chui xuống cho rồi, rùng cả mình vì ánh mắt dâm tà của Âu Nhạc Phong, thở dài xoay lưng xuống lễ đài, lúc này chẳng ai dám làm khó dễ Thái Văn. Masami khoác tay Dương Phàm cùng đi đến, Masami cười ngọt ngào, Dương Phàm cướp lời của Masami, cười kinh bỉ “chúc mừng cô, Hà tiểu thư xem ra ánh mắt của Hà tiểu thư không tệ”

Trái tim Thái Văn như thất lại, gượng cười gượng “cám ơn, Dương tiên sinh đã quá quan tâm”. Thái Văn lại một lần nữa đi lướt qua Dương Phàm cùng Masami. Chương 22-3

Vội vàng đi ra khỏi biệt thự, đi khỏi chỗ thị phi này. Đến nơi mà nàng muốn đến, đến nơi này, gió sông thổi ào ạt, nàng tháo tóc ra, đứng lên can can, đưa hai tay ra, chỉ như vậy nàng mới cảm thấy thoải mái, hầu như đó là thói quen của nàng.

Bỗng nhiên thấy một người đang ôm lấy eo nàng, thân thể thật quen thuộc, nàng bị ôm chở xuống “đang làm cái quái gì thế”

Giọng nói oán trách từ miệng Dương Phàm mở ra khiến Thái Văn ngạc nhiên nhìn Dương Phàm, hất tay anh ra khỏi eo mình, vội mang lại giày cao rớt “cám ơn, Dương tiên sinh”

“đứng lại”. Thấy Thái Văn cứ thích ngó lơ Dương Phàm, Dương Phàm càng tức giận, nhưng Thái Văn giống như đứa trẻ chẳng chịu nghe lời mà đi thẳng chẳng thèm nghe lời Dương Phàm, Dương Phàm vội đè lấy Thái Văn xuống đất.

“Dương tiên sinh, xin hỏi đây là ý gì”. Thái Văn vẫn lạnh lùng nhìn Dương Phàm, Dương Phàm thở dài, nở lỏng một chút “nếu cần tiền, tôi có thể cho cô”.

Thái Văn cười lạnh “Dương tiên sinh, tôi chẳng hiểu ông nói gì?”. Dương Phàm là ai, từng tiếp xúc với Thái Văn, hiểu rõ Thái Văn là thế nào, nụ cười cố gắng cười ra trên lễ đài Dương Phàm đã nhìn ra, chỉ vì ghen tỵ với Âu Nhạc Phong nên Dương Phàm mới trêu chọc Thái Văn.

“ý gì ư, tôi bảo nếu cô cần tiền, hoặc bị uy hiếp tôi có thể giúp cô”. Dương Phàm vẫn lạnh lùng nói nhưng vẫn chứa một sự ám áp nào khiến Thái Văn khẽ rung động, không được Hà Thái Văn mà chẳng còn là Hà Thái Văn như xưa, nên nhớ mày là Etsuko, mày tên Etsuko, chẳng thuộc về nơi này nữa.

Thái Văn hừ lạnh “cám ơn, hảo ý của Dương tiên sinh, tôi chẳng có bị làm sao cả, thả tôi ra được chứ”

Dương Phàm bực mình quát “Hà Thái Văn, sao cô vẫn cứ thích ăn bám đàn ông, sao cô cứ thích lấy thân thể để đổi lấy sự vinh hoa phú quý hả”

Thái Văn cười điên loạn “phải tôi chính là loại người này, tôi đang xài tiền của đàn ông mà đàn ông giàu có hơn anh, chính vì anh nghèo khổ tôi đã bỏ anh xa xứ, anh đã hài lòng với câu trả lời của tôi chưa” Dương Phàm anh nói chính xác quả thật tôi đang xài tiền đàn ông, mà là hai người đàn ông, vừa lòng chưa, vừa với câu trả lời của anh chưa.

Dương Phàm điên não tát cho cô một bạt tay, cô trừng mắt để Dương Phàm giáng một bàn tay đau đốn vào má, nước mắt từ trong khóe mắt sắp rơi ra, nhưng lại gắng gượng ngăn cản không cho mình rơi nước mắt.

Dương Phàm lần đầu tiên tát phụ nữ, mà còn là người phụ nữ đã phản bội Dương Phàm, và cũng là người phụ nữ Dương Phàm yêu nhất, đáng vẻ bây giờ khiến cho Dương Phàm nhất thời kích động mà hôn lấy Thái Văn, Thái Văn tính nói thì bị lưỡi của Dương Phàm xâm nhập, nhanh chóng tách miệng của Thái Văn ra dùng lưỡi Dương Phàm quần lấy lưỡi của Thái Văn.h

Tâm trạng của cả hai lúc này đều trống rỗng hỗn loạn, cả hai cùng dây dưa với nhau trong nụ hôn quá ngọt ngào. Masami đi theo Dương Phàm đã chứng kiến hết cảnh đó, nhanh chóng chạy lại ngăn cản nếu không hai người cứ ôm nhau hôn nhau thân thiết và làm chuyện đó ở tại đây sao?

“Phàm, Hà tiểu thư, hai người đang làm gì vậy”. Masami dùng giọng nói ghen ngào xúc động đi tới, giả bộ rất yếu đuối tội nghiệp, rõ ràng đã có Âu Nhạc Phong mà còn dụ dỗ Phàm cuối cùng Hà Thái Văn cô muốn làm gì hả?

Hai người giật mình, thở dốc, Thái Văn đẩy Dương Phàm ra, đứng lên “xin lỗi”. Thái Văn vội vã đi ra khỏi cuộc chơi tình ái này, quá mức đau khổ, quá mức bi ai, lại rất thống khổ.

Tại sao, tại sao lại phải nhớ nhung, tại sao lại phải quay về nơi này, có phải mày đã sai không Thái Văn, mày đã sai, nơi này đã không thuộc về mày.

Dương Phàm nghe thấy tiếng khóc của Thái Văn muốn níu kéo Thái Văn, nhưng lại bị Masami ôm trầm lấy “Phàm, Hà tiểu thư đã có Âu thiếu gia, Phàm hãy cho em thêm một cơ hội được không Phàm”

Dương Phàm vốn dĩ đã tha thứ cho Thái Văn về những chuyện cô đã phản bội mình như thế nào, dù Thái Văn đã bỏ Dương Phàm ra đi, và đã đi theo nhiều người đàn ông khác, nhưng tại sao, tại sao ông trời lại

đối xử với Dương Phàm tôi như thế hả, cuối cùng tính hành hạ Dương Phàm tôi như thế nào đây, thật sự mày đang muốn thứ gì ở người đã phản bội mày chứ Dương Phàm.

Hiếu Tùng chứng kiến hết nhanh chóng tập xe bên lề đường, đón Thái Văn trong tình trạng thất thần ra đi.

Trong xe, Hiếu Tùng vội đưa hộp khăn giấy cho Thái Văn, giọng nhỏ nhẹ “em không sao chứ, Văn?”, xem ra Dương Phàm còn có tính người, nhưng họ có thể làm lại từ đầu không, đó mới là vấn đề.

Thái Văn nhận lấy, lau đi những giọt nước mắt đau khổ “Vâng, em không sao, cảm ơn anh Hiếu Tùng”

Hiếu Tùng vội hỏi “Văn, em cùng Âu thiếu gia có quan hệ gì”, Hiếu Tùng cũng nhìn ra nụ cười miễn cưỡng của Thái Văn trên lễ đài, khi thấy Dương Phàm cùng Masami qua chào hỏi xong thì Thái Văn dời đi Hiếu Tùng vội vã chạy theo.

Thái Văn khịt mũi “Tùng, em cùng Âu Nhạc Phong quen nhau tại Paris”, Thái Văn chẳng muốn giấu giếm một tri kỷ như Hiếu Tùng vì Hiếu Tùng rất thương lấy Thái Văn điều đó đã làm cho Thái Văn thành tâm đối đãi với Hiếu Tùng như một anh trai.

“thế tại sao lần trước em lại chẳng nhận tên Âu Nhạc Phong?”. Lần trước trong khách sạn hai người tỏ ra vẻ xa lạ không nhận nhau nhưng trong buổi tiệc này thì thấy thái độ của Âu Nhạc Phong chẳng hề đùa chút nào, mà còn uy hiếp các tình cũ không cho đụng vào Thái Văn.

Nàng thở dài, cười khổ “vì lần trước rất nhiều người ở đó, em chẳng muốn người ta bảo em thấy sang bắt quàng làm họ, vả lại em chẳng muốn bị đánh ghen vô cớ nữa”, Âu Nhạc Phong thích ‘tình một đêm’ nếu nàng đại dột dựa dẫm vào thì chẳng phải càng bị các nữ nhân kia ăn hiếp đến không thở nổi sao.

Hiếu Tùng khẽ cười ra tiếng “Văn, em thật là khổ mà, cứ bị mang tai tiếng, chỉ vì em có độ hấp dẫn người khác giới quá cao”

Nàng cười thầm “Tùng, anh đang khen em hay là chê bai em đây”. Hiếu Tùng cười hả hê “anh khen em đó, chẳng lẽ em chưa nghe rõ, cần anh lặp lại”.

Hai người lại cười với nhau trong xe tràn ngập tiếng cười hạnh phúc. Chỉ cần ở bên Hiếu Tùng thì mọi tâm sự mọi đau khổ của Thái Văn đều được giải tỏa hết, cả hai thân thiết với nhau tựa như an hem ruột thịt.

Âu Nhạc Phong nhận được cuộc gọi khẩn khi quay ra thì chẳng còn thấy bóng dáng Thái Văn nữa, thật bức mình mà.

23. Chương 23

“chặn hết mọi thông tin của tứ phía hiểu chứ”. Giọng nói băng lãnh của Matsumoto vang lên khiến cả phòng họp đều rét lên. Đạo này nhiều người cứ thích đi điều tra tiểu công chúa của anh khiến anh rất phiền não, có phải là do anh quá thương tiểu công chúa nên đã sai lầm khi cho tiểu công về nước?

Một đàn ông lịch sự nhã nhặn đứng lên “yên tâm, nhất định sẽ chẳng có điều gì bất lợi cho cô Etsuko”.

“là vậy thì tốt, nhớ im lặng là chính”. Matsumoto dùng ánh mắt sắc sảo bắn về người đàn ông lịch sự đó, người đó nhanh chóng đứng thẳng người gạt đầu

Vì tiểu công chúa từ bốn năm trước anh đã thuê cả băng nhóm làm việc tình báo cho anh xử lý sự việc mọi lúc mọi nơi, và cập nhật các thông tin của tiểu công chúa, bịt miệng các báo chí chính là nghĩa vụ của họ.

Masayoshi là một trong những cánh tay đắc lực của Matsumoto, nhận được cuộc điện thoại nhanh chóng đẩy cửa phòng ra.

Lúc này ai cũng thầm cảm ơn Masayoshi, mừng ra nước mắt. Masayoshi khẽ nhủ mày vì biết mình thất thố, nhanh chóng bước tới thì thầm bên tai của Matsumoto, rồi cung kính đưa điện thoại cho Matsumoto.

Tất cả mọi người lui ra. Từ đầu dây kia vọng lại, tiếng nói ngọt ngào của một phụ nữ người pháp vang lên “John, con khỏe chứ”

Matsumoto xoay ghế ra đằng sau, liếc ra ngoài cửa kính “ừ, cô kêu con là Matsumoto được rồi ,cô khỏe chứ”

Bên đầu dây kia khẽ than thở “cô khỏe, Etsuko sao rồi”

“Etsuko thì chưa biết, con thì chưa có thời gian, cô biết mà”

Nghe được giọng nói náo nê của Matsumoto (tên tiếng Pháp là John Simon,quốc tịch Pháp). Thì người phụ nữ thở dài “yên tâm mai đi cùng bé Jack sẽ qua đó một chuyến, để quản bá nước hoa, tiện thể giúp con khuyên can được chứ”

Matsumoto khẽ cười “ừ, có cô thì con chẳng còn sợ nữa, có chuyện gì sao?”

“à...ừm..., tháng sau là tới sinh nhật của lão phu nhân”

“hừ, lão bà đó sinh nhật thì có liên quan gì tới tôi”

“dù sao bà ấy cũng là bà nội của con mà”

Nói đến đây thì Matsumoto như con khủng long biết phun lửa “im đi, bà ta chẳng là cái rắm gì cả, chỉ tại cái tật cổ chấp mà đã hại chết mẹ tôi”

Từ đầu dây vọng lại, với giọng pha chút hối hận “xin lỗi, John”

“không sao, xin lỗi cô”, Matsumoto thở dài vì biết mình giận cá chém thớt, nhanh chóng lái sang chủ đề khác “cô nhớ chăm sóc lão Simon cẩn thận”.

“ừ, yên tâm, cô bận rồi tạm biệt”.

Matsumoto cúp máy, thở dài, bàn tay đưa lên trán, nhắm mắt dưỡng thần, nhắc đến đây thì trái tim Matsumoto càng nhói đau.

Trong trí nhớ của Matsumoto. Khi đó Matsumoto chỉ là một đứa trẻ ngây thơ 5 tuổi, hưởng trọn hạnh phúc gia đình. Một ngày một người đàn bà thượng lưu đã đến và phá hỏng mọi thứ của Matsumoto, ngày đó dù có chết nằm xuống mồ thì Matsumoto vẫn nhớ rõ

“cô nghe rõ đây, Simon là ai mà cô tưởng có thể dễ dàng bước vào dòng họ Simon hả”. Người đàn bà với dáng vẻ thượng lưu đang liếc nhìn mẹ của Matsumoto bằng ánh mắt kinh thường.

Mẹ Matsumoto cúi đầu “xin lỗi, con, con không có ý định trèo cao đâu”.

“im miệng” Người đàn bà quý tộc vội tát một bạt tai vào mẹ Matsumoto “A”. Matsumoto núp phía sau tường nhanh chóng ra đỡ “mẹ...mẹ...”

“không John, con vào đi vào đi”. Nghe thấy giọng noi hoảng hốt cùng sắc mặt tái nhợt của mẹ Matsumoto khiến Matsumoto khóc lớn lên “ô...ô...bà là người xấu”. Một tay chỉ vào người đàn bà quý tộc mà khóc “bà đánh mẹ tôi”.

Ánh mắt sáng lóe của người đàn bà thượng lưu đang nhìn vào Matsumoto, khiến mẹ Matsumoto nhanh chóng ôm lấy Matsumoto “không, tôi van xin bà, hãy tha cho John”.

Người đàn bà thượng lưu đó tách Matsumoto đang khóc nức nở trong lòng của mẹ ra, giọng vui mừng nói “tôi tình nguyện để cô theo hầu Simon nhà tôi, đưa đứa cháu lại cho tôi”

“không, John của mẹ”. Mẹ của Matsumoto khóc nức nở, quì xuống, kéo lấy váy của người đàn bà quý tộc mà van xin.

Hai bàn tay bé nhỏ của Matsumoto đưa ra, giẫy giụa trong vòng tay của người đàn bà thượng lưu, khóc nức nở “ô..ô...mẹ...”

“không, đừng bắt con tôi, đừng bắt John đi”. Mẹ Matsumoto van xin, nhưng đổi lại là ánh mắt kinh thường cùng với bạt tai vào mẹ Matsumoto

“mẹ...ô...ô....” từ từ ánh mắt của matsumoto dần xa mẹ mình, matsumoto vĩnh viễn mất đi mẹ mình từ lúc đó, vĩnh viễn vĩnh viễn mất đi gia đình ấm áp.

Mỗi lần nhớ đến đây, thì nước mắt của Matsumoto chảy dài xuống khuôn mặt của Matsumoto, thật chất Matsumoto là con người rất hiền hậu ngây thơ, nhưng kể từ 5 tuổi cuộc đời của Matsumoto đã thay đổi.

4 năm trước về trước , sau khi thầu đất và tuần tra khu thương mại xem nó xây xong chưa, dự tính về Nhật Bản thì thấy một cô bé ngây thơ bên lề đường đã quì xuống khóc nức nở vang xin một điều gì đó, thì Matsumoto giật mình, nhanh chóng bước xuống xe đỡ lấy cô bé đang ngã đi.

Trong một buổi tiệc được tổ chức tại tầng trên cùng của ‘Jane’, rất nhiều khách qua lại, vì hôm nay có một vị khách đặc biệt qua để quảng bá sản phẩm của họ, nên rất nhiều thương nhân đang tụ tập tại đây.

Lúc này Masami cùng đến với Dương Phàm, Đào Bích được mời tới làm người mẫu quảng bá sản phẩm nước hoa, nên cùng gật đầu với Masami, nhưng trong lòng lại có chút ghen ghét Masami.

Leroy Bonnie vừa bước vào thì ai cũng dòm ngó, một phụ nữ 28 tuổi, mái tóc đỏ xoăn bồng bênh, đôi mắt xanh, đôi môi đỏ thắm, quần áo đang mặc vừa lịch sự lại nhã nhặn bó sát người lộ được đường cong quyến rũ rất đẹp, giọng nói quốc ngữ có chút trầm thấp, đang chào hỏi mọi người.

Trên tay bế theo một đứa bé rất kháu khỉnh không ngừng giẫy giụa, thoát nhìn rất đáng yêu vì đôi mắt xanh rất sắc sảo.

Masami thật sự ngưỡng mộ “cô ấy chính là mẹ kế của Matsumoto tiên sinh, trời ạ, nhìn gần còn đẹp hơn, thật đáng ghen tỵ”.

Quả thật Dương Phàm cũng có chút ngưỡng mộ, Leroy Bonnie quả thật rất đẹp, lại sang trọng, ai mà chẳng biết đến thương hiệu nước hoa nổi tiếng do gia tộc của Leroy Bonnie sản xuất, mà đáng quan trọng là tỷ phú người pháp giấu mặt kia mới là đáng gờm, chỉ biết ông ta là Simon còn lại giới truyền thông thì chẳng thông báo, người biết mặt thì chẳng nói, có thể thấy Simon này quả thật rất lợi hại.

Âu Nhạc Phong nhanh chóng tới ôm trầm lấy Bonnie Leroy, giọng quốc ngữ hào hứng của Bonnie Leroy vang lên “Phong, rất vui được gặp lại cậu”

Âu Nhạc Phong gật đầu “chà bé Jack coi bộ đang lớn dần nha, thật khả ái”. Âu Nhạc Phong đưa lấy ngón tay của mình cho bé Jack ngậm trong miệng, bé Jack rất nhiệt liệt hào hứng mà đòi Âu Nhạc Phong ẵm.

Ba người nhanh chóng bước chân đến một khu khác, hôm nay là ngày trọng đại nhưng Âu Nhạc Phong cho chặn hết giới báo chí, phóng viên căn bản chẳng lọt vào đây được.

“Jane”, Bonnie Leroy hớ hớ khi thấy được Thái Văn, Thái Văn cũng rất vui mừng “cô Bonnie”. Hai người ôm nhau, trong tình trạng vui mừng, bé Jack thấy thế cũng oa oa đòi bế, Âu Nhạc Phong nhanh chóng đưa bé Jack cho Thái Văn.

“trời ạ, đây là bé Jack đây sao, thật dễ thương nha” không ngờ ngài Simon lại lợi hại tới vậy, mà cũng phải cười hai năm rồi nên có một mụn con là vừa. Thái Văn nhìn lấy Bonnie Leroy mà cười, trong khi đó lấy má không ngừng nựng lấy Jack, Jack cũng ngoan ngoãn mà dựa vào lòng của Thái Văn.

Bonnie Leroy khinh hã khi thấy được bộ đồ của Thái Văn, mặt của Bonnie Leroy nhăn dử dỗi, Âu Nhạc Phong cười sảng khoái “thiếu phu nhân Simon, nếu còn nhăn nữa thì sẽ dọa chết Simon lão gia đó”, thật là thái quá hết mức

Bonnie Leroy ôm lấy mặt “Chúa ơi, sao Jane lại ăn mặc xốn xác như thế này hả?”. Thái Văn nhìn lại chiếc áo phong, quần bò, dép lê thì nói “có gì không ổn, rất thoải mái mà”.

Âu Nhạc Phong cười trừ, Bonnie Leroy lắc đầu “không được, Jane ngoan của cô hay là Matsumoto quá bạc đãi Jane nếu Jane thiếu tiền có thể nói với cô mà?”

Thái Văn hớ mặt ra, cười khổ “cô, con đâu có nghèo túng như cô nghĩ, vì con thích như thế, bé Jack nói xem, có phải chị rất dễ thương không”. Bé Jack chẳng hiểu gì chỉ dựa vào ngực của Thái Văn (háo sắc)

Bonnie Leroy vội nói “Phong, mau đưa quà lần này cho Jane nào”. Âu Nhạc Phong hiểu ý, vội búng tay thì người hầu đưa cho Thái Văn cái túi.

Bonnie Leroy lại nói “đây là quà cô mua tặng Jane , có thích chứ?”. Thái Văn nhìn vào thì thấy rất đẹp nhưng lại nói “cô, cháu ở đây chẳng cần phải mặc những chiếc đầm như thế a”

Bonnie Leroy cười đều “thì con cứ nhận đi, Matsumoto cũng sẽ đồng ý mà”. Đến đây thì con mắt của Bonnie Leroy đảo liên, Thái Văn cười nhạt cô đừng có nói, cháu biết cô tính nói gì rồi, có phải là do Matsumoto kêu cô đến hối thúc con về.

Bonnie Leroy cười ngại ngùng, giọng nói có chút thẹn thùng Jane, con có biết là Matsumoto rất lo lắng cho con, Thái Văn thì nhún nhún vai biết chứ, nhưng thời hạn là một tháng nha, còn chưa hết mà, cả nàng cũng chẳng biết mong đợi điều gì ở đây, mẹ nàng nôn na cũng gần khỏi bệnh rồi.

Bonnie Leroy đành thở dài, Bonnie Leroy cùng Âu Nhạc Phong phải vào chủ trì buổi lễ vì thế Thái Văn ăn lấy Jack ở ngoài khu này mà chờ. Chương 23-3

Mọi người nhanh chóng đứng lên đi qua chào hỏi sau khi khai mạc xong. Masami cầm lấy trai nước hoa màu tím nhạt có vẻ rất đẹp, khẽ sịt một chút nước hoa lên tay “Phàm, anh ngửi xem, rất thơm nha”

Masami nắm chặt lấy tay Dương Phàm hơn hờ đưa cho Dương Phàm ngửi thì, Dương Phàm giật bắn người, giật lấy trai nước hoa trong tay của Masami, khiến Masami giật mình “Phàm, anh sao thế”, chẳng lẽ Phàm có hứng thú với nước hoa, mà nước hoa của phụ nữ???

Dương Phàm nhú mày, từ đằng sau truyền lại giọng nói quyến rũ pha chút ngạc nhiên “nước hoa của tôi có chuyện không ổn sao?”, tại sao chàng trai này có vẻ không được vui khi ngửi thấy mùi thơm lại thanh của nước hoa chứ

Bonnie Leroy đi đến với dáng vẻ quý phái, trên đầu đội chiếc nón vành màu trắng nhạt sang trọng.

Dương Phàm khôi phục lại dáng vẻ của mình “Simon phu nhân, xin hỏi nước hoa này phu nhân đã được bày bán ra lần nào chưa?”

Bonnie Leroy mỉm cười, lộ ra lúm đồng tiền bên má trái “ đương nhiên là chưa, dự tính tháng sau sẽ được bày bán”. Liếc nhìn tấm thẻ trước ngực “Dương Phàm”, chà quả nhiên chàng trai này y chang tên của mình, cả người tỏa ra cổ khí của bậc vương gia có chút phóng khoáng thật là đẹp trai và phi phàm.

Masami chẳng hài lòng với thái độ Bonnie Leroy nhìn lấy Dương Phàm, có chồng rồi mà cứ ham của mới mẻ, nhanh chóng khoác tay Dương Phàm. Chuyện này đã làm cho Bonnie Leroy để ý tới thì vội chào hỏi “quí cô kể bên, Dương tiên sinh là?”

“bạn gái”. Masami giật lấy câu trả lời của Dương Phàm, khiến Dương Phàm thở dài, ở đây rất nhiều người làm sao mà Dương Phàm nỡ làm bề mặt Masami đành thở dài gắng gượng, thậm chí rất may mắn ở đây chẳng hề có phóng viên.

Bonnie Leroy dù tỏ ra vẻ lịch thiệp thì cũng có chút kinh bỉ quí cô này, rõ ràng chàng trai này chẳng ưa lấy quí cô này, đúng là tự mình chuốc khổ, mà cũng hơi giống cô lúc trước.

Dương Phàm vội hỏi vào chủ đề chính, lần này từ miệng của Dương Phàm bật ra tiếng Pháp nghe có vẻ rất mát tai và ngọt ngào, có chút khàn khàn nghe thật quyến rũ “Simon phu nhân, xin hỏi phu nhân có quen với một người tên Hà Thái Văn”

Bonnie Leroy nhú mày, vội cười vội đáp “chưa từng

Dương Phàm nhấn thêm một chút, vội từ bóp lấy ra tấm ảnh “xin hỏi phu nhân từng quen biết cô gái này”, nếu phải thì Thái Văn, Âu Nhạc Phong, Leroy Bonnie có quan hệ gì với nhau, thật chẳng hiểu???

Sắc mặt phần khởi hiện ra trên khuôn mặt mỹ lệ của Bonnie Leroy “OMG, đây chính là thiên thần bé nhỏ của tôi, Dương tiên sinh, xin hỏi hai người có quan hệ gì?”

Dương Phàm càng nhú mày nghi hoặc “là bạn bè, xin hỏi.....”

Đến đây thì Masami ngắt lời giận dữ dậm chân dù họ nói tiếng Pháp khiến Masami không hiểu, rõ ràng Phàm có ý mà, Masami còn nghe được ‘Hà Thái Văn’ thì sắc mặt thối đến chẳng thể thối hơn lại còn giữ lấy hình ảnh trong bóp da nữa chứ, rõ ràng là chẳng thể quên được ‘gái bao’ đó mà, đến đây thì Masami

này chẳng thể nhường nhịn, giật tấm ảnh trong tay của Dương Phàm, giọng đành đá nói “người trong tấm hình này chỉ là ‘gái bao’ chuyên ăn bám đàn ông”

Bonnie Leroy mí mắt rung rung, tát lấy một bạt tay trên khuôn mặt phẫn nộ của Masami, khiến Masami trợn mắt, thật chẳng thể tin nổi, một quý bà thượng lưu lại có vẻ mặt giận dữ như một ác phụ như thế

Rất may mắn cho Masami là buổi lễ này chẳng có phóng viên hiện diện nếu không thì sẽ rất bê mặt, và trở thành đề tài cho mọi người soi mói.

Lúc này Bonnie Leroy vẫn chưa hả giận “tiểu thư kia, tôi kinh bỉ với cách bám đàn ông dai dẳng như cô, cô có tư cách gì trách thiên thần của tôi”, bám đàn ông hứ, cô mới bám đàn ông đó.

Giọng nói của Bonnie Leroy không có vẻ gì là đùa mà còn chứa rất nhiều sự giận dữ, Masami gượng dậy chỉ vào tấm hình, cười kinh bỉ “thiên thần sao, mỉa mai thật”

Bonnie Leroy sắc mặt xấu đến chẳng thể xấu hơn nữa chắc chắn sẽ xông lên bẻ cổ cô ta trước, Âu Nhạc Phong cùng một số vệ sĩ khuyên can, lôi Bonnie Leroy vào hậu trường.

Lúc này Dương Phàm thở dài, sắc mặt thất vọng nhìn về Masami, cũng thật không ngờ phụ nữ nổi đóa lên đáng sợ đến thế nào. Âu Nhạc Phong nhanh chóng lên chủ trì buổi lễ xong thì đi xuống giặt lại trai nước hoa trên tay của Masami, xịt một loại khác lên người của Masami.

“này, Âu Nhạc Phong có ý gì?”. Masami đang tức giận, thì hành động của Âu Nhạc Phong càng làm cho Masami tức giận hơn.

Âu Nhạc Phong cười như không cười “ý gì?, Masami, cô tự hiểu rõ, đuổi đi vị khách sang trọng của tôi, còn muốn xài nước hoa này sao, trong mắt tôi, cô chỉ xứng với loại nước hoa tầm thường đó”

Masami há miệng ra, cơ hồ không tin nổi, sắc mặt tái mét nhìn lấy Âu Nhạc Phong, cơ hồ cô chưa bao giờ nhục nhã như bây giờ cuối cùng có chuyện gì xảy ra. Âu Nhạc Phong đi tới cười vô lại, ghé sát tai của Masami “nhất định cô sẽ hối hận”. Sắc mặt của Masami có chút trắng bệch, nhưng vẫn tức giận.

Buổi lễ kết thúc nàng cùng bé Jack trốn đi chỗ khác, chờ Bonnie Leroy cùng Âu Nhạc Phong ra rồi cùng nhau đi nhậu nhẹt cho thỏa mãn, vì lâu rồi chưa từng gặp nhau, nên có thể vui sướng khi chẳng ai quản.

24. Chương 24

Trong khách sạn ‘Jane’ trong một căn phòng sang trọng, có hai bóng dáng đang nằm la liệt sau buổi nhậu xả láng hôm qua, thì cả hai đều mệt mỏi. Mà mệt mỏi nhất là Âu Nhạc Phong phải thu dọn tàn cuộc cho họ, rất may lần này đi Bonnie Leroy có thủ sẵn bà dzú nếu không Âu Nhạc Phong phải trở thành dzú ba (nôm na là giữ trẻ)

Bonnie Leroy cùng Thái Văn đánh một giấc tới trưa thì Bonnie Leroy nhanh chóng ngồi trực thăng về nước. Lúc này Thái Văn hỏi hôm qua có chuyện gì sao sắc mặt của Bonnie Leroy rất tệ, Âu Nhạc Phong thì lơ đãng lái sang chuyện khác, chuyện này sao có thể để Thái Văn biết được, trừ phi Âu Nhạc Phong là thằng ngốc, sợt nhớ ra “em uống thuốc chưa?”

Thái Văn nghe rằng ra cười, Âu Nhạc Phong nhanh chóng đưa thuốc cho Thái Văn “không, về nhà hẳn uống, uống xong mắc công buồn ngủ nữa”.

Âu Nhạc Phong cười đều “không sao, chúng ta là người cần gì phải khách sáo”. Thái Văn lườm lấy Âu Nhạc Phong “được, nếu ‘anh Phong’ muốn em chiều hết mình. Âu Nhạc Phong rùng mình, vì giọng quá sến “tha cho tôi, ha ha ha”, tôi yêu đời lắm chưa muốn bị ‘thiên’ đâu

Thái Văn lại thắng cuộc, Âu Nhạc Phong thở dài đành đưa Thái Văn từ khách sạn về nhà không may đã bị một phóng viên chụp được.

Một ngày mới báo hiệu cho một chuyện mới tốt lành đang diễn ra tại nhà của Trúc Hồng, lúc Thái Văn đi vào thì bị Trúc Hồng mắng té khói, nhanh chóng mặc đồ phù dâu vào.

Thở hồng hộc, thật mất mặt mà ngủ quên, khiến nàng vì hồi hải mà miệt mỏi như thế này. Nàng từ chối make up vì như vậy cũng đủ đẹp rồi chẳng ai nói gì. Bên của Gia Bảo là nhà trai cũng chuẩn bị xong rồi cùng đến đón Trúc Hồng đến nhà thờ là được.

“này xong chưa, nhà trai đến rồi kia”. Đồng Đồng nhanh chóng xuống nhà của Trúc Hồng, bố mẹ Trúc Hồng nhanh chóng mở cửa cho Gia Bảo cùng đoàn người nhà của nhà trai.

Lúc này thì Đồng Đồng cười không khách khí “trời ạ, phù rể của anh đẹp trai quá ha”. Đồng Đồng khoanh tay trước ngực ngắm nhìn Hiếu Tùng một thân màu trắng.

Đến đây thì Hiếu Tùng hiểu lý do mà tên Gia Bảo một mực bắt anh mặc vest màu trắng rồi thì ra là đồ phù rể sao, thật đáng giận mà. Gia Bảo ngây ngô nói “Tùng, cậu đừng trách tôi, có trách thì trách chị dâu cậu ha ha ha”, anh chỉ nghe theo lời Trúc Hồng mà thôi.

“anh nói xấu gì em đó”. Trúc Hồng cùng với Thái Văn từ trên lầu bước xuống, mặt của Trúc Hồng tuy tươi cười nhưng ánh mắt hình viên đạn bắn đến bên Gia Bảo, còn Thái Văn thì đưa tay lên cười nhẹ.

Gia Bảo nhanh chóng bước qua “hồi lão bà thân yêu, chẳng có gì cả đâu”, hic, thật là tai thính mà.

“thật chứ?”. Giọng của Trúc Hồng hét cao lên khiến cho ai cũng cười thầm, chỉ có Gia Bảo là khổ. Thái Văn nhanh chóng lên tiếng giải vây cho Gia Bảo “chị Trúc Hồng, nếu chị chờ thêm nữa là giờ lành sẽ qua hết a”

Gia Bảo thầm cảm ơn Thái Văn, Trúc Hồng nghe đến đây thì quên hết mọi chuyện, mỉm cười nhanh chóng choàng qua tay của Gia Bảo cùng bước ra đi, lúc này Thái Văn nghiêng người qua Hiếu Tùng khẽ nói “chà, không tệ nha”

Hiếu Tùng than thở, thật muốn xông lên bóp cổ đôi tình nhân mắc dịch kia, nhưng ráng nhịn đi, đợi họ đi tuần trăng mật về sẽ chết với anh “em dùng giọng cười đều anh đấy à”

Thái Văn khẽ cười lại nói “Hiếu Tùng, mặt anh như vậy thì sẽ rất mau già biết chưa”

Hiếu Tùng làm bộ đáng tự tin, nhe hàm răng trắng sáng ra “em xem anh đẹp trai như vậy mà em bảo anh già, em gái xấu xa”

Hai người lo cười nói mà quên mất có rất nhiều người phía sau, Masami nhanh chóng quên đi ngày hôm qua, đang khoác tay Dương Phàm giả bộ tán thưởng “không ngờ cô ta mặc vậy cũng khá đẹp, anh xem Hiếu Tùng và Thái Văn rất hợp đó”.

Dù Masami có ghét Thái Văn đến đâu chỉ cần Thái Văn luôn có đàn ông đi bên cạnh thì được rồi, Masami là tiểu thư khuê các lại gia giáo đâu thể thất thố trước mặt mọi người giống hôm qua được, vả lại hôm qua đã nói cho Masami biết chần chẫn là Hà Thái Văn chẳng thể đắc tội được, quen được cả thiếu phu nhân Simon, vả lại cô điều tra tung tích của Hà Thái Văn thì chỉ nhận được con số 0, Âm Nhạc Phong thật sự lợi hại như vậy?.

Nghe được chữ ‘hợp’ lọt vào tai của Dương Phàm, người của Dương Phàm run run, quả nhiên Thái Văn rất đẹp trong bộ dáng đó, nếu mặc áo cưới sẽ càng đẹp hơn, đến đây thì anh giật mình thức tỉnh, chết tiệt anh đang suy nghĩ cái gì chứ, cô ta là người phụ nữ đã phản bội anh, phải chính cô ta đã phản bội anh hết lần này đến lần khác lần này lại là Hiếu Tùng, đề tiện.

“đi thôi”. Giọng Dương Phàm như rất bức mình vang lên khiến Masami khẽ bức mình và tức giận hiện lên khuôn mặt phẫn nộ của Masami. Từ Hà ánh mắt lóe sáng lên, lòng oán hận tràn ngập, ngay cả Đào Bích cũng đang rất tức giận, đó là ai mà Hiếu Tùng lại cười tươi như ánh mặt trời, Hiếu Tùng chưa bao giờ cười như vậy trước mặt các cô gái.

Lúc Gia Bảo cùng Trúc Hồng bước vào nhà thờ nhìn thấy cha xứ thì Gia Bảo, Hiếu Tùng, Dương Phàm, Từ Hà ngay cả Thái Văn cùng Âm Nhạc Phong cũng giật bắn người lên.

Gia Bảo hét to “James, cậu về nước từ hồi nào”. James nháy mắt với Gia Bảo, ôn nhu cầm tay của Trúc Hồng khẽ hôn lên, giọng nói quốc ngữ trầm thấp vang lên có chút quyến rũ mê người “đám cưới của người

bạn thân mà chẳng có sự góp mặt của mình thì mình làm người thật thất bại”

Trúc Hồng khẽ nói “Anh, đây có phải là James David bạn thân của anh không”. Gia Bảo gật đầu. Dương Phàm cùng Hiếu Tùng nhanh chóng gật đầu, James nở ra nụ cười ngây thơ trong sáng nhìn về phía Dương Phàm cùng Hiếu Tùng, hai người họ nhanh chóng gật đầu.

Dương Phàm đứng lên nói “được rồi cha xứ mau chóng làm lễ đi”. Giao đường nhanh chóng cười lên, James khẽ ai oán Dương Phàm.

Bài nhạc truyền thống nổi lên hai người nhanh chóng khoác tay nhau theo sau là Thái Văn nhắc váy của Trúc Hồng, Hiếu Tùng thì cầm lấy bó hoa của Gia Bảo cùng tiến lên.

Hai người nhanh chóng hoàn tất phần lễ, chính thức trở thành một cặp vợ chồng trân chính dưới sự chứng kiến của người thân cùng sự chúc phúc của bạn bè.

“Phàm, James có phải là chàng công tử đào hoa nổi tiếng tại Paris”. Masami khẽ tán thưởng người tên James này cũng rất khôi ngô. Dương Phàm khẽ gật đầu “ừ”, James dù chỉ là một quản lý của tập đoàn Simon thì cái đều đó cũng đủ cho mọi người chú ý đến, Simon là dòng họ lâu đời nhất bên Paris, là một tỷ phú giấu mặt cùng cả tên tuổi, chẳng có công khai với người ngoài, chỉ có những doanh nhân thật sự giàu sự mới biết đến tập đoàn Simon.

Mọi người nhanh chóng di chuyển ra ngoài công viên, Trúc Hồng cùng Gia Bảo đang tung bó hoa của họ lên, vừa tung lên dưới sự giành giật của mọi người, thì bó hoa bay sang phía nhà thờ

Dương Phàm vừa bước ra thì bó hoa nằm chon trong tay của Dương Phàm, ai nấy cũng ngạc nhiên vô cùng, Masumi đứng kế bên thì mở to miệng ra, đột nhiên ôm trầm lấy Dương Phàm đang ngây ngô nhìn bó hoa.

“oa”. Mọi người đều la lên, vì cảnh tượng này cho thấy Dương Phàm cùng Masami nhất định là cặp đôi tiếp theo, Dương Phàm bình thần nhìn về phía Thái Văn, thì thấy sắc mặt Thái Văn cũng bình thường xoay lưng đi, thì tim Dương Phàm khẽ đau nhói, cánh tay phía dưới khẽ nắm chặt thành quyền.

Đau quá, tim rất đau. Lúc này chẳng ai chú ý đến Thái Văn nữa, chỉ duy nhất có hai người, Âu Nhạc Phong nhanh chóng chạy lại đỡ lấy Thái Văn “Văn, em không sao?”

Thái Văn gượng cười “theo anh thấy em có sao ư?”.

“Jane, là em phải không”. Tiếng ngạc nhiên của James vọng từ phía sau, khiến Thái Văn cùng Âu Nhạc Phong giật bắn mình xoay lưng lại.

Thấy James nhanh chóng bay đến tính ôm lấy Thái Văn thì tay trái của Âu Nhạc Phong dang ra, khiến cho James chẳng thể thực hiện được ý đồ, bĩu môi “Phong, cậu đang làm trò gì”

Âu Nhạc Phong vội nói “ở đây chẳng phải là Paris đâu?”. James nhú mày nhưng vẫn hờn hờ chào Thái Văn “Jane, em khỏe chứ, tại sao em từ chức mà chẳng báo cho anh một tiếng, em báo hại anh đi tìm em khắp nơi”

Thái Văn cười gượng “vì mẹ em bệnh nên em phải về nước, vả lại làm việc tại nhà hàng không hợp với em”

“Jane”. Thái Văn vội cắt lời của James “kêu em là Văn được rồi”.

Âu Nhạc Phong khẽ nói “phải kêu là Hà tiểu thư mới đúng”. James lại bắn tia oán hận đến Âu Nhạc Phong, lần trước ở Paris cũng tại Âu Nhạc Phong cản trở. Khi anh thấy bóng dáng Âu Nhạc Phong ở Paris lại ở một nhà hàng sang trọng thì anh vội vàng theo vào.

Vì lúc trước họ cũng từng là bạn thân, nên quen biết nhau, và cũng là một tập đoàn là người một nhà. Khi anh gặp được Âu Nhạc Phong thì thấy Âu Nhạc Phong đang nói chuyện cùng với Jane, vừa gặp được Jane, con mắt anh đã sáng lên.

Jane là một cô gái hài hòa, hiền hậu, mang vẻ đẹp tiềm ẩn của phụ nữ phương Đông lại chút phương Tây, không cần trang điểm mà có thể đẹp đến mức này, anh đã hỏi kỹ Âu Nhạc Phong mới dám tán công Jane. Jane là một phục vụ nhà hàng tại đó, nên đêm nào anh cũng đến tán tỉnh nhưng lại bị Âu Nhạc Phong phồng tay trên, mới đầu thì gọi là bạn bè thân thiết, tri kỷ sau đó lại là bạn gái, hừ, chưa kết hôn anh vẫn có quyền đeo đuổi. (ghê chưa =)))

James hất tay của Âu Nhạc Phong, vội chào hỏi “Jane, em vẫn khỏe chứ, nhà em ở đâu anh đưa em về”

Thái Văn khẽ than thở trong lòng, anh chàng người pháp này rất nhiệt tình lại thẳng thắn, khiến cho nàng rất khó từ chối và luôn khó chịu trong lòng. Âu Nhạc Phong nhieu mày, nghĩ thầm, chết tiệt chắc chắn phải nhờ tới Matsutomo thôi, thẳng này bám rất dai, lần đó nhờ Simon tiên sinh cử hắn đi công tác Văn mới dứt ra được.

“được rồi, Jane là bạn gái tôi, tôi biết tự xử”. Âu Nhạc Phong ngày càng bức, nếu để cho Matsumoto biết sẽ bóp cổ Âu Nhạc Phong mất, loại công tử như James thật chẳng thích hợp cho Văn, theo lời Matsumoto thì chỉ cho phép Văn ở bên mình mãi mãi thôi, hạn chế các ‘trư ca ca’ tiếp xúc quanh Văn đó là lệnh, nên hầu như Âu Nhạc Phong lúc nào cũng kề bên Văn.

James bỏ ngoài tai những điều đó lôi kéo lấy Văn. “James tật xấu của cậu thật khó sửa”

Giọng trêu ghẹo của Hiếu Tùng vang lên khiến James bĩu môi nói “Tùng, tôi nào có châm chọc cậu”, dù James thấy Hiếu Tùng mặc áo phù rể nhưng James vẫn chẳng để ý, nhiều tình địch mới gọi là thú vị. (mất nét)

“đúng, cậu không châm chọc tôi, nhưng cậu đang châm chọc em gái của tôi”. Hiếu Tùng tiêu soái đi tới. James giật mình, ngạc nhiên pha chút vui mừng “em gái cậu, chẳng phải cậu chỉ có mỗi Phàm là anh họ sao”

Hiếu Tùng kéo Văn lại sau lưng nói “có anh họ chẳng lẽ không thể có thêm cô em gái”. Giọng của Hiếu Tùng chẳng có thể nghe được là đang đùa. James ngạc nhiên “Tùng, đây có phải là cậu không”, oa oa, Jane, thật bất ngờ nha.

“cậu nghi ngờ tôi?”. Hiếu Tùng dùng giọng điệu giống Dương Phàm khiến cả ba người đều ngạc nhiên, thấy Hiếu Tùng đang không bình thường Thái Văn túm lấy áo của Hiếu Tùng vội giải thích “Hiếu Tùng, em không sao, em cùng James là bạn cũ thôi”

Gia Bảo cùng Trúc Hồng bước qua ngạc nhiên nói “bạn cũ, James cậu có quen Văn ở paris sao?”

James gật đầu, giọng nói hoàn mỹ lại lưu loát “ừ, Jane là phục vụ nhà hàng tớ quen ở Paris”

Gia Bảo vội mừng, vì hôm qua anh đã điều tra chẳng điều tra được điều gì ở Nhật Bản qua Pháp thì điều tra được Thái Văn làm rất nhiều việc bán thời gian bên đó, đến đây thì Gia Bảo hết nghi ngờ Thái Văn nữa, như trút được tảng đá trong đầu ra. Chương 24-3

“hừ, làm phục vụ hay làm ‘gái bao’ bên đó thì chỉ có cô ta biết”. Giọng nói chanh chua của Tử Hà khiến cho sắc mặt ai cũng méo mó.

“Tử Hà cậu nói cái gì hử”. Hiếu Tùng dùng ánh mắt đầy oán hận nhìn Tử Hà, ánh mắt của Hiếu Tùng cảnh cáo cho Tử Hà nghe như muốn đánh Tử Hà vậy. Tử Hà ngạo nghễ khoanh tay trước ngực nói tiếp “Hiếu Tùng lần này tôi mời cả luật sư của tôi đến, nếu anh đánh tôi thì anh sẽ biết tôi lợi hại như thế nào, vả lại tôi vì tốt cho cậu, cậu xem tờ báo này đã nói rõ còn có cả hình chụp nữa”

Từ lúc Hiếu Tùng cứ một mực bênh vực Hà Thái Văn là Tử Hà chẳng còn chút quý mến Hiếu Tùng nữa, nay cả James cũng đi về phía con ả Thái Văn thật chết tiệt mà, nhân lúc này nhiều người phải nói rõ cho mọi người biết thân thế của Thái Văn, nếu cứ như thế thì các chàng trai vẫn ngu xuẩn đâm đầu vào, cô ta chỉ là hạng gái bao ăn tiền của đại gia, bám theo các công tử nhà giàu, xì hạng người như cô ta sao xứng đáng chứ, ý lại có chút sắc đẹp thì làm mưa làm gió thật là vô sỉ.

Tử Hà mua cả nguyên đóng báo mà đưa cho từng người một cuốn, quả thật là ảnh của hai người cùng dắt tay nhau ra khỏi khách sạn.

Đào Bích cũng tiến đến, cười như không cười “Ya, làm gái bao sao, thật thất đức nha, vậy mà còn có mặt mũi đứng ở đây để kêu gọi trai sao, tôi đang tò mò rằng giá của cô có cao hơn các gái bao khác không, mà nhiều người lại thêm thưởng bị cô dụ dỗ lên giường”

James coi xong thì thấy bình thường thôi, họ ở Paris hầu như lúc nào cũng dính như sam, ở chung khách sạn. Nhưng lại vô cùng ngạc nhiên trước thái độ của Tử Hà, Tử Hà lần này thật chẳng có gia giáo, bộ dạng đó thật đáng ghét chẳng ưa nổi, cuối cùng James đã biết tại sao Dương Phàm lại chẳng thèm ngó ngang Tử Hà rồi.

Âu Nhạc Phong cười lạnh, nhanh chóng nói “nếu hai cô mời luật sư thì chắc chắn hai cô sẽ chết chắc”, dám làm chuyện này trước mặt thiên hạ, sợ thiên hạ không đại loạn?

Tử Hà cùng Đào Bích ngạo nghễ châm chọc, Tử Hà lên tiếng “gái bao quả có khác, lời kéo Dương Phàm không được thì qua Hiếu Tùng nay lại là Âu thiếu gia của tập đoàn Âu thị, xem ra cô là loại gái bao ‘cao cấp’ chui từ xó xỉnh nào lên mà thật lợi hại, thật chẳng biết bố mẹ của cô dạy dỗ cô ra sao mà để cô 4 năm sống bằng nghề dâm tiện như thế”

Gia Bảo cùng Trúc Hồng sắc mặt tái mét, mọi người đã tụ tập ở đây, bảo gồm cả Dương Phàm cùng Masami.

Sắc mặt của Thái Văn bình thản cười lạnh “thưa cô Túc, nếu cô cảm thấy xỉ nhục người ta là niềm vui của cô thì cô so với tôi thật quá hạ tiện, cô Túc hãy thôi cái trò con nít hay ghen tỵ của cô Túc đi, thật ấu trĩ”

Lúc này ai cũng sầm xì, Tử Hà cùng Đào Bích khuôn mặt đen xì, “đừng tưởng nói tiếng pháp là tôi không hiểu”, Tử Hà và Đào Bích quả thật chất chẳng hiểu tiếng Pháp, lúc này luật sư vội dịch lại thì Tử Hà máu tràn lên não, xông lên tính đánh Thái Văn thì bị Dương Phàm cùng Hiếu Tùng chặn lại.

“Phàm, anh đừng quên thứ gái bao đó...”, một, hai, ba ‘bốp’, bàn tay nam tính của Dương Phàm tát vào mặt Tử Hà trước con mắt ngạc nhiên của mọi người, chính anh cũng chẳng hiểu tại sao, rõ ràng anh giận, anh giận Thái Văn vì đã bỏ anh đi.

Anh biết Thái Văn bỏ đi là vì Masami ôm anh trước mặt mọi người, dù anh có tức giận Thái Văn như thế nào đi nữa thì vẫn luôn chở che cho Thái Văn, nhưng Tử Hà lại chẳng biết điều hạ nhục Thái Văn trước mặt mọi người, lại còn tỏ báo chết tiệt kia nữa.

“Phàm, anh”. Tử Hà ngã xuống đất, miệng đau rát khóe miệng có vết máu. Hiếu Tùng vội cười “Phàm, hôm nay tôi mới biết anh là nam tử đó”.

Âu Nhạc Phong bấy giờ lại lên tiếng “những gì cô nói sẽ là bằng chứng trước tòa, xỉ nhục Hà tiểu thư, tôi nhất định sẽ kiện đến tập đoàn Túc thị cô phá sản mới thôi, còn Đào Bích cứ chờ đi, sẽ chẳng còn con đường nghệ thuật chờ đón cô, mà nhà tù đang mở cửa chào đón hai người”

Giọng nói của Âu Nhạc Phong chẳng hề đùa vang lên khiến mọi người đều ngạc nhiên, Đào Bích đang đỡ Tử Hà lên thì nghe Âu Nhạc Phong tuôn ra lời đe dọa thì sắc mặt tái mét hết lên, giọng nói kinh thường “tôi cứ chống mắt chờ đấy”, Âu Nhạc Phong chỉ là hạng xoàng thôi, làm gì phải sợ.

Âu Nhạc Phong kéo Thái Văn từ dòng người tấp nập ra đi. James thì thất vọng nói “Tử Hà, tôi rất thất vọng về cậu, cậu cư xử chẳng ra làm sao vậy, dù tôi thông cảm cho cậu vì mất người yêu, nhưng Jane là cô gái tốt”

Nói xong James cũng theo bóng lưng của Âu Nhạc Phong mà ra đi, nghĩ thầm, dù Jane làm cho anh rất ngạc nhiên về quá khứ của Jane, Jane theo sự suy nghĩ của anh ngay cả con gián cũng sợ, nói gì là gái bao, nếu thật sự là gái bao thì lúc James tán tỉnh thì Jane đã đổ gục trong vòng tay anh rồi, chứ đừng nói là từ chối anh, thà làm việc cực khổ cũng chẳng chịu theo anh. Gia Bảo cũng từng kể chuyện tình hồi xưa của Phàm, lúc đó anh đã rất ngưỡng mộ cô gái đó rồi, ai ngờ lại là Jane.

Vì Phàm là con người lạnh lùng như băng, anh cũng chẳng hiểu vì sao lại cùng một đại khối băng Dương Phàm kết bạn chứ, nhưng anh rất ngưỡng mộ Dương Phàm, vì anh là một doanh nhân trẻ tuổi tài giỏi lại xuất sắc, dưới sự quản thúc của Dương Phàm Dương thị đã khôi phục lại, lúc trước Dương thị thật chất chỉ là cái vỏ bọc sang trọng bên ngoài thôi.

Xem ra Dương Phàm thật sự mến Thái Văn nếu không sẽ chẳng hành động thô bạo như vậy, và anh cũng tự biết không nên giành giật người yêu của bạn, chúc hai người hạnh phúc.

Tử Hà vẫn ai oán, ánh mắt đỏ rực, lúc này ai cũng giải tán hết, Gia Bảo cùng Trúc Hồng thật thất vọng vì Tử Hà không mời mà đến, làm cho xáo sáo mọi chuyện, khiến hai người thật mất mặt

25. Chương 25

Dương Phàm cùng Hiếu Tùng làm hòa lại từ hồi nào rồi, anh em chẳng giận dai. “Phàm, chờ em”.

Masami vẫn một mực đeo bám theo Dương Phàm “Phàm, có phải anh yêu Văn?”. Câu hỏi của Masami làm cho Dương Phàm trái tim khẽ rung động.

Anh đã rung động khi thấy Thái Văn mặc áo phù dâu màu trắng bước ra, trước mắt anh chỉ còn mình Văn cùng anh, cả hai cùng bước vào giáo đường. Khoan đã, hừ, anh vội nói “phải thì sao, chẳng phải thì sao?”

Bị Dương Phàm hỏi lại Masami bĩu môi, nước mắt lưng tròng “Phàm rõ ràng chúng ta mới là một cặp trời sinh, Văn chỉ là hạng nữ lưu tầm thường, vả lại vả lại đã có Âu thiếu gia, Phàm em thật sự yêu anh”, Masami rút kinh nghiệm của Tử Hà vì mỗi khi Hiếu Tùng hoặc Dương Phàm nghe đến ‘gái bao’ là nổi đóa lên như con sư tử hung dữ vậy.

Hiếu Tùng cười lạnh “Masami, gia thế cô không tệ, có biết bao nhiêu đàn ông đổ gục trước cô, hà tất phải bám theo một người đàn ông không yêu cô”, Hiếu Tùng thành thật khuyên bảo Masami nên sớm rút khỏi cuộc chơi tình ái.

Masami nước mắt lưng tròng bộ dáng thật đáng thương, bước tới kéo lấy tay của Dương Phàm “Phàm, em yêu anh mà, em hiểu, em chấp nhận Thái Văn làm tình nhân của Phàm, chỉ cần Phàm chịu, cái gì em cũng chấp nhận”

Hiếu Tùng giận dữ nghiêng rằng lợi “thật không ngờ Masami cô là loại người như vậy” thật khinh tởm khi nghe được câu nói đó, mặc dù có chút thông cảm cho Masami nhưng không ngờ Masami lại ngốc nghếch tới vậy. Dương Phàm nhíu mày lại “Masami, em hà tất phải làm như thế, tôi chẳng xứng đáng”

Xem ra Dương Phàm cũng có chút rung động, nhanh chóng thừa thắng xông lên, ôm lấy Dương Phàm, dùng giọng ngọt ngào “Phàm, em chấp nhận tất cả bởi vì em yêu anh, anh hãy thử chấp nhận em được chứ”

Nhìn thấy Dương Phàm đang phân vân, thì Masami hôn lên môi của Dương Phàm, Dương Phàm chưa hết ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Hiếu Tùng tách Masami ra “Saitô tiểu thư, xin hãy tự trọng để ý tới dư luận”

Masami khẽ khóc, nước mắt lưng tròng, trong mắt Dương Phàm Masami cũng có một chút yếu đuối như Văn, Văn, Văn, phải anh nên sớm quên Văn đi, vì Dương Phàm cùng Văn thuộc hai thế giới khác rồi, dựa vào quan hệ của Âu thị cùng phu nhân Leroy thì thật không đơn giản, nhưng cũng không nên đùa giỡn cùng với tập đoàn Saitô, không nên bốn cọt con gái nhà lành, nhưng Dương Phàm lại tỏ ra đáng vẻ rộng lượng, phóng khoáng “lên xe đi, anh chở em về”

Cách này thật có hiệu quả, thì ra chỉ cần học theo Hà Thái Văn ra bộ dáng yếu đuối thì Dương Phàm sẽ mềm lòng. Hiếu Tùng tức giận đến máu xông lên não “mẹ nó, tôi đã quá xem trọng anh rồi”

Hiếu Tùng bỏ mặt hai người, xoay đi đón taxi về, Dương Phàm anh là đồ ngu ngốc nhất trên thế giới, anh chính là đại ngu ngốc, đồ con heo, đồ **.

Trong xe của Âu Nhạc Phong, Thái Văn mang nhiều cảm xúc lẫn lộn đan xen, nhưng không hiểu vì sao Thái Văn lại cảm thấy trái tim nhảy nhót và vui mừng đến thế.

Âu Nhạc Phong nhìn Thái Văn cười xấu xa, tặc lưỡi “xem ra em khỏi cần uống thuốc”

Thái Văn giật mình, nhíu mày nhìn Âu Nhạc Phong

Âu Nhạc Phong lại nói “Matsumoto tiên sinh sẽ chẳng chấp nhận sự thật này đâu, đừng quên ai hại em như thế này”

Ánh mắt xinh đẹp sáng như tinh tú sụp xuống, phải, trong mắt Dương Phàm thì nàng chỉ là ‘gái bao’ thôi, chỉ biết lấy tiền của đàn ông mà xài. Vì 4 năm trước gia đình nàng bị Dương thị chà đạp khiến cho thiếu nợ rất nhiều lúc đó Lâm Khả Việt xuất hiện quỳ rớt trước mặt nàng, còn dập đầu thành khẩn xin nàng tha tội, lúc đó Lâm Khả Việt đưa cho nàng phong thư, nàng nhận lấy cầm lên thì quảng trả lại.

Nhưng lại chẳng biết vì sao số tiền đó được chuyển vào tài khoản nàng, nàng đã bị người bạn thân Linh Lăng gài bẫy, khiến nàng mất đi sự trong sạch. Chưa hết sốc thì nàng lại bị Dương Phàm dùng ánh mắt kinh thường cùng giọng nói kinh bỉ xỉ nhục nàng. Tim nàng như đã chết, bóp chặt lại, chẳng thể thở nổi.

Nếu không có sự xuất hiện của Matsumoto thì nàng đã chết từ lâu rồi, đã chết vĩnh viễn. Bất giác giọt nước mắt nàng rơi xuống, giọng nghẹn ngào “em phải làm sao đây, em phải làm sao đây”,

“Matsumoto rất lo lắng cho em”. Âu Nhạc Phong nhìn thấy sắc mặt nàng càng tệ thì lợi dụng điểm yếu của nàng, thật ra Âu Nhạc Phong rất thương lấy nàng, nhưng mà Matsumoto là loại người nói là làm được, ở bên Matsumoto mới chẳng có đau khổ, chỉ bằng về bên Matsumoto còn hay hơn.

Nàng khóc thút thít trong xe, điện thoại nàng vang lên, tay nàng run run khi thấy hàng số quen thuộc đó, Âu Nhạc Phong nhíu mày, nghe hộ “alô”

“đưa cho Etsuko”. Giọng nói của Matsumoto khiến Âu Nhạc Phong run lấy bấy nhanh chóng nhét vào tai nàng

“tiểu công chúa không sao chứ”

Nàng khẽ nuốt nước miếng, ráng giọng “ừ, không sao”

“tiểu công chúa, về với tiểu hoàng tử được chứ”

Nàng giật mình vì thông tin của nàng nhanh chóng chuyển đến tay của Matsumoto rồi sao “tiểu hoàng tử yên tâm đi, tiểu công chúa biết tự chăm sóc mình mà”

Từ đầu dây bên kia vọng lại tiếng than ngắn thở dài “đưa cho Phong nghe nào”

Nàng mau chóng đưa cho Âu Nhạc Phong nghe, chỉ nghe thấy tiếng thút thít, dù nàng cố nhích qua thì bị Âu Nhạc Phong đẩy đầu ra, nàng bĩu môi “không thèm”

Âu Nhạc Phong nhích mày lên, cười thầm, nhanh chóng bị Matsumoto hỏi tới tấp, anh chỉ biết ‘ừ, uhm’

Nàng được chuyển về biệt thự của Âu Nhạc Phong, Âu Nhạc Phong để nàng lại chỉ nói “nếu, em không ngoan ngoãn thì tiểu hoàng tử của em sẽ dùng vũ lực, em hiểu chứ”

Nàng chỉ biết nhận lệnh, tất cả người hầu trong nhà đều cung kính nàng, đối xử với nàng như một bà hoàng, nàng cũng rất biết điều mà lặng im trong ngôi nhà này, gọi điện thoại báo bình an về nhà.

Sau khi tắm xong công việc của nàng là lên mạng thiết kế trang web công ty cho bố nàng.

“làm chăm chú nhỉ”. Âu Nhạc Phong vừa về thì tức tốc tìm nàng, sợ nàng không ngoan ngoãn, khi bước vào phòng Âu Nhạc Phong mới yên tâm.

“ừ, anh xem đẹp chứ”. Nàng nở ra nụ cười thuần khiết nhìn lấy Âu Nhạc Phong, Âu Nhạc Phong nớ lỏng cà-vạt ngồi kế bên mép giường “ừ đẹp, em quả có khiếu thẩm mỹ”.

Âu Nhạc Phong nhanh chóng chuyển đề tài “mấy ngày nay em cứ ở đây, được chứ?”

Nàng bĩu môi “anh nói sao?”. Âu Nhạc Phong thở dài nhìn sắc mặt chịu nhu chẳng chịu cương thì chuyển đề tài tiếp “tiểu công chúa, đây là nơi trước đây mẹ em từng sống”

Âu Nhạc Phong đưa ra một sắp hình cùng hồ sơ, quả nhiên nàng đã quen mắt những điều cần hỏi, mà chăm chú nhìn vào.

Âu Nhạc Phong quen với Thái Văn khi Matsumoto dẫn nàng đi Paris du lịch. Matsumoto cùng Âu Nhạc Phong là bạn ‘thanh ma trúc mã’ cũng là quan hệ ‘boss cùng người làm’, Bố Âu Nhạc Phong là CEO, cũng là tổng giám đốc của một chi nhánh bên này

Âu Nhạc Phong xem Thái Văn như tri kỷ, vì biết rằng Matsumoto rất thương lấy Thái Văn, cũng biết rằng hai người chỉ có thể là bạn thôi, chẳng thể tiến tới.

Chỉ vì bận cho cuộc họp ở Hà Lan mà Âu Nhạc Phong đã đi hai tháng, khi về tổng công ty thì bị đuổi về chi nhánh, với nhiệm vụ là bảo hộ ‘Etsuko’, nhưng lần này gặp lại thì sắc mặt của Thái Văn rất tệ.

Dù có lần anh gặp qua tình trạng của Thái Văn nhưng lần này quả thật lần này là tệ hơn những lần trước, rất may mắn Matsumoto là con người rất chu đáo luôn cho các nhân viên thủ sẵn thuốc vì biết rằng Thái Văn rất cầu thả lại bê bối, chẳng hề quan tâm đến sống chết của mình ra sao cả.

Qua ngày hôm sau, khi xác nhận nàng đã được đưa đến vùng ‘an toàn’. Túc thị bị virus tấn công, các cổ đông bỏ đi, khiến giá cổ phiếu tụt dốc, phá sản trong một ngày.

Tử Hà cùng Đào Bích bị kiện ngược lại, Tử Hà xỉ nhục người khác trước đám đông xử một năm tù, Đào Bích thì bị xử nhẹ hơn 8 tháng tù, khi ra chắc chắn còn nhiều điều bất ngờ chờ đón Đào Bích.

Các nhà báo thì bị bịch miệng hết, chẳng có thông tin gì lọt ra được, ngoại trừ những người đi dự buổi kết hôn hôm đó, nhưng có một số đại gia thì có giao tình cùng Âu thị nên cũng chẳng nói gì.

26. Chương 26: Chương 26

Dương Phàm thì bận công tác phải đi xuống dưới thị trấn một chuyến, vừa nhận được tin, thì anh cũng ngạc nhiên, không ngờ Âu thị lại lớn mạnh như thế, càng thêm hận Thái Văn.

“xem ra tập đoàn Âu thị tổn số tiền không nhỏ để bịch miệng đám phóng viên nha, làm việc rất nhanh chóng”. Vì Gia Bảo bận đi tuần trăng mật nên Hà Cẩm Vân thay thế chỗ, vừa gõ laptop vừa nói, ngạc nhiên khi trên mạng chẳng còn tin tức gì, cứ như lệnh xóa sổ vậy, khiến tay của Hà Cẩm Vân hơi rung rung.

Dương Phàm khẽ liếc qua thì đập vào mắt Dương Phàm là bức ảnh ‘Hà tiểu thư cùng Âu thiếu gia ân ái suốt đêm trong khách sạn’, Dương Phàm tức đến nỗi muốn đập bể laptop của Hà Cẩm Vân, dù đã biết trước được sự thật nhưng Dương Phàm vẫn không thể chấp nhận được

Đang ngồi trong chiếc xe BMW với Dương Phàm, hàn khí trong này chỉ có tăng không có giảm khiến cho Hà Cẩm Vân giật bắn mình, nhanh chóng đổi chủ đề “thưa Dương tổng, hôm nay chúng ta đến cô nhi viện ước mơ, cô nhi viện ước mơ đã cản trở kế hoạch xây dựng khách sạn của chúng ta mấy tuần nay rồi”

“ừ”. Giọng nói của Dương Phàm rất lạnh rất tê tái trong lòng còn tê tái hơn hơn, đành nhìn ra cảnh vật bên ngoài, Hà Cẩm Vân lại cảm thấy ngọt ngọt, thở không nổi.

Chiếc xe BMW màu đen sáng bóng dừng tại một viện cô nhi nghèo và rách nát “ước mơ”.

Viện trưởng thấy được hai người đến thì vội mở cửa, mời hai người vào phòng nói.

Lúc Dương Phàm đi ngang qua một hành lang, trong một căn phòng vang lên tiếng nhạc du dương của violet, đã hấp dẫn Dương Phàm, chân Dương Phàm chẳng nghe lời mà bước vào.

Quả nhiên Dương Phàm đoán đúng đây là Thái Văn. Nàng đang chăm chú tập trung vào cây đàn violet, nhắm mắt lại, dáng vẻ rất chuyên nghiệp như một nghệ sỹ violet thực thụ vậy, các trẻ nhỏ ăn mặc quần áo hơi cũ kỹ, đang rất hào hứng mà chăm chú lắng nghe.

Vì hôm nay nàng mặc một chiếc đầm màu xanh nhạt, mái tóc xõa ngang vai trong rất đẹp, giống như thiên thần vậy, trên môi nở ra nụ cười hạnh phúc, khiến người ta chẳng muốn dứt ra.

Tiếng kéo đàn violet càng thấp và dần kết thúc, các trẻ nhỏ vỗ tay bay đến ôm nàng, xem ra họ rất thân quen với nhau, nàng ôn nhu bế đứa trẻ lên, nâng niu trong tay. Nụ cười rất ngây thơ trong sáng như đóa hoa bách hợp vừa nở rộ, khiến trái tim Dương Phàm rung động.

Viện trưởng thì sắc mặt méo mó, thật chẳng may mắn tý nào cả, Hà tiểu thư ơi, lão cảm kích Hà tiểu thư nhưng lần này xem ra lão hại Hà tiểu thư rồi.

Một bé gái nhỏ khề nhìn ra ngoài thì bắt gặp Dương Phàm, liền chảy nước miếng “oa, anh này rất đẹp trai nha”

Thái Văn nhìn ra thì sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt hạnh phúc thay thế cho một khuôn mặt chẳng có tình cảm, nhanh chóng thả đứa bé trong tay ra. “viện trưởng, chuyện gì xảy ra?”

Viện trưởng áp úng “ờ thì ờ thì...”. Hà Cẩm Vân thấy Dương Phàm đang chờ đợi thì lên tiếng thay cho Dương Phàm “Hà tiểu thư, đây là khu đất chúng tôi cần thuê mua, xin phép hãy dọn đi chỗ khác”, nhìn gần còn đẹp hơn, thật là đẹp mà, chẳng trách Dương tổng chờ đợi, cô làm phụ nữ mà cũng thấy ghen tỵ.

Các đứa trẻ nhanh chóng khóc, bé gái hồi nãy cũng khóc thét lên “ô..ô...người xấu xa, tính phá bỏ nhà chúng ta...ô..ô...”

Viện trưởng mau chóng dỗ dành trấn an các đứa trẻ. Thái Văn thở dài, thì thầm bên tai viện trưởng “Hà tiểu thư, không được, chúng tôi chẳng thể nhận”

Thái Văn dùng khuôn mặt như tượng gỗ, xoay lưng lại với Dương Phàm, khẽ nói “Viện trưởng hà tất làm phiền họ”, nâng khom lưng xuống, dang tay ra “ngao nào, chị sẽ dẫn các em đi nơi khác....á...”

Chưa nói hết câu thì thấy bị một bàn tay nâng lên, nâng nâng như bao gạo vậy, mùi hương quen thuộc này khiến nàng sợ hãi “buông tôi ra, thả tôi ra, Dương tiên sinh”

Viện trưởng với các trẻ nhỏ chạy theo Dương Phàm. Chỉ thấy Dương Phàm đóng cửa xe cái ‘rầm’ bỏ lại Hà Cẩm Vân, cùng với lớp các bụi của chiếc xe để lại.

Viện trưởng dọa nạt “tôi sẽ báo cảnh sát”. Hà Cẩm Vân sắc mặt méo mó, vội trả lời “cảnh sát vô ích thôi”. Hà Cẩm Vân đi tới gần viện trưởng áp sát viện trưởng, khiến các trẻ nhỏ hoảng sợ.

Nàng vung vẩy trong xe của Dương Phàm “các người có biết bắt cóc người là tội lớn không”. Dương Phàm tóm lấy hai tay của nàng, cười kinh bỉ “bắt cóc, con mắt nào mà thấy Dương Phàm tôi bắt cóc người”

Nàng vội vàng giãy giụa nhưng vô ích, bị Dương Phàm kìm *** như cá nằm trên thớt, giọng nói ai oán của nàng vang lên “buông tôi ra, anh biết thủ đoạn làm việc của Âu thị chứ, trước khi tôi nổi giận đề nghị Dương tiên sinh thả tôi ra”

Không nhắc thì Dương Phàm chẳng tức giận, nhắc đến là Dương Phàm tức giận “cô, thật quá tài giỏi, thật sự tập đoàn Âu thị quá tài giỏi mới đứng, nên đã đá sập được Túc thị đồ sộ”

Nàng ngạc nhiên, giọng run rẩy “cái gì, Túc thị cái gì?”

Dương Phàm nhận ra nàng chẳng hề giả dối thì cười khở, quả thật Âu Nhạc Phong rất yêu nàng, chẳng để nàng biết tin tức gì cả, phong tỏa nàng tại một thị trấn quê mùa này “xem ra tôi quá xem thường Hà tiểu thư, cô quả là rất giỏi, ăn vụng thì nên chùi mép đi”

Lại là chuyện hôm kia mình cùng Âu Nhạc Phong từ khách sạn bước ra sao.Nàng quát lên “Dương tiên sinh, tôi giỏi hay không thì trong mắt ông tôi vẫn là ‘gái bao’, vì thế tôi khuyên Dương tiên sinh thả tôi ra, nếu không Dương tiên sinh biết hậu quả chứ”. Dương Phàm ngay từ đầu đã không tin tưởng nàng, thì hà tất nàng phải giải thích, vô nghĩa thôi.

Dương Phàm bực mình trước cái thái độ cùng lời nói của Thái Văn, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt yếu đuối của Thái Văn thì trái tim Dương Phàm lỡ một nhịp, cuối cùng Dương Phàm này đã tạo nghiệt chướng gì mà lại bị như vậy, nhưng chỉ cần thấy Thái Văn thờ ơ với Dương Phàm thì Dương Phàm rất tức giận

“rời xa Âu Nhạc Phong, tôi tin tưởng những gì Âu Nhạc Phong cho cô, tôi cũng có thể chu cấp cho cô”. Giọng nói của Dương Phàm nghe thì rất êm tai nhưng lại mang đầy sự kinh bỉ.

Nàng tức giận, sắc mặt tái xanh “tôi chỉ làm với Âu Nhạc Phong, thứ lỗi Dương tiên sinh, nếu chừng nào Âu Nhạc Phong đá tôi thì tôi sẽ suy nghĩ đến Dương tiên sinh”, được lắm Dương Phàm anh xem tôi là ‘gái bao’, thì tôi sẽ làm đến cùng.

Dương Phàm cười như không cười mỉa mai nói “cô chẳng qua là loại gái bao mua vui cho Âu Nhạc Phong, là loại gái chỉ biết đến tiền của đàn ông, tôi chỉ thương hại cô, cô thật sự tưởng mình là, loại phụ nữ dâm đẳng như cô chẳng khác gì ‘điểm’”

Nàng bức tức, mà đắm lấy người của Dương Phàm, nhưng với Dương Phàm đó chỉ là gã ngựa. Tại sao các thằng khác đụng được Dương Phàm anh lại chẳng đụng được chứ, Dương Phàm đây cũng chẳng phải là thần thánh gì cả, chẳng cần nữa.

Nàng thở hồng hộc tất cả tại nàng xua đuổi người của Âu Nhạc Phong tới tới bảo vệ nàng khiến nàng phải nhục nhã như bây giờ, cố gắng thoát ra khỏi ma trảo của Dương Phàm “Dương tiên sinh, tôi tôn trọng ông, xin ông hãy thả tôi ra”

Thấy nàng đầu hàng thôi giãy giụa thì miệng của Dương Phàm nở ra một đường cong cong hoàn mỹ “xin tôi thả ra ư, muộn rồi”.

Chiếc xe dừng lại tại một biệt thự sang trọng, nàng bị Dương Phàm lôi đi như con cún nhỏ không nghe lời “Dương tiên sinh, tôi cảnh cáo ông hãy tôn trọng tôi”

‘Dương tiên sinh’ ‘ông’, được lắm Hà Thái Văn, tôi sẽ cho cô ném mùi lợi hại, “tôn trọng nực cười hạng người như cô chẳng xứng đáng nhận được sự tôn trọng”, nói tới đây cả hai đều đau nhói đến điếng người.

Kéo nàng vào nhà trong tình trạng nàng chẳng nghe lời, nhanh chóng thả nàng cái bịch, rất may mắn là nàng bị thả xuống chiếc giường to lớn lại mềm mại

Sắc mặt của nàng khê tái mét, xoay người lại quát “Dương tiên....á...”. Dương Phàm nhanh chóng đè lên thân hình bé nhỏ của nàng, nàng kịch liệt giãy giụa “cuối cùng ông muốn làm gì”

Thấy nàng chẳng yên phận, nhanh chóng tháo cà vạt, đưa hai tay nàng lên cột chặt “Á, buông tôi...” Miệng nàng bị phủ lên bởi một nụ hôn quá mức kịch liệt rất bá đạo, không kiêng nể mà tàn phá miệng nàng.

Thấy nàng khó thở, Dương Phàm mới buông miệng nàng ra “im lặng, cô có thể phục dịch người khác, tại sao không thử quyến rũ tôi hả, tôi cho rằng mình cũng chẳng tệ đâu ” (thiên hạ đệ nhất công cuồng tự sướng)

Bàn tay to lớn chứa đầy mê hoặc không an phận, sờ soạn khắp người nàng, sắc mặt nàng kịch liệt hét lên “Dương tiên sinh, đề nghị ông hãy thả tôi ra”.

Dương Phàm khê cười tà “được, khi tôi làm xong, nhất định thả cô ra”. Nàng trợn mắt lên, Dương Phàm nhanh chóng nuốt những chữ cô muốn nói. Một nụ hôn siêu cấp vô địch, đầu lưỡi của Dương Phàm khê trêu ghẹo đầu lưỡi thơm tho thơm tho của nàng, càng hôn càng cảm thấy thích thú, cứ như ăn kẹo vậy, cứ không ngừng muốn nữa.

Hai người nhanh chóng thở hổn hển trên giường, lúc này nàng vì nóng lên mà mất hết cảm giác, nụ hôn của Dương Phàm chẳng thay đổi mà còn mạnh bạo hơn hồi xưa, hai má nàng khê ửng hồng, tự nhiên nàng cảm thấy mát lạnh cả người.

Lúc thanh tỉnh lại thì thấy hai thân thể trần trụi như trẻ sơ sinh, ôm sát nhau chẳng chừa khe hở, nàng giãy giụa, giọng nghẹn ngào “tôi van xin ông, Dương tiên sinh, tha cho tôi, làm ơn, làm ơn”

Ánh mắt Dương Phàm tối sầm lại, tức giận quát “cô im lặng, đừng giả vờ thanh cao nữa, ngoan ngoãn hầu hạ tôi đêm nay, biết đâu tôi sẽ suy nghĩ lại”

Nước mắt nàng tuôn ra không ngừng nhói đau đến mức muốn chết đi cho xong, khiến Dương Phàm cũng đau lòng, nhưng Dương Phàm vội gạt đi ý định, tại sao họ có thể, mà anh chẳng thể chứ.

27. Chương 27

Dương Phàm mạnh bạo hôn khắp thân thể của nàng, khiến nàng giãy giụa không thôi, thân thể càng ngày càng nóng lên, chưa bao giờ nàng cảm thấy khó chịu nóng như lửa đốt như thế này, thân thể nàng đã bán đứng nàng, nàng khê vang lên tiếng rên rĩ “ừm...”

Dương Phàm cười gượng, càng ép sát thân thể trần trụi đầy quyền rũ lại mịm màng của nàng, tặc lưỡi “xem cô kia, cô đang cần tôi, thật là thứ nữ nhân dâm dăng mà”

Khuôn mặt nàng ửng hồng do lời nói thô tục của Dương Phàm, vì bị dục vọng che khuất mà giọng Dương Phàm khàn khàn nghe rất quyến rũ “ngoan ngoan hầu hạ tôi đi, ít ra khi cô cần tiền có thể đến tìm tôi”, quả thật chỉ có Văn mới có cảm giác như thế, làm cho Dương Phàm điên loạn cả lên.

Dương Phàm nhè nhẹ hôn lên chiếc cổ trắng ngần của nàng, như trêu ghẹo nàng, hai tay còn chủ động xoa nắn đôi gò bồng đảo đầy đặn của nàng, khiến nàng càng khó chịu nhưng khẽ cắn môi dưới không cho mình phát ra tiếng dâm dăng nào cả.

Điều này khiến Dương Phàm tức giận, dùng tay thô bạo cầm lấy chiếc cằm nhỏ bé của nàng, quát “la đi, tôi thích cô la, la mau”.

Tay kia thô chắt lấy ngực sữa của nàng, khiến nàng đau đớn rỉ nước mắt “đau”.

“người phụ nữ chết tiết, tôi chẳng còn là thằng khờ ngu ngốc như lúc trước nữa, ngoan ngoan mà thỏa mãn tôi, nghe rõ chưa”. Càng nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của nàng Dương Phàm càng muốn nàng, nhưng trái tim nhói đau quá, không ngờ lại phải làm như thế với nàng.

Nhanh chóng tách đôi chân thon dài trắng nõn của nàng, đưa vật cứng bắt đầu chẳng chịu an phận mà nóng bừng rực rạch này giờ căng phồng khiến Dương Phàm khó chịu muốn chết

Hai vật sắp sửa sáp lại làm một, làm cho nàng cảm thấy đau đớn khóc thét lên, dị vật to lớn làm nàng rất đau “ôi, đau quá, đau quá”.

‘đau’, Dương Phàm khẽ nuốt nước miếng, hang động của nàng quá chật dù vào được một nửa nhưng chữ ‘đau’ của nàng khiến Dương Phàm giật bản mình, nhìn xuống dưới.

Chất lỏng màu đỏ phía dưới làm nàng đau đớn, tâm đã vốn đau, nay cả người nàng càng đau hơn, hai chân có cảm giác như bị xé rách ra làm đôi, nàng la hét điên cuồng “ôi....đau quá, buông tôi ra...đồ quỷ dữ...”

Dương Phàm vừa vui mừng vừa buồn, đan xen lẫn nhau, thở hồng hộc, dừng lại trong hang động của nàng, nhìn nàng đau đớn, Dương Phàm ôn nhu lau đi mồ hôi đọng lại trên trán của hai người, khẽ tháo cà vạt trên tay của nàng ra, quát “đồ ngu ngốc, đồ ngu xuẩn”, tại sao rõ ràng hai người chẳng làm gì cả, tại sao lại thừa nhận mình là ‘gái bao’ chứ, vậy là như thế nào, hai người vào khách sạn là làm gì?

Nàng khẽ động dậy vì dị vật nam tính kia đang nóng bừng khiến nàng rất khó chịu, chỉ động tác nhỏ Dương Phàm cơ hồ như nổ tung ra, phần cứng của Dương Phàm bắt đầu nóng như lửa trước sự bó chặt của nàng, nếu không cho vào, chắc Dương Phàm sẽ nổ tung tới chết mất, Dương Phàm chẳng thể nhịn nổi nữa.

Ôn nhu hôn lên trán nàng, nhanh chóng hôn lên môi nàng, nuốt đi sự đau đớn của nàng. Cử động thất lưng, tiến sâu vào hang động chưa hề được khai phá của nàng. Khiến nàng đau đớn không thôi, nước mắt chảy ròng ròng, chỉ biết nắm chặt bả vai của Dương Phàm.

Dương Phàm như được giải thoát, cảm nhận được sự chà sát lẫn nhau, khiến anh rất thoải mái, nhè nhẹ mà di chuyển trong hạ thể của nàng bé nhỏ của nàng, buông môi nàng ra, nàng khẽ rên rỉ “ôi, đau”.

Dương Phàm an ủi “ngoan, Văn”. Nàng giật mình nhìn Dương Phàm, lông tơ dựng đứng cả lên, thở hồng hộc, đánh lấy bả vai của Dương Phàm, Dương Phàm nhìn thấy nét mặt ngây thơ của nàng càng cảm thấy dục vọng dâng tràn, để hai chân của nàng lên lưng Dương Phàm.

Bỗng nhiên Dương Phàm cử động mạnh mẽ, thúc sâu vào vùng kín tuyệt mật của nàng, nàng bắt giác hai chân ôm chặt lấy thất lưng Dương la lớn lên “ôi.....”

Dương Phàm càng cảm nhận được sự thoải mái, thỏa mãn dục vọng bấy lâu nay của anh, càng thêm mạnh bạo mà thúc vào.

Trải qua sự đau đớn, nàng cảm thấy dưới bụng rất nhột, rất thoải mái, hai chân bắt giác phối hợp theo động tác của Dương Phàm, với lại cảm giác ướt ướt khiến nàng cảm thấy sao sao ấy, cong người lên đón nhận những đợt sóng tình điên cuồng không ngừng ập sâu ở phía dưới nàng.

Vừa làm vừa phát ra tiếng động, bất ngờ rút ra rồi lại đâm sâu vào “ôi...”. Không ngừng tàn phá u cốc sâu thẳm nhỏ bé chật hẹp của nàng “gọi Phàm đi, Văn”

Một giọng nói như hạ lệnh cho nàng, bắt chi bắt giác nàng la lên “a...Phàm...”. Dương Phàm thỏa mãn bắt đầu tiến sâu hơn nữa, rút ra rồi lại thúc sâu vào nơi bé nhỏ của nàng, nàng khẽ cử động lắc eo. Đột nhiên hai tay Dương Phàm cầm lấy chiếc mông tròn trịa mềm mại của nàng, Dương Phàm càng luồn sâu hơn nữa, không ngừng đưa nàng lên tới đỉnh cao của thiên đường, cả người Dương Phàm run rẩy tê dại cảm giác không cách nào nói lên lời.

Tiếng nam thở dốc, tiếng nữ rên rĩ, kiều diễm động lòng người vang khắp phòng, hai chân nàng quắp lại, tay nàng bấu chặt lấy tấm lưng cường tráng của Dương Phàm, mang hạt giống nóng bỏng vào người nàng, cả hai cùng thỏa mãn la lên “a”.

Nàng bị kích thích quá độ mà ngất đi, Dương Phàm miệt mỏi nàng tựa vào người nàng, mồ hôi từng hột rơi xuống thân thể của nàng.

Lúc này Dương Phàm khẽ lau đi những mồ hôi trên người nàng những vết dơ bẩn đọng lại, rồi nhanh chóng nằm bên cạnh nàng, ôm trầm lấy thân thể trần trụi lại mềm mại như chiếc gối, thơm tho lại nữ tính của nàng

Suy nghĩ của Dương Phàm rất phức tạp, nghĩ đến đây, thì chắc chắn có vấn đề gì, chắc chắn là có một thể lực lớn đằng sau Văn, nên 4 năm nay Dương Phàm chẳng thể nào tìm thấy Văn cả, Âu Nhạc Phong, lão già kia, cuối cùng là ai, vào khách sạn mà chẳng làm gì ư? , chẳng lẽ họ thật sự chẳng bị Văn quyến rũ hay họ ‘đồng tính luyến ái’????

Anh càng dùng tay khẽ xoa lấy mái tóc mỏng lại dày của nàng, nâng niu nàng như trân bảo. Anh rất hối hận vì anh đã yêu nàng quá nhiều quá nhiều để rồi anh không tin tưởng tình yêu của cả hai, anh không tin tưởng nàng, anh rất thất bại, nhớ đến những lời nói của Hiếu Tùng anh lại khẽ rút nước mắt.

Nàng đang ngủ thì nghe thấy một tiếng khóc vang lên, mí mắt nàng lơ mơ mở ra, đập vào mắt nàng là khuôn mặt anh tuấn của Dương Phàm đang chảy nước mắt, nàng hoảng hốt, giật mình mà đứng dậy “a”.

Thân thể nàng đau quá đau quá, nhất là bụng nàng rất đau, rất đau, chưa bao giờ biết thì ra ** là đau như vậy hay là tại Dương Phàm quá thô bạo? (=)) tiểu bạch thỏ quá), Dương Phàm bất ngờ khi thấy nàng tỉnh giấc nhanh chóng dùng bàn tay to lớn vươn ra ôm eo nàng, bắt nàng nằm kế bên hân “ngoan, lần đầu tiên sẽ hơi đau”

Nàng thôi giãy giụa trong lòng hân ‘lần đầu tiên’, thấy nàng trợn mắt ngạc nhiên thì anh nhíu mày, Dương Phàm khẽ cười “thì ra em ngây thơ như thế”, thật chẳng thể tin nổi, bao năm nay nàng vẫn ngây thơ đến mức ngu dốt, rõ ràng chẳng bị làm gì mà lại....chỉ trách anh chỉ tại anh không tin tưởng nàng, nên mới đau khổ suốt 4 năm.

“tôi cấm anh cười như vậy”, nàng nhanh chóng tát cho Dương Phàm một gáo nước lạnh, dù thân thể nàng đau, nhưng nàng vẫn ráng bò đi. Cánh tay của Dương Phàm không an phận vươn ra, ôm lấy nàng, đè nàng xuống.

Sắc mặt nàng tái mét “buông ra, anh đã thỏa mãn nhu cầu của anh rồi thả tôi ra...”. Những lời nói của nàng thật sự rất khó nghe khiến anh phải hôn lấy nàng. Nàng lại thở hổn hển, hai tay đang đập lấy bả vai của anh.

Nước mắt trên khóe mắt nàng không ngừng tuôn ra, Dương Phàm vội buông môi nàng ra, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, nàng thở hổn hển “Phàm, anh đã đạt được mục đích làm ơn, làm ơn, đi, hức...”

Thấy nàng bật khóc lên, Dương Phàm lúng túng, trái tim đau nhói, càng siết chặt lấy thân thể nàng “Văn, anh xin lỗi, anh xin lỗi, tha thứ cho anh”.

Nàng không nghe lời mà giãy giụa trong lòng ngực Dương Phàm, khiến dự vọng của Dương Phàm thức tỉnh, quát “dừng lại”

Nàng sợ hãi nhìn lấy Dương Phàm, thấy Dương Phàm đang thở gấp, mồ hôi trên trán đọng lại, bụng anh bắt đầu có một luồng khí trào lên, Dương Phàm tự trấn an bản thân mình, sắc mặt méo mó, vì đã làm một lần không thể làm thêm nhiều lần nữa, phải bình tĩnh.

Thấy Dương Phàm biểu hiện đau khổ thì nàng hiểu ra, nên dừng lại, nhanh chóng kéo chiếc chăn che lại thân người nàng, tạo ra khoảng cách càng xa vời.

Kim *** con dã thú trong lòng thì Dương Phàm lau đi những giọt mồ hôi đọng lại trên trán, nằm bẹp ra bên cạnh nàng, nàng nhanh chóng quay lưng đi, vì nàng lỡ nhìn thấy thứ nàng không nên nhìn thấy, quả thật có chút áy náy, dù đã ân ái nhưng mà nhưng mà.....

Dương Phàm vẫn quấy rối nàng, dùng tay ôm lấy eo nàng, ngực Dương Phàm dựa vào lưng trắng nõn của nàng.

Hai người đều cảm thấy ấm áp, rất hạnh phúc nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

28. Chương 28

“ừ, cứ bịch miệng viện trưởng”. Dương Phàm vừa tỉnh dậy dần dò đủ điều với thư ký của mình.

Vì nghe được tiếng nói thoang thoảng đâu đây nàng thức dậy, ôm chầm lấy bụng, thật là đau mà, nàng khẽ rớt nước mắt

“Tại sao chẳng ngủ thêm”. Từ đằng sau truyền đến giọng ôn nhu của Dương Phàm khiến lòng tơ nàng dựng lên, dùng mắt kiên quyết nhìn lấy Dương Phàm “Dương tiên sinh, xin ngài hãy thả tôi”

Dương Phàm nhú mày, khẽ nói “Vẫn, đừng như vậy được không”, hôm qua anh đã suy nghĩ rất lâu, nếu chỉ nói thì anh chẳng tin, nhưng bố mẹ anh đã chụp ảnh hân hoan, trong tấm hình có sự giao dịch mua bán giữa Văn cùng Lâm Khả Việt, lại có ảnh Lâm Khả Việt khoác tay của Văn vào khách sạn, anh làm sao mà chẳng tin chứ, trừ khi đó thật sự là một nhầm lẫn.

“đủ rồi, tôi chỉ là hạng ‘gái bao’.....”. Nàng lại bị Dương Phàm cưỡng hôn, Dương Phàm lau đi giọt nước mắt của nàng, dùng hết sức ôm lấy thân thể trần trụi của nàng “Vẫn, đừng nói nữa được không...đừng nói nữa”

Nàng òa khóc lên, vùi mặt vào trong chăn. Dương Phàm càng đau khổ hơn nàng lúc này “xin lỗi, là anh đã sai”.

Giọng nói của Dương Phàm khiến nàng đau lòng, tại sao lại sử dụng giọng nói như vậy với nàng, chẳng phải Dương Phàm luôn hận nàng sao.

Nghe thấy tiếng bước chân của Dương Phàm càng xa, cửa phòng đóng lại, thì nàng nhìn ra cửa thấy cửa đóng lại, thì nàng cắn chặt môi dưới, nhặt lấy đồ còn sót, nhanh chóng mở cửa sổ, nhìn quanh đây có một đường ống dẫn nước nhà này cũng khá giản dị chỉ là lầu một nhầm nhờ gì, lấy một chiếc áo từ từ theo đó mà đi xuống.

Rất may nàng đã từng học lớp đào tạo cảnh vụ bên Nhật để rèn luyện sức khỏe và phòng chống trường hợp nàng gặp nguy hiểm.

Khi nàng chạy về cô nhi viện thì viện trưởng gặp nàng rất mừng, nàng trấn an viện trưởng nói nàng không sao, Dương Phàm là bạn của nàng, với Dương Phàm chỉ cần tình một đêm là thỏa mãn đôi bên coi như chẳng ai nợ ai nữa.

“vậy thì tốt, Dương tiên sinh rất tốt”. Viện trưởng nghe được từ ‘bạn’ thì yên tâm hẳn ra.

Sắc mặt nàng tái nhợt “vậy sao”.

Viện trưởng nhanh kể “ừ, ngài ấy đã dùng thi công nơi này và hứa sẽ tài trợ nơi này, mới đầu sơ còn tưởng là”

Nàng cười gượng nhanh chóng di chuyển vào phòng mà viện trưởng chuẩn bị riêng cho nàng, mau chóng tắm nước nóng quả nhiên hạ thể bớt đau đớn, nhớ lại đêm qua nàng chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng bừng, tim

đập thình thịch, chẳng còn chút oán hận nữa, thật ra nếu nói nàng ghét Dương Phàm thì chắc chắn hôm qua sẽ ngăn cản tới cùng, nên nàng chỉ biết thở dài.

Nàng tắm xong leo lên giường, dù chẳng mềm mại nhưng nàng cũng chìm vào giấc ngủ lần nữa vì quá mệt mỏi.

Đến trưa thì nàng tỉnh dậy, đã thấy Dương Phàm ở phòng nàng, đang cầm lấy bức ảnh mẹ nàng, nàng chạy đến giật lại “buông ra”

Dương Phàm vừa nhìn thấy nàng kích động thì lại đau lòng, Dương Phàm bước đến thì nàng lùi lại, đến một góc tường nàng chẳng còn đường để lui, giống như con chuột nhỏ bị chú mèo đe dọa

“đừng khóc được không, anh xin lỗi”. Nhìn thấy nàng nước mắt lưng tròng Dương Phàm chỉ biết xin lỗi. Nàng thì lắc đầu “xin anh, anh có được tất cả rồi, buông tôi tha tôi được không”

“không được”. Giọng nói của Dương Phàm chắc như đinh đóng cột, khiến nàng ngạc nhiên hỏi “tại sao”

Dương Phàm khẽ cầm lấy tay nàng đặt lên tim Dương Phàm “nếu vắng bóng em, cuộc đời của anh sẽ là địa ngục, vì thế anh sẽ không bao giờ buông ra”

Nàng chỉ cảm nhận được nhịp tim của Dương Phàm đập rất nhanh, lại nghe giọng ôn nhu cùng lời nói mật ngọt thì nàng khẽ rung động, không được nàng lắc đầu, Dương Phàm lại nói “Văn, anh biết em yêu mà, phải không”

Nàng chỉ biết khóc, hai tay bịch lấy tai nàng, ngồi xổm xuống “không, tôi không muốn nghe, chẳng có chuyện cổ tích nào cả, không muốn nghe”

Dương Phàm thở dài, quả là Dương Phàm tổn thương nàng quá nặng rồi, suốt đời này chẳng bù đắp được cho nàng, Dương Phàm ơi mày thật thất bại, tại sao vì tình yêu mà bị che mờ con mắt, chẳng tin tưởng nàng, để mất đi nàng vĩnh viễn, không, không được, Dương Phàm chẳng muốn trở lại 4 năm về trước, suốt ngày sống trong đau khổ hận thù, cái Dương Phàm muốn là xây dựng gia đình hạnh phúc với nàng.

Dương Phàm ôn nhu ôm lấy nàng, đặt nàng lên giường, khẽ an ủi “đừng khóc được không, hãy cho anh một cơ hội, chỉ một cơ hội nữa thôi”

Nàng giãy giụa như con cá, nhưng khi nghe Dương Phàm thành khẩn van xin thì nàng đã dừng lại “không, tôi không biết, tôi chẳng thể tin ai ngoài tiểu hoàng tử”

Dương Phàm tức giận máu tràn lên não, nhưng lúc này là lúc nào mà đi ghen tỵ chứ, tính sở hữu của Dương Phàm rất mạnh tuyệt đối không cho phép người nào tồn tại trong tim của nàng ngoài Dương Phàm, hít một ngụm khí lạnh “Văn, nghe anh nói được không, xin em”

“không”. Nàng lắc đầu kiên quyết không nghe, Dương Phàm dù bất đắc dĩ nhưng vẫn ráng ôm lấy nàng, ôm chặt lấy thân thể nàng, không chừa chút khe hở “ngoan ngoãn nghe anh nói, Văn, chúng ta là bị *** hại nên mới phải xa cách nhau 4 năm, em biết cuộc sống của anh trong những năm ấy là thế nào chứ, chỉ biết hận thù, thống khổ, cứ như địa ngục vậy, có lúc anh tự hỏi chẳng còn thiết tha cuộc sống này nữa”

Anh thở dài, tâm sự cho nàng nghe “Văn, nhưng anh vẫn bảo hộ cho người nhà em, anh có đi tìm em, nhưng chẳng thể tìm ra, anh rất giận em vì sao có chuyện gì em cũng không nói cho anh nghe, mà lại dùng tiền của người khác, em xem anh là người ngoài, em đã chẳng tin tưởng năng lực bảo vệ của anh”

Nghe đến đây, nàng bình tĩnh lại thôi giãy giụa, nhưng lại không nói gì, chỉ biết im lặng, Dương Phàm lại nói “chính vì anh yêu em quá nhiều mà bị che mờ mắt, dù anh có hận em thế nào thì anh vẫn tìm em, cho đến khi anh nhận được một bức hình chụp của em cùng một đàn ông tuổi trung niên lại đang cùng nhau bước chân ra khách sạn, thì lúc đó trái tim anh tan vỡ em biết chứ”

‘tuổi trung niên’, nàng khẽ hỏi “có phải ở bên Paris” Dương Phàm khẽ gật đầu “đó là ai”.

Nàng không trả lời bừa mồm nói “đó là ai có quan trọng sao”. Câu nói của nàng khiến Dương Phàm muốn nổi đóa lên, bóp cổ nàng nhưng đêm qua Dương Phàm đã biết nên tạm thời ngừng tranh chấp với nàng, ôm nàng vào lòng “anh muốn cùng làm lại tất cả với em, cùng xây dựng gia đình mà lúc trước chúng ta mơ ước”

Nàng không trả lời, đơn giản là nàng chẳng còn lòng tin tưởng vào tình yêu nữa, Dương Phàm lại nói “Văn, anh sẽ dùng thời gian để chứng minh, giờ anh đã đủ khả năng để bảo vệ em”

“bảo vệ tôi, để Tử Hà sỉ nhục tôi, Masami nhìn tôi bằng ánh mắt hận thấu xương, để cả thế giới gọi tôi là ‘gái bao’ ”. Nàng nghiêng răng lợi nói, làm cho Dương Phàm bị nhục chí khí, tự an ủi bản thân mình “không sao, rồi em sẽ biết, tin tưởng anh được không”

Nàng xoay lưng lại với Dương Phàm, nhưng Dương Phàm vẫn bám theo nàng, ôm lấy nàng.

29. Chương 29

Viện trưởng dẫn nàng đi đến một ngọn núi, sau núi có nhiều nấm mồ thì nàng quì xuống.

Tấm hình của mẹ nàng được thay mới chắc chắn là có ai đó thường xuyên ghé thăm. Nàng giống y hệt mẹ nàng, đôi mắt, khuôn mặt, nàng quả thật là khâm phục tiểu hoàng tử, thật tài năng khi một hơi có thể làm ra nhiều điều như thế, tiểu hoàng tử, chắc nàng cũng sắp sửa phải về rồi. Nàng quì gối xuống, cắm hoa vào bình hoa của mẹ nàng, khẽ vái lạy. Nàng đứng lên, tự tay dọn dẹp hoa cỏ đại bầm quanh đây.

Xa xa một đám lưu manh thấy một cô gái đang trên lau dọn, nhìn thân hình không tề, tiếc rằng chiếc nón vành quá rộng che mất đi khuôn mặt cô gái.

Viện trưởng sắc mặt tái mét vội thúc giục “Hà tiểu thư, lão chặn lại, cô mau chóng chạy đi, họ là đám lưu manh vùng này”

Nàng khẽ quay đầu lại thì thấy sáu tên đang đi tới, cao lùn mập ốm đều có, ánh mắt chứa đầy tà dâm nhìn vào nàng, khiến nàng dựng cả lông tơ, vì nàng từ chối sự bảo vệ của Âu Nhạc Phong, vả lại nơi này là một thị trấn nhỏ chẳng ai biết đến nên Âu Nhạc Phong mới yên tâm để nàng ở lại.

Bây giờ nàng có chút hơi hối hận, nàng đâu thể bỏ viện trưởng già yếu ở lại, viện trưởng nhanh chóng đẩy cô đi, thì bọn lưu manh vây quanh nàng “nơi hoang vắng mà cũng có mỹ nhân, xem ra tội mình có phước lắm đây”

Giọng nói thật thô tục, nàng khẽ nhú mày “các người thử động vào tôi xem, rồi các người sẽ biết”

Một tên không biết phân cao thấp nhanh chóng bước lên ôm trằm lấy nàng, thì bị nàng dùng võ công đá một cước khiến hắn ngã nhào xuống đất

“tội mày xông lên”. Bọn lưu manh nhanh chóng xông lên, nàng cười nhẹ, một, hai, ba, từng tên một ngã xuống, bọn lưu manh đau đớn cả người, nằm rên rĩ.

Viện trưởng đứng yên, tròn mắt nhìn một tiểu thư trong yếu đuối như pha lê, vừa đụng là tưởng chừng như rạn nứt thể mà có thể quật ngã từng người một.

Chẳng hiểu từ đâu lại có một nhóm cảnh sát đi lên đồi núi bắt hết lũ lưu manh đó “Văn, em không sao chứ”. Dương Phàm nhú mày từ xa chạy lại, dù biết Thái Văn có võ công nhưng mà Dương Phàm quả thật không yên tâm.

Nàng thấy mừng nhưng rồi nàng phải dồn nén sự hạnh phúc, xoay qua hỏi “Viện trưởng, không sao chứ”

Viện trưởng thấy cảnh sát tóm cổ từng đứa một lên xe thì rất mừng, nhanh chóng gạt đầu “vâng, lão không sao, thật may khi có Dương tiên sinh cho người báo cảnh sát”, dù Hà tiểu thư đúng là giỏi nhưng họ là đàn ông, Hà tiểu thư sẽ chẳng chống chọi được họ.

Dương Phàm phấn khởi đáp “đó là nghĩa vụ của tôi, sơ mau chóng về nhà đi, ở đây có tôi cùng Văn là được rồi”

Nàng nhú mày lại “ai thêm ở đây...”. Nàng bị Dương Phàm dùng tay bịch miệng lại, lôi kéo nàng đi tới mồ của mẹ nàng.

“anh đang làm gì?”. Thấy Dương Phàm đang quì xuống mồ mẹ nàng thì nàng giật mình, mí mắt giật giật Dương Phàm chấp tay lại thành khăn vái cầu trước mộ mẹ nàng, giọng chẳng hề đùa mà rất nghiêm túc vang lên “mẹ, mẹ yên tâm đi, từ nay con sẽ bảo vệ lấy Văn”

“này ai là mẹ anh hả, đồ tùy tiện”. Dù nàng mắng Dương Phàm nhưng trong lòng nàng rất vui mừng.

Dương Phàm vái ba lần rồi đứng lên phúi phúi chân “Văn, em vẫn luôn dõi lòng”. Dương Phàm là ai mà chẳng hiểu Thái Văn chứ.

Nàng giật mình, khuôn mặt nóng bừng, chuyển đề tài “mẹ, đừng nghe người này nói bậy, chúng con...”

Dương Phàm ôm lấy nàng, lại hôn nàng, khiến nàng rất giận mà chẳng thể làm gì được từ từ yếu dần trong cái hôn quá ngọt ngào của Dương Phàm.

Dương Phàm phải thật sự cảm ơn mẹ nàng, nếu không nhờ mẹ nàng thì Dương Phàm chẳng có thể cùng tái hợp với Văn, thì ra Văn chẳng có cùng máu mủ với nhà họ Hà, cô nhi viện ‘ước mơ’ là nơi mẹ Văn sinh ra và trưởng thành, hôm đó Dương Phàm vừa mới đi ra ngoài căn dặn một số điều.

Quay về phòng thì chẳng còn thấy được bóng dáng bé nhỏ của nàng, Dương Phàm rất tức giận thấy cửa sổ mở toanh ra, tại sao nàng có thể làm hại bản thân mình như vậy, dù chẳng có cao nhưng lỡ xảy ra chuyện gì thì sao, Dương Phàm thật sự khiến cho nàng chán ghét tới độ cần phải dùng hành động đó hay sao?

Khi đến cô nhi viện thì biết nàng đã về đó, nhanh chóng bước vào tìm kiếm bóng dáng ngày đêm nhớ nhung thì thấy nàng đã ngủ ngon như con mèo nhỏ, như lúc trước vậy, Dương Phàm chẳng nổi lòng đánh thức nàng, là do Dương Phàm sai, chẳng tin tưởng lấy nàng, mà cũng tại nàng có chuyện gì cũng chỉ biết giấu trong lòng, anh thật sự chẳng đáng để cho nàng tin tưởng sao.

Vì nàng mà Dương Phàm đã cố gắng, cố gắng rất nhiều để xây dựng nên Dương thị đồ sộ như ngày hôm nay, vì có thể bảo vệ nàng mà đêm nào Dương Phàm cũng thức rất khuya học tập thêm nhiều thứ, thế mà chỉ nhận được sự phản bội của nàng.

Dương Phàm nhìn thấy nàng ngu ngốc quì trước cửa thì Dương Phàm đã kêu Hiếu Tùng mang dù ra cho nàng dù Hiếu Tùng phản kháng nhưng mà lại sợ nàng bị bệnh, ai ngờ lại bị bố mẹ Dương Phàm quát lòi kéo vào nhà.

Lúc đó Dương Phàm thật muốn chạy ra để mắng chửi nàng, nhưng một lúc sau thì chẳng còn thấy bóng dáng nàng nữa, Dương Phàm rất tức giận thành ý của nàng chỉ có như vậy thôi sao. (anh này bị khủng vừa muốn người ta quỳ, vừa lại không muốn người ta quỳ)

Nhưng đó cũng là lần cuối cùng Dương Phàm gặp nàng, Dương Phàm đã có đi tìm nàng, tìm nàng khắp nơi, phái rất nhiều người tìm nàng, nhưng nàng cứ như bốc hơi trên thế giới này vậy.

Đến 4 năm trước Dương Phàm lại nhận được một bức hình sau 4 năm xa cách, đều khiến cho Dương Phàm kinh bỉ là nàng cùng với một đàn ông trung niên, chỉ vì người đàn ông này cũng có chút nhan sắc mà nàng cùng khoác tay ôm eo với người đàn ông này vào khách sạn sao, thật đáng giận mà, uổng công Dương Phàm lo lắng cho nàng suốt 4 năm nay chỉ nhận được sự phản bội hết lần này đến lần khác.

Dù Thái Văn chẳng muốn cùng ngồi chung với Dương Phàm nhưng cũng bị ép buộc. Khi về đến cô nhi viện ‘ước mơ’ thì thấy một chiếc mescides đang đậu ngay cô nhi viện.

Dương Phàm cùng Thái Văn bước ra thì Masami chạy đến dù nhíu mày khi thấy hai người ở chung nhưng vẫn cố chấp chạy đến ôm lấy Dương Phàm, giọng ngọt ngào pha lẫn hạnh phúc “Phàm, em rất nhớ anh”

Nhìn thấy hai người thân mật máu nàng tràn lên não, nhanh chóng đi vào cô nhi viện, Dương Phàm đẩy Masami ra, mà kéo lấy cổ tay nàng, nàng bực tức “buông ra”.

Thấy Dương Phàm cùng Thái Văn thân thiết thì Masami giật mình “Phàm, anh sao vậy”, đừng nói họ chỉ ở chung hai ba ngày nay mà sinh tình cảm, trở lại như xưa.

Thấy nàng ghen đến mức này, lòng anh thỏa mãn rất nhiều, ôm lấy thân thể chẳng chịu yên phận mà cứ giãy giụa trong lòng anh “Masami, giới thiệu với em đây là vợ chưa cưới của anh, Hà Thái Văn”

Thái Văn cùng Masami giật cả mình, Thái Văn thì tim đập thành thịch rất mừng nhưng vẫn không cho Dương Phàm chút mặt mũi “buông ra Dương tiên sinh, chúng ta là người xa lạ”

Dương Phàm nhú mày, vì anh cảm thấy tim của nàng đang đập thành thịch vì anh mà lại giả dối như vậy, nhưng anh biết nàng cần thêm nhiều thời gian, anh vội ôm chặt thêm nữa, hôn lên trán nàng “chúng ta đã là vợ chồng sao em gọi là người ngoài, hử?”

Hai người lo thân mật mà quên mất Masami đang ngồi bệch xuống đất, sắc mặt tái xanh, không thể tin nổi đây là Dương Phàm, khẽ khóc lên “Phàm, anh hãy tỉnh lại, đừng bị cô ta lừa gạt”

Dương Phàm ôm lấy Thái Văn, hôm nay anh cần phải giải quyết hết tất cả, để thể hiện anh yêu nàng, thể hiện anh cần nàng, anh trịnh trọng tuyên bố “Masami, rất cảm ơn tình cảm em dành cho tôi, nhưng tôi xin lỗi, từ trước tới giờ tôi chỉ xem em là bạn bè thôi”

Masami hét lên “nhưng rõ ràng mấy hôm trước anh đối xử ôn nhu với em mà , Phàm em xin anh tỉnh lại được không”

Thấy được nàng đang giãy dụa tiếp thì anh lại ấn chặt nàng vào lồng ngực anh “Masami, nếu tôi cho em ảo tưởng thì tôi xin lỗi em, vì em rất giống Văn, tôi chỉ xem em là bạn bè thôi, dù chúng ta có thân nhau đi chăng nữa, thì tôi chẳng bao giờ đòi hỏi em phải lên giường với tôi”

Câu nói của Dương Phàm nói rất rõ, thật chất Masami cùng anh chỉ là bạn. Masami bịch tai lại khóc thê lương “không đâu, không đâu, Phàm đừng làm thế”. Masami ngược đầu lên thấy Dương Phàm đang bước đi thì lôi kéo chân của Dương Phàm “Phàm, dù em làm bé cũng được, xin anh xin anh được chứ”

Dương Phàm nhú mày, thẳng thắn từ chối “Masami, tôi phải nói thế nào em mới hiểu, dù không có Văn đi nữa, thì tôi cũng chẳng có chút tình cảm với em”

Thái Văn cảm thấy chột dạ, nhưng lại rất thông cảm cho Masami. Dương Phàm thấy mặt nàng nhăn nhó thì lại nhú mày nói “Văn, đừng nghĩ bậy, anh là anh, anh là Dương Phàm”

“không, Phàm, em biết, em biết anh có tình cảm với em mà”. Masami vẫn lôi kéo, khiến cho Dương Phàm nhú mày, sai mấy tên vệ sĩ tổng cổ Masami đi về.

“Tất cả cũng tại cô, Hà Thái Văn, tất cả cũng tại cô, tại sao cô lại cướp Phàm của tôi”. Masami giãy dụa trong sự lôi kéo của vệ sĩ, dùng ánh mắt thống hận nhìn lấy Thái Văn mà oán trách.

“Masami đủ rồi, dù không có Văn tôi vẫn chẳng yêu cô đâu”. Dương Phàm nhấn mạnh thêm lần nữa.

“phải, trong mắt anh chỉ có Natsumi, em gái tôi thôi phải không, Phàm anh xem Thái Văn như Natsumi phải không”, Masami ăn không được thì đá bể vậy, tại sao cô yêu Phàm như vậy mà Phàm lại đối xử với Masami như vậy.

“Natsumi”, Thái Văn cắn môi dưới, thì ra xem mình là em gái của Masami sao?. Thấy Thái Văn đang suy nghĩ phức tạp thì Dương Phàm quát “còn không lôi cô ta đi”, đáng chết thật, thật chất Dương Phàm xem Natsumi là thay thế cho Thái Văn, 2 năm trước trong một buổi tiệc khi gặp Natsumi thì Dương Phàm quả có chút giật mình vì Natsumi có điểm ngây thơ giống với Thái Văn.

Nhưng Dương Phàm vội dập tắt đi ảo tưởng này, Văn là Văn, Natsumi là Natsumi sao mà giống nhau, ngay cả cảm giác Dương Phàm còn chẳng có, vì Dương Phàm đã thử nắm tay của Natsumi kết quả là chẳng có gì cả, khác với Văn, khi Dương Phàm nắm tay thì chỉ muốn nắm mãi, chỉ muốn nắm lấy bàn tay thon dài đẹp như được điều khác, bàn tay ấm áp pha chút hạnh phúc của tình ái.

“anh có tật giật mình”, quả nhiên Thái Văn đã ghen lên mà bị che mù đôi mắt, bấu môi, dùng ánh mắt oán hận nhìn lấy Dương Phàm.

Dương Phàm khẽ ngây ngốc do suy nghĩ, nhanh chóng giải thích “không phải đâu, Văn nghe anh nói”. Thấy phản ứng chậm chạp của Dương Phàm, chắc chắn là đang nghĩ tới Natsumi rồi, được lắm Dương Phàm tôi chẳng thèm tin tưởng những lời mật ngọt của anh nữa.

Nàng bước đi chẳng thèm nghe lấy Dương Phàm nói gì, chẳng hiểu chiếc xe kia từ đâu xuất hiện nhanh chóng chớp lấy Thái Văn phi đi mất dạng.

Dương Phàm chạy đến ngã tư thì đã mất dấu nàng, Dương Phàm giật mình lại sợ, lại sợ sẽ xa nhau vĩnh viễn, không, không thể cho chuyện này xảy ra được Dương Phàm nhanh chóng lái xe đi về thành phố tìm kiếm nàng.

30. Chương 30

Một chiếc trực thăng dừng lại tại tòa cao ốc lớn nhất đồ sộ, nhanh chóng có người đưa xe ra đón y chang phi trường vậy, nguyên thang máy được xây dựng trên sân thượng của tòa cao ốc, có thể thấy chủ nhân của tòa nhà này hay xuất ngoại nên có cả hai ba chiếc trực thăng đồ sộ dừng tại sân thượng.

Dương Phàm được đưa vào một phòng sang trọng, bàn ghế theo phong cách Châu Âu, cánh cửa gỗ sang trọng được mở ra. Nhìn từ đằng sau chỉ thấy bóng lưng của chàng trai, cao ráo, thân hình quá mức cường tráng, kimono màu đen sáng bóng, lộ ra bờ lưng rộng.

Khi xoay người qua thì lộ ra một bộ ngực bóng loáng cường nhẵn nhụi, khuôn mặt đẹp như một thiên xứ, mái tóc vàng cùng đôi mắt xanh sáng như tinh tú chẳng thể lẫn vào đâu được

Dương Phàm biết ngay mà “tiểu hoàng tử hay là Matsumoto tiên sinh”

Matsumoto thì lạnh lùng như băng, ngồi trên chiếc ghế da báo, chân bắt chéo lên, giọng lạnh lùng “1 tháng nay, cậu biết tiểu công chúa của tôi sống như thế nào chứ?”, đã một tháng một tháng khi tiểu công chúa về thì thay đổi hết, thật đáng giận mà, uống công cho 4 năm nay anh cố hết sức, mà chỉ 2 tháng tiểu công chúa của anh thay đổi như thế này.

Dương Phàm giật mình, giọng nói mang đầy thành khẩn “hãy cho tôi gặp lấy Văn, dù chỉ một lần” 1 tháng nay anh luôn tìm kiếm khắp nơi thế mà ngay cả cái bóng cũng chẳng thấy, Âu Nhạc Phong thì đi mất dạng.

“gặp, hừ, tôi có cho phép cậu gặp tiểu công chúa của tôi ư?”. Giọng nói còn khó nghe hơn cả Dương Phàm, xem ra Dương Phàm gặp đối thủ rất lớn đây.

Dương Phàm thở dài, ánh mắt mang đầy sự đau khổ “dù tôi biết anh cùng Văn có quan hệ trai gái đi chăng nữa, nhưng tôi vẫn yêu lấy Văn”, vì anh đã từng nghe Hiếu Tùng nói khi nhắc đến ‘tiểu hoàng tử’ thì nụ cười của Văn rất hạnh phúc, anh cũng tận mắt chứng kiến và nghe thấy giọng của Văn rất nũng nịu và khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc, 4 năm dưới sự bảo hộ của Matsumoto, Dương Phàm chỉ có sự căm kích.

“cậu có biết giành người yêu với tôi, đối đầu với tập đoàn Matsumoto thì sẽ có hậu quả gì”. Lời đe dọa chắc như đinh đóng cột được Matsumoto nói ra làm cho Dương Phàm một chút giật mình cũng chẳng có, Dương Phàm đã đến đây thì tự biết hậu quả rồi.

“matsumoto tiên sinh, dù ông có nói gì đi nữa thì tôi xin ông hãy giao Văn cho tôi, tập đoàn Dương thị muốn sao tùy ý tiên sinh” Với thế lực của đánh đổ cả Dương thị thì chỉ là một sớm một chiều, dù thế Dương Phàm vẫn cần Văn, mất đi Văn mới là mất đi tất cả, có được tập đoàn Dương thị thì sao chứ, chỉ cần Văn, Dương Phàm nhận ra cuộc đời Dương Phàm chẳng thể thiếu Văn.

“cậu thật sự không sợ ư?”. Giọng nói của Matsumoto có chút ngạc nhiên, cũng có chút khinh hãn vì Dương Phàm chẳng hề sợ hãi trước thái độ ngạo mạn của Matsumoto, dù chẳng gặp qua Dương Phàm, nhưng có thể thấy Dương Phàm chính là người tài trong giới doanh nhân.

Matsumoto thật chất là nhờ có thế lực của dòng họ Simon cùng tiền của lão Simon mới xây dựng được tập đoàn Matsumoto lớn mạnh như vậy, còn Dương thị thì chỉ là vỏ bọc bên ngoài nên mới cần giao hảo với Túc thị, nhờ Dương Phàm tiếp quản mà Dương thị đã được xây dựng lại, thậm chí còn đồ sộ hoành tráng hơn xưa.

“phải, tôi không sợ, tôi chỉ cần có Văn, vì thế tôi van xin Matsumoto tiên sinh hãy toại nguyện thành toàn cho tôi cùng Văn”, giọng nói của Dương Phàm mang sự thành khẩn vô cùng, khiến cho một người rung động trước lời nói của Dương Phàm.

Matsumoto nhúm mày đứng dậy đi về phía Dương Phàm, dùng ánh mắt sắc sảo dò xét Dương Phàm thêm một lần nữa, cười lạnh “bộ cậu tính ngược đãi tiểu công chúa của tôi, tiểu công chúa của tôi là một trân bảo tôi luôn phải nâng niu trong tay, theo một người đã phá sản như cậu thì tiểu công chúa tôi có thể hạnh phúc”

Dương Phàm bộ dạng tự tin nói “dù tôi có phá sản đi chăng nữa thì vẫn có khả năng bảo vệ tình yêu của tôi”.

Matsumoto cười thật sảng khoái “cậu thật sự tự tin?”, Dương Phàm khẳng định “thật sự tự tin”.

Matsumoto cười nhạt ngồi phịch xuống ghế “rót rượu”. Dương Phàm chẳng hiểu gì cả, nhúm mày nghi hoặc, thời đại này rồi mà còn hạ độc trong rượu sao, dù biết tập đoàn Matsumoto lớn mạnh, che giấu được Văn cả 4 năm nay mà chẳng ai tìm ra, nhưng Dương Phàm vẫn kiên quyết cầm ly rượu nói “xin hãy cho tôi gặp Văn lần cuối”

Matsumoto nhúm mày, ôm bụng cười “trời ạ, Dương Phàm cậu làm tôi tức chết đi được, cậu bình thường thông minh như thế mà sao giờ đây lại ngu ngốc như thế”

Dương Phàm ngờ vực “chẳng lẽ hai người có quan hệ khác, ngoài quan hệ nam nữ?”, ở Nhật Bản ai mà chẳng biết Matsumoto có một ‘tình nhân’ bí ẩn chứ. Matsumoto hừ lạnh “đó là em gái tôi”. Dương Phàm chỉ biết đứng im, mà suy nghĩ, chẳng thể tin nổi, thấy Dương Phàm chỉ biết im lặng thì Matsumoto cười nhạt.

“chứ anh nghĩ chúng em có quan hệ gì”. Từ đằng sau vọng lại tiếng nói của người mang đầy ai oán. “Văn”. Dương Phàm buông ly rượu ra, nhanh chóng bỏ nhào tới ôm lấy Thái Văn

Matsumoto vội tắc lưỡi “Dương Phàm, mặc dù tôi chấp nhận cậu nhưng cậu cũng phải nể mặt tôi chứ”

Dương Phàm biết mình hơi làm quá nên thả Văn ra, quả nhiên Văn gầy đi rất nhiều, mắt anh thêm chút hời hợt, thờ dãi.

Matsumoto dùng giọng nói ôn nhu “tiểu công chúa qua đây”. Thái Văn nhanh chóng chạy qua, Matsumoto khẽ xoa đầu Thái Văn.

“tiểu công chúa của tiểu hoàng tử phải ngoan ngoãn biết chưa, Dương Phàm là một lựa chọn tốt, trong lòng tiểu công chúa nên biết cảm nhận của tiểu công chúa, tiểu công chúa phải biết dành lấy thứ tốt đẹp nhất, được chứ”, đứa em ngốc nghếch này khiến Matsumoto luôn phải lo lắng từng phút từng giây.

Matsumoto là một con người rất thông minh, thương tiểu công chúa hơn bao giờ hết, bảo vệ tiểu công chúa mình như một trân bảo vậy, vì vậy Matsumoto đã điều tra rất kỹ mới đồng ý cho Dương Phàm làm em rể của Matsumoto.

Tháng trước Matsumoto vội vã sai người đi đón tiểu công chúa trong tình trạng đau khổ về, không ngờ bệnh tình của tiểu công chúa lại tái phát, Matsumoto biết tiểu công chúa chỉ yêu mỗi mình người đàn ông mang tên Dương Phàm thôi.

4 năm trước khi thấy được em gái đã thất lạc từ khi lọt lòng mẹ thì Matsumoto đã rất vui sướng, vì mẹ Matsumoto đã để lại một món quà cho Matsumoto, vì thế lão Simon đặt ‘Jane’ nghĩa là món quà của chúa. Hai người đã rất thương lấy tiểu công chúa, nhưng tiểu công chúa lại bị tâm bệnh mang đầy đau khổ, dù có nằm liệt trên giường thì vẫn gọi ‘Phàm’

Lúc đó Matsumoto cùng lão Simon rất tức giận, nhanh chóng điều tra hết thì lão Simon đã có ý định trả thù, nhưng lại bị tiểu công chúa ngăn cản, và hứa sẽ không đau khổ nữa, dù hai người không đồng ý đến thế nào thì vẫn phải chấp nhận, yêu thương tiểu công chúa luôn phần của Dương Phàm vậy.

Dương Phàm là một lựa chọn tuyệt vời, nhưng tính cách lại chẳng dứt khoát nên mới tạo ra nhiều mối tình oan nghiệt như vậy. Khiến tiểu công chúa đau khổ, chỉ vì một sự hiểu lầm tai hại.

Matsumoto biết Dương Phàm có kiếm người đi tìm lấy tiểu công chúa, thậm chí cả 4 năm qua cũng chưa hề bỏ cuộc, lúc đó gặp lão Simon lại đi chung với tiểu công chúa vào khách sạn, nên Matsumoto đã tương kế tựu kế, muốn Dương Phàm bỏ cuộc, quả nhiên Dương Phàm rất dễ bị kích thích đã bỏ cuộc.

Có đánh chết Matsumoto cũng chẳng tin bạn thân của tiểu công chúa lại tình cờ đụng độ trong một dịp đi dạo, khiến cho tiểu công chúa rất tức giận anh, nhìn Matsumoto bằng con mắt oán hận, nên Matsumoto đã rất chột dạ dù không đồng ý cách mấy vẫn ráng đưa tiểu công chúa về nước.

Dương Phàm tiến tới, dùng giọng nói trăn thành nhất “anh yên tâm đi, nhất định em sẽ bảo vệ tốt cho vợ”

Giọng nói của Dương Phàm khiến cho Thái Văn dựng cả lông tơ, bĩu môi “ai thèm làm vợ anh”

Dương Phàm nhíu mày, Matsumoto thì ôm bụng cười “xem ra tôi cần cho hai người thêm nhiều thời gian, ha ha ha”

Thái Văn đánh lấy bả vai của tiểu hoàng tử đáng chết này, Dương Phàm kéo Thái Văn vào lòng, dù có là anh trai đi nữa thì tính chiếm hữu Thái Văn trên người Dương Phàm rất cao.

Matsumoto vội nói “tiểu công chúa cùng với Dương Phàm tạm thời ở đây vài hôm, cần gì thì cứ nói, anh rể đây chẳng hề bạc đãi ai”

Dương Phàm gật đầu, quả thật Matsumoto thật sự rất thương em gái, dù ai cũng đồn Thái Văn là tình nhân của Matsumoto, nhưng có điều anh không hiểu tại sao chẳng công khai chứ.

Matsumoto rất thông minh vừa liếc là đã hiểu ra “Dương Phàm, đừng ngạc nhiên, vì quan hệ gia đình của chúng tôi không tốt, nếu để những kẻ xấu xa biết tôi có em gái hay dòng họ Simon có con gái thì nhất định sẽ bỏ nhào tới ăn sạch em gái trần bảo của tôi, điển hình là cậu chẳng hạn”.

Dương Phàm vội đỏ mặt, thật sự khâm phục ‘anh rể’ anh, quả thật là xứng đáng với lời đồn, thông minh.

Thái Văn khuôn mặt đỏ bừng, khẽ quát “tiểu hoàng tử chết tiệt, sao lại nói như thế hả”

Matsumoto nhún nhún vai, dùng giọng ủy khuất “tiểu công chúa có tình lang rồi thì quên mất tiểu hoàng tử rồi”

Thái Văn nhíu mày bỏ nhào tới ôm lấy Matsumoto “tiểu hoàng tử luôn là nhất”

Dương Phàm nhíu mày chẳng hài lòng phải chia sẻ tình yêu với một người dù là anh trai đi nữa thì vẫn rất ghen tỵ, xem ra anh phải dành thêm nhiều thời gian để lôi kéo Văn về lại bên mình đây.

Matsumoto xoa xoa lưng của Thái Văn, hành động này là xuất phát từ trái tim thương em gái nhưng người ngoài thì cho rằng họ sến quá mức, ngay cả Dương Phàm cũng chẳng tin nói gì là người ngoài, hai người họ chẳng chỗ nào giống nhau cả, trên đầu bốc khói lúc nào mà Dương Phàm chẳng hay.

Matsumoto vội cười “Phàm, hạ hỏa đi, tôi đã giao em gái trần bảo cho cậu mà cậu có thái độ đó với tôi ư?”

Dương Phàm thở dài, thật sự Matsumoto rất đáng sợ cái gì cũng nhìn thấu như siêu nhân vậy. Thái Văn thì le lưỡi, cười nhe răng.

31. Chương 31

“ôi...Phàm...anh có..a...xem..em...là..thế...thân...của...Natsumi...”. Nàng đang ở trong tình trạng triền miên cùng Dương Phàm mà lại ghen ư?

Dương Phàm khẽ dừng lại động tác, hôn lên chóp mũi xinh xinh của nàng “em là đồ ngốc nghếch, chẳng lẽ tình cảm của anh chưa đủ mãnh liệt, hử?”

Dương Phàm thúc mạnh vật cứng vào hạ thể nàng, khiến nàng hét lên “ôi...”

“Phàm, anh.. có... yêu... em ..không...”. Dương Phàm nhíu mày trước câu hỏi ngốc nghếch của nàng, không ngừng thúc mạnh vào “ôi...”

“Văn, em là đồ ngu ngốc, tại sao lúc nào cũng chẳng tin anh, hử?”. Dương Phàm dùng giọng nói oán trách nhìn lấy nàng đang khê khóc.

Nàng vội ôm chặt lấy thân thể của Dương Phàm, giọng nghẹn ngào “hứa từ nay đừng bỏ rơi em được không”.

Dương Phàm ôn nhu hôn lên đôi môi hồng xinh xắn của nàng “Văn, anh hứa, cái gì anh cũng hứa”, anh mê luyến Văn gần chết, làm sao mà bỏ rơi được nữa, 1 tháng nay anh chẳng ngủ ngon vì sợ giống như 4 năm trước, anh yêu Văn còn chưa hết nữa là.

Nàng gật đầu, Dương Phàm ôm nàng dậy, ép sát nàng vào tường trong tư thế chẳng chừa khe hở nào, nàng ngạc nhiên hỏi “Phàm, anh đang làm gì thế?”

Dương Phàm cười xấu xa “từ từ em sẽ hiểu”. Hai tay nâng lấy hông tròn trịa của nàng chẳng cho nàng cơ hội phản kháng, vật nam tính của anh vội vàng luồn sâu vào trong u cốc ẩm ướt của nàng.

“a...”. Nàng khẽ giãy giụa, trong tư thế này thật là khó chịu, nàng rên rỉ “ôi...”. Dương Phàm thỏa mãn hành động của nàng, nhanh chóng làm việc thật chăm chỉ trong hạ thể nàng.

Không ngừng đưa nàng lên thiên đường, “ôi...”. Lưng nàng không ngừng chà sát vào tường, hông thì bị nâng lên chỉ biết làm theo sự chỉ dẫn của Dương Phàm. Dương Phàm không ngừng luồn thật sâu vào hạ thể nàng mới chịu ra, rồi lại đẩy rất mạnh “ôi...”, nàng chỉ biết rên rỉ, sóng tình từng đợt cuộn trào.

Trong phòng càng lúc càng kịch liệt quả thật Dương Phàm rất cường tráng, để bù đắp cho nỗi nhớ nhung một tháng mà Dương Phàm không ngừng đòi hỏi sự chần gối trên người nàng, làm đủ mọi tư thế. Khiến cho nàng là người mệt mỏi đến mức ngủ đi, hai người nhanh chóng tiến vào tình trạng ngủ yên man.

Dương Phàm tán thưởng cách làm việc của Matsumoto, cùng với sự dứt khoát của Matsumoto, đây là sự học hỏi tuyệt vời, Matsumoto cũng rất quý mến Dương Phàm vì Dương Phàm là một người tài năng, vì thế hai người cứ trao đổi không ngừng những kiến thức.

Đến trưa, Thái Văn đang học cắm hoa. Chỗ ở của Matsumoto sắp xếp cho hai người là một căn nhà truyền thống theo kiểu cách của người Nhật.

Cánh cửa giấy mở ra, khiến cho Thái Văn giật mình, chẳng phải là do hành động tùy tiện mở cửa mà do Dương Phàm đang mặc bộ kimono trong thật đẹp và chỉnh tề lại sang trọng, mỉm cười nhìn lấy nàng

“oa, thật là hợp với anh nha”, nghe được lời khen của người đẹp đương nhiên là hài lòng rồi, bổ nhào đến ôm lấy nàng “a, Phàm”.

“ừm, em cũng rất đẹp”. Dương Phàm ôm trầm lấy nàng hôn lấy nàng. Nàng thì ngã trong vòm ngực cường tráng của Dương Phàm.

“xem ra hai người thật đẹp đôi”. Giọng của Matsumoto tán thưởng họ, hài lòng với tác phẩm mà mình tạo ra, hài lòng với nụ cười hạnh phúc em gái anh, vì thế anh đã dùng cả buổi sáng để giải quyết đồng công việc đó, dù bề bộn đến đâu thì em gái vẫn là nhất.

Dương Phàm nhìn thấy Thái Văn mặc bộ đồ kimono thì đã bị sự xinh đẹp quyến rũ mất rồi, đâu còn tâm trạng ăn uống. Matsumoto thì thấu hiểu vội ho khan “nào chúng ta cùng đi ăn trưa nào”.

Dương Phàm vội ho khan, dắt tay của Thái Văn ra đi, Thái Văn thì khờ khạo gật đầu như già tởm. Cả ba người nhanh chóng di chuyển đến đảo Miyako-jima bằng trực thăng. Cùng dùng bữa trong một nhà hàng sang trọng.

“tiểu công chúa, em chẳng ăn được cua mà cứ bướng bỉnh”. Matsumoto nhăn mặt vì hành động của tiểu công chúa cứ thích gắp bừa, thấy vật có màu sắc đẹp là cứ bỏ vào miệng ăn, chẳng thèm để ý sushi đó là gì.

Dương Phàm thì vội thấu hiểu, thì ra Văn chẳng ăn được cua ư, vội hỏi “Âu Nhạc Phong là gì của hai người”

Matsumoto mỉm cười “đó là CEO của lão simon”. Nàng hiểu ra thì nói “Âu Nhạc Phong là bạn ‘thanh mai trúc mã’ của tiểu hoàng tử a”.

Dương Phàm đã hiểu xem ra có nhiều điều bất ngờ Âu thị to lớn mà chỉ là một chi nhánh của tập đoàn Simon, quả thật anh rất cảm ơn Matsumoto đã che giấu Văn đi thật là kỹ, nếu không thì chắc chắn bị ăn không thừa một mảnh xương.

Thấy Dương Phàm khẽ cười suy nghĩ trầm ngâm thì nàng nhú mày nghi hoặc hỏi “Phàm, anh đang nghĩ gì”

Dương Phàm búng lấy mũi nàng “bé con ngu ngốc, anh đang thầm cảm ơn sự bảo vệ của anh rể được chưa!”

Nàng bĩu môi, khuôn mặt chín ngượng đi. Matsumoto thì cười ha hả, khẽ xoa xoa đầu em gái của mình, sao mà ngốc đến mức này chứ.

Matsumoto thấy được 2 bóng dáng ở trước cửa đang bước vào thì khuôn mặt thiên thần đã khép lại. Dương Phàm chú ý theo ánh mắt của ‘anh rể’ mình thì cũng như thế.

Natsumi cùng Masami vừa nhìn thấy Matsumoto cùng ăn uống với Dương Phàm thì giật mình “tại sao cô gái đó ở đây”, vì quá đau lòng nên Masami rủ em gái mình đi du lịch chơi ai ngờ lại gặp cảnh đau lòng hơn

Thấy Masumi hét lên thì Natsumi ngây thơ hỏi “em quen biết cô gái ấy”. Masumi bĩu môi “đó là hạng ‘gái bao’ sao lại xứng đáng ngồi cùng Phàm và Matsumoto tiên sinh chứ”

Giọng nói lớn đến mức chẳng thể lớn hơn nữa, câu nói này khiến con người của Matsumoto hơi đảo lộn, còn Dương Phàm thì nắm chặt lấy tay của Thái Văn lại.

Natsumi nhìn thấy Matsumoto cùng Dương Phàm chẳng thèm để ý sự hiện diện của nàng thì nàng thất vọng nhìn lấy gái của mình, dù thất tình đi nữa cũng đừng nên thất thố như vậy, nhanh chóng đi qua cúi đầu “xin lỗi”

Matsumoto hừ lạnh, chẳng thèm để ý đến gấp đồ ăn cho Thái Văn, Dương Phàm thì khẽ gật đầu. Còn Masumi giận dữ sắc mặt méo mó tiến lên “Matsumoto tiên sinh, chẳng lẽ tiên sinh cũng cần đến loại ‘gái bao’ đó”, thật chẳng ngờ ả lại có sức quyến rũ cả hai người, hai người lại cùng chịu ngồi bàn cùng ả đó.

Matsumoto búng tay một cái, một đội vệ sỹ mặc áo đen cường tráng lực lưỡng xuất hiện, lạnh lùng nói “tôi ăn cơm chẳng muốn ai quấy rối”

Các vệ sỹ được huấn luyện kỹ càng, rất hiểu ý chủ nhân, nhanh chóng khiêng họ ra ngoài trong tình trạng họ không đồng ý.

Thái Văn khẽ cười, Dương Phàm thì hài lòng ăn tiếp. Matsumoto thì bận nghe cuộc điện thoại.

Thái Văn khẽ hỏi “anh có cảm giác gì khi gặp lại tình cũ”. Mùi dấm chua nồng nặc nha, Dương Phàm dù vui mừng nhưng tại sao Văn lại chẳng tin tưởng anh chứ, anh bĩu môi giận hờn “anh thật giận em”

Thái Văn thấy vậy vội vàng dùng tay nhỏ bé vòng qua lưng của Dương Phàm. Dương Phàm hài lòng. Matsumoto nghe xong thì bước đến “tiểu công chúa lại lừa dối nữa, tiểu công chúa mau uống thuốc nào”

“thuốc, em bị bệnh sao?”. Dương Phàm nhú mày nhìn lấy Matsumoto đang thúc giục Thái Văn uống thuốc.

Nàng bĩu môi “chẳng có”. Matsumoto hỏi tiếp “thể đạo này em ngủ ngon?”. Nàng khẽ gật đầu. Đến đây thì Matsumoto hiểu rồi thì ra tình yêu chữa lành bệnh tâm lý sao, nhưng Matsumoto vẫn không tin tưởng cho lắm “để mai anh sẽ kiểm tra Arthur đến xem kỹ hơn mới được”

Dương Phàm thì thở dài, nhú mày lại, buổi cơm tựa hồ đã mất ngon. Suốt đường đi Dương Phàm im lặng không nói gì.

Vào đến phòng thì nàng bĩu môi “Phàm”. Dương Phàm ngồi xuống giường duy trì sự im lặng.

Nàng vội đến bên cạnh xoa bóp bắp vai của Dương Phàm, khẽ nói “Phàm, đừng giận em được chứ”

Dương Phàm xoay lại, ánh mắt trầm xuống nhìn Thái Văn, đặt Thái Văn lên đùi mình, thở dài “anh chẳng có tư cách giận em, anh đang giận bản thân anh, quá vô dụng cái gì cũng chẳng biết”

Nàng xoa xoa vầng thái dương của Dương Phàm “Phàm, anh thả lỏng nào, em sẽ nói cho anh nghe 4 năm qua em sống ra sao”.

Dương Phàm gật đầu, gục đầu vào lồng ngực của Thái Văn, nghe Thái Văn thủ thủ bên tai Dương Phàm, xem ra Dương Phàm trút gánh nặng xuống được rồi, nhưng thế giới này lắm những bất ngờ.

32. Chương 32

Matsumoto bận phải về Paris giải quyết một số chuyện nên đã ‘thả’ hai người về nước. Thái Văn thì muốn mau chóng đi về nhà báo bình an, dù chẳng phải là ruột thịt, nhưng so với ruột thịt còn khăng khít hơn.

“Phàm, tối đây được rồi”. Nàng từ chối Dương Phàm cùng nàng vào nhà. Dương Phàm nhú mày, thâm nghĩ biết chắc là thế mà, thở dài “ừ”

Nàng hôn tạm biệt Dương Phàm rồi nhanh chóng chạy vào nhà. Dương Phàm dù vui mừng nhưng trước khi đi Matsumoto đã đưa cho Dương Phàm một xấp tài liệu, chẳng biết đó là gì, vội vàng tháo ra xem.

Đọc xong thì sắc mặt Dương Phàm tái đi, khoe mắt giật giật, tài xế thấy được người khách này lúc thì ôn nhu lúc thì như quỷ thần, sợ té khói.

Dương Phàm quát “đi tới phố xx”. Tài xế giật mình nhanh chóng di chuyển xe ra đi.

Chí Chung cùng Đồng Đồng, bố mẹ, Thái Trác đang ngồi ở phòng khách chờ nàng, nàng đi vào thì cảm thấy không khí ngột ngạt khó thở

Chí Chung vội hỏi “đi gần hai tháng rồi, chỉ nhắn tin về nhà báo bình an hay sao”. Giọng nói của Chí Chung rất lạnh, nàng chột dạ vội cúi đầu nói “công ty bên Nhật Bản tuyển dụng tớ nên tớ mới qua đó một chuyến”

Đồng Đồng nhú mày nghi hoặc “thật không?”, tại sao đi mà chẳng có chút hành lý nào, lúc thì ở Paris lúc thì ở Nhật Bản.

Nàng cười nham nhở “cậu nghi ngờ thật lực của tớ, bố mẹ, con thật không sao”. Nàng chạy đến ôm trâm lấy bố mẹ của nàng, nàng bây giờ hạnh phúc tràn ngập.

Bố nàng khẽ hỏi “con đã biết chuyện gì chưa?”. Nàng lắc đầu “bố không nói thì con làm sao biết”

Thái Trác đang khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào ghế sofa nói “Túc thị phá sản trong một ngày, hình của chị cùng Âu Nhạc Phong đăng đầy rẫy, Túc Tử Hà cùng Đào Bích đang ngồi ăn cơm tù”, nghe Chí Chung cùng Đồng Đồng nói cả nhà mới tá hỏa lên.

Thái Trác nói tiếp “chẳng lẽ chị lại định đi theo con đường hồi xưa”, một mình Dương thị cũng khiến cho gia đình khốn khổ, giờ thêm Âu thị, chẳng biết đây gọi là hạnh phúc hay họa thủy đây.

Nàng nhú mày, thở dài, xem ra tiểu hoàng tử trường phạt họ quá nặng rồi, giọng nói nàng chẳng hề che giấu chút hối hận “Thái Trác yên tâm đi, bây giờ chị đủ khả năng bảo vệ cho gia đình mình mà”

Chí Chung thở dài quăng về phía nàng là những quần áo nàng thường dung thì nói “đây toàn là hàng hiệu không, cậu thật sự tưởng tớ bị điên à?, qua Nhật Bản làm việc mà mang cả đồ hàng hiệu”. Thái Văn cúi đầu nhìn những đồ đó toàn là ngài Simon cùng tiểu hoàng tử mua cho.

Thái Trác lại nói “đủ khả năng, thế chị có biết Masami tập đoàn saitô chứ”. Thái Trác nói đến đây thì tức, “chị có biết cô ta gọi chị là ‘gái bao’ cao cấp khắp nơi không hả”, ngay cả Thái Trác cũng chẳng tin chị mình đừng nói chị là người ngoài xa lạ, còn nguyên đóng đồ hàng hiệu nữa chứ, chẳng làm nghề đó thì làm nghề gì nữa chứ.

Mí mắt nàng giật giật, xem ra chuyện ở Nhật Bản đã bị lộ. Chí Chung quăng cho nàng một tấm hình. Nhìn vào quả nhiên là bị chụp lén lúc ăn cơm ở đảo Miyako-jima, nàng còn đang ngồi bên Dương Phàm cùng tiểu hoàng tử cười rất tươi nữa

Chí Chung vẽ mặt tái mét “Văn, tớ rất thất vọng về cậu”, vì nàng nói dối chẳng hề chớp mắt, rõ ràng là một lúc đến ‘hai người’, còn cả Âu Nhạc Phong, người tên James nữa chứ.

Đồng Đồng thì dùng sắc mặt thương hại nói “Văn, nếu cậu bị uy hiếp cậu lên tiếng đi”, tại sao lại đi làm nghề đó. Mẹ nàng sắc mặt nhợt nhạt nói “Văn, tại sao con lại làm như thế hả, gia đình đâu thiếu thốn, đâu có bắt buộc con phải kiếm tiền về nuôi gia đình”, tại sao ngu ngốc mà đi làm nghề đó, đại gia thật sự tốt đến vậy sao.

Nàng thở dài, mồ hôi đọng lại trên trán, miễn cưỡng nói “tại sao mọi người lại chẳng hề tin tưởng con”

Chí Chung tính tình bốc đồng này lại càng phát hỏa lên , quát “tin tưởng cậu, tin tưởng cậu trong sạch không làm ra cái trò này sao, tại sao chứ, tại sao cả hai người, cậu có biết liêm sỉ viết như thế nào không hả?”

Nàng há mồm nhìn họ, phút chốc bật cười ôm bụng lăn xuống đất “ha ha ha, ôi trời, tởm...chết mất...ha ha ha”, nếu để Dương Phàm cùng tiểu hoàng tử biết không biết có cười giống nàng không.

Nhìn thấy Thái Văn chẳng hỏi lỗi gì cả mà còn ôm bụng cười thì Đồng Đồng cùng Chí Chung càng thất vọng nhìn nàng, Linh Lăng đã vậy, nay ngay cả Thái Văn cũng vậy. Mẹ nàng tức đến nổi máu xông lên não, ngất xỉu bên vai của bố nàng.

Nàng hốt hoảng “mẹ”. Bố nàng nhú mày “tránh ra”. Bố nàng cũng rất thất vọng về nàng, tại sao dưới sự dạy dỗ của họ nàng trưởng thành rất là tốt, 4 năm thôi mà đã như thế sao.

Mọi người tá hỏa lên nhanh chóng gọi xe cấp cứu đưa mẹ nàng đến bệnh viện, nàng cũng muốn đi theo nhưng thấy ánh mắt giết người của họ thì nàng than thở.

Trên con phố xx, Dương Phàm đi tới một biệt thự sang trọng, nhấn chuông thì sắc mặt quản gia vui mừng, nhanh chóng mở cửa “thiếu gia, lâu không gặp”

Dương Phàm xông thẳng vào nhà, nhìn thấy bố mẹ mình an nhàn ăn cơm thì sắc mặt tái mét hẳn đi. Mẹ Dương Phàm thì vui mừng khi thấy Dương Phàm về, bố Dương Phàm thì để ý sắc mặt của con mình.

“tôi cứ tưởng cậu quên mất chúng tôi rồi chứ”, bố Dương Phàm khẽ quát, giọng nói rất ai oán.

Dương Phàm đi tới quầy sắp hồ sơ xuống bàn, nghiêng răng lợi nào nề nói “cám ơn, địa ngục của hai người đã ban tặng cho tôi”

Mẹ Dương Phàm thì giật mình cầm lên xem thì nhú mày, bố Dương Phàm giật lấy thì sắc mặt tái mét nhưng vẫn ráng nói “chuyện cũ lôi ra làm gì”

Dương Phàm cười nham nhở, nước mắt bất chợt lăn ra, khiến bố mẹ Dương Phàm giật bắn mình, tại sao chẳng phải nó là bức tượng chẳng biết khóc sao, tại sao lại khóc trước mặt họ.

“các người là đồ xấu xa, đê tiện, hèn hạ, chia rẽ chúng tôi, có biết tôi đã đau khổ thế nào trong 4 năm về trước không, các người có nghĩ đến cảm giác của tôi không hả?”. Dương Phàm kích động quát rất lớn, khiến ai cũng sợ hãi.

Mẹ Dương Phàm sắc mặt nhợt nhạt đi tới cầm tay của Dương Phàm “Phàm, mẹ muốn tốt cho con”. Dương Phàm cười lạnh, hất tay của mẹ mình xuống “suốt cuộc đời này, tôi sẽ thống hận các người”

“im đi”, bố Dương Phàm quát “chỉ vì một đứa con gái chẳng ra gì mà lại đi mắng chửi bố mẹ cậu sao, cậu là do chúng tôi cực khổ sinh ra, cậu có tư cách gì chứ”

Dương Phàm cười lạnh, lau đi những tàn tích nước mắt đi, ánh mắt kiên định “đúng tôi cảm thấy nhục nhã nhất là khi làm con các người, 22 năm nay tôi được gì hả, tôi được gì trước sự khoe khoang của các người, tôi được gì trước sự phóng túng của các người, các người xem tôi là gì các người từng xem tôi là con các người sao?”

Mẹ Dương Phàm giận tới sùi bọt mép, mặt tái xanh hẳn đi, bố Dương Phàm tức tới muốn học máu thổ hồng học “dù cậu có cảm thấy nhục nhã thì cậu vẫn có dòng máu của chúng tôi, cậu vẫn phải kết hôn cùng Masami”

Phải chuyện Dương Phàm giận nhất chính là chuyện này, nhân lúc Dương Phàm đi vắng họ đã cấu kết cùng Masami đẩy Dương Phàm vào cuộc sống hôn nhân theo sự chính trị mà họ muốn, đó là lý do khiến Dương Phàm cảm thấy tức đến độ xông lên bóp cổ chết hai người đi, nhưng Dương Phàm hận mình làm chẳng được.

Chuyện 4 năm trước chính bố mẹ Dương Phàm cấu kết cùng Túc Tử Hà hồng lật đổ công ty bố Thái Văn, khiến bố Thái Văn nợ ngập đầu, nên Thái Văn mới từ chối nhận lấy số tiền của Lâm Khả Việt, nhưng chẳng

biết ai chụp lén mà khéo quá, che mất góc độ đi. Còn cô gái có khuôn mặt hơi giống Thái Văn cũng được Tử Hà tìm người tới giả dạng.

Ngay cả Linh Lăng bạn thân của Thái Văn cũng bị mua chuộc mà cùng một ruột *** hại Thái Văn. Dương Phàm đã hiểu tại sao một đêm mà Lâm thị phải bỏ của xa xứ, đó chính là do sự uy hiếp của Túc thị cùng Dương thị.

Dương Phàm xoay lưng đi, tuyệt tình nói “được, các người muốn Masami bẻ mặt, tập đoàn Saitô đập đổ thì cứ tự nhiên, tôi thì chẳng thành vấn đề gì cả, chỉ tội cho hai người tuổi già chẳng được hưởng phúc”

“Phàm, con đang nói gì đó”. Mẹ Dương Phàm sắc mặt tái mét đi theo lưng của Dương Phàm, Dương Phàm lạnh lùng hất tay của mẹ mình ra. Đối với gia đình này trái tim của Dương Phàm đã nguội lạnh đi rồi.

Dương Phàm muốn đi gặp Thái Văn ngay, chỉ muốn gặp được hình bóng của Thái Văn, dù đã ân ái năm ngày nay nhưng Dương Phàm vẫn luôn nhớ nhung Thái Văn từng phút từng giây.

Trong bệnh viện lúc này, người nhà nàng cùng Đồng Đồng, Chí Chung khá là tuyệt tình, chẳng thèm ngó nhìn nàng, còn cấm nàng đến gần nữa, nàng đứng ngồi chẳng yên khóc không ra nước mắt.

Mẹ nàng vì tức giận quá độ mà ngất xỉu đi, dù được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt thì cũng chẳng có phần nàng, thật là ai oán mà.

Nàng thấy mẹ nàng đỡ hơn thì nàng dời đi, sợ mẹ nàng thấy thì máu lên não tiếp. Một cánh tay ôm chặt lấy thắt lưng của nàng, hơi thở này, bàn tay ma quỷ này, nàng đã biết là ai rồi.

“Phàm, anh đang làm gì thế”. Nàng quay đầu lại thì Phàm vụng trộm hôn nàng. Nhưng nàng cảm thấy Dương Phàm rất kỳ lạ “Phàm chuyện gì đã xảy ra”.

Dương Phàm thả lỏng nàng ra, thở dài, sắc mặt không chút khí huyết, giọng nói nào nề “Văn, anh xin lỗi”, giờ phút này Dương Phàm chỉ biết nói câu này, chỉ biết nói câu này, thật sự Dương Phàm mày thật vô dụng.

Nàng nhú mày, dùng hai bàn tay thon dài nắm lấy khuôn mặt đang trắng bệch, ôn nhu hôn lên chóp mũi Dương Phàm, mỉm cười “Phàm, có chuyện gì sao?”

Dương Phàm ôm chặt lấy nàng, lấy cằm cọ cọ vào đầu nàng “Văn, hãy tha lỗi cho gia đình anh”.

“gia đình anh?”. Nàng nhú mày ngược lên nhìn Dương Phàm, Dương Phàm thở dài “ừ, chính gia đình anh đã chia rẽ chúng ta, chính gia đình anh đã *** hại em”

Sắc mặt nàng chẳng có chút ngạc nhiên cả, Dương Phàm nhú mày “Em đã biết” đến đây Dương Phàm lại nói “cũng phải, anh quên mất anh rể là người thế nào”.

“Phàm, dù gia đình anh có làm gì chúng ta, chẳng phải bây giờ chúng ta cũng yên ổn rồi sao, quên đi quá khứ đi được không”. Nàng vòng hai tay qua, ôm lấy thắt lưng Dương Phàm

Dương Phàm thở dài “Văn, tại sao em vẫn cứ hiền lành như thế hả, anh rất hận họ, rất hận họ, em có biết không”

Nàng gạt đầu trong lồng ngực của Dương Phàm “em biết, Phàm, nhưng mà họ cũng chỉ vì anh”

Dương Phàm nhú mày, hai tay cầm lấy bả vai của nàng, giọng tức giận “họ vì gia sản của họ, họ vì tiền, họ chỉ cần tiền, họ chẳng qua xem anh là công cụ kiếm tiền của họ, họ chẳng bao giờ để ý cảm xúc của anh, em có biết không hả”

Nàng bĩu môi nhìn Dương Phàm, Dương Phàm vội thả nàng xuống, sắc mặt chín ngượng, giọng ngập ngừng “xin lỗi, Văn”, do Dương Phàm quá tức giận mà tìm sai đối tượng chuốc giận, thật là hồ đồ mà.

“Phàm, dù thế nào đi nữa họ vẫn là ruột thịt của anh, hãy bình tĩnh đi, rồi mọi chuyện cũng có cách giải quyết”. Nàng chẳng tức giận gì Dương Phàm cả, vì nàng đã biết từ lâu rồi, nhưng nàng quá yêu Dương Phàm, vì yêu Dương Phàm cái gì nàng cũng chấp nhận cả.

33. Chương 33

“em lại bị bố mẹ em giận?”. Dương Phàm sau khi bình tĩnh thì nhìn lấy Thái Văn đang thở dài. Dương Phàm khi tới nhà của Thái Văn thì biết mẹ của Thái Văn lại xảy ra chuyện, nên tức tốc đi hỏi hàng xóm kế bên thì được biết chuyển tới bệnh viện, vừa vào thì đã gặp Thái Văn đang đứng ngẩn ngơ.

Nàng gật gù, thở dài tiếp “em bị bố mẹ cùng bạn bè bỏ rơi rồi”. Dương Phàm nhíu mày, kéo Thái Văn đến hàng ghế bệnh viện, đặt Thái Văn lên đùi mình, hỏi cặn kẽ “vì sao thế, hay em nói dối mà bị lộ”

Nàng bĩu môi, néo lấy má của Dương Phàm “ai cũng gọi em là ‘gái bao cao cấp’, anh biết chứ?”

Mí mắt Dương Phàm giật giật, tức giận hỏi “người nào to gan tới mức này hả”. Đúng như nàng dự đoán Dương Phàm rất dễ tức giận, nàng vội giải thích “chuyện chúng ta đi Nhật Bản bị lộ rồi, lúc em cùng tiểu hoàng tử và anh đi ăn ở đảo Miyako-jima thì đã bị Masami chụp lên”

“chết tiệt, lại là Masami”. Không nhắc Dương Phàm không tức, nhắc đến thì máu Dương Phàm dồn hết lên não, Dương Phàm vội bình tĩnh, khẽ dỗ dành “Văn, yên tâm đi, Dương thị đâu thể nào dễ dàng bị người ta ức hiếp”.

Nàng cúi đầu xuống, cọ cọ vào vòm ngực của Dương Phàm “Phàm, tại sao chúng ta lại phải khổ sở thế hả anh, có phải là do em quá vô dụng?”

Dương Phàm kéo sát nàng lại, tay khẽ sờ soạn lưng của nàng, giọng nói sủng nịnh “bé con ngốc nghếch, yên tâm đi, có anh rồi, chẳng ai ức hiếp em, hãy tin tưởng anh, được chứ”

“hai người đang làm cái trò gì thế”. Chí Chung phát hoảng khi thấy hai người ôm nhau tình tứ trong bệnh viện, trời đất ơi dù ở đây vắng người nhưng hai người, hai người.

Nàng chột dạ, cúi đầu sát tới ngực. Dương Phàm thẳng thắn trả lời “hai người ôm nhau, còn trò gì để làm nữa?”, nực cười.

Mặt Chí Chung chín ngượng, nhanh chóng kéo Thái Văn thoát ra khỏi ma trận của Dương Phàm, Dương Phàm nhíu mày, vươn tay ra ôm lấy Thái Văn “Chí Chung cậu đang vô lễ với vợ chưa cưới của tôi”

Chí Chung trợn mắt lên nhìn hai người, rồi lại cười kinh bỉ Dương Phàm “vợ chưa cưới của Dương tiên sinh là Saito tiểu thư, xin Dương tiên sinh đừng nhầm lẫn”

Nàng ngạc nhiên bắn ánh mắt tức giận đến Dương Phàm. Dương Phàm chẳng có chút ngạc nhiên, khẽ xoa xoa lưng của nàng “Văn, đó là ý chỉ của bố mẹ anh, cùng anh chẳng liên quan”

“thế anh tính kết hôn cùng Masumi, hử?”. Giọng nói của nàng chứa rất nhiều dấm chua, thậm chí còn đang đập lấy bả vai cường tráng của Dương Phàm.

Dương Phàm rất hài lòng với hành động đáng yêu này của Thái Văn, cười sáng khoái “Văn, chừng nào em mới thật sự tin tưởng anh hả?”

Nàng xoay đầu đi chỗ khác, chẳng thèm nhìn lấy Dương Phàm nữa, Dương Phàm thì cười gian xảo.

Thấy hai người này còn đùa giỡn, ghen tuông nhau, thì Chí Chung càng nhíu mày, dù biết lúc trước hai người yêu nhau sâu đậm “đi Nhật Bản 1 tháng mà đã thay đổi hết sao?”

Thấy Chí Chung tò mò thì Dương Phàm vào thẳng vấn đề “tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, từ nay Văn cùng tôi sẽ là vợ chồng hiểu chứ”

Chí Chung sờ sờ cằm “hiểu lầm, thế còn tấm ảnh này thì sao”. Từ túi, Chí Chung lấy ra một tấm hình. Dương Phàm coi xong thì chẳng có gì khác ngoài cười, khẽ lay Thái Văn “Văn, em xem, em cười rất đẹp nha”

Nàng thì dùng ánh mắt oán hận nhìn lấy Dương Phàm, Dương Phàm vội ho khan “được rồi Chí Chung cậu yên tâm, Văn là vợ tôi, chẳng lẽ tôi lại cho vợ mình đi ngoại tình sao, cậu không nhìn thấy tôi đang ngồi kế bên Văn sao hả”

Quả thật Dương Phàm đang cười tươi nhìn lấy Văn, Chí Chung thở dài “thế là hai cậu trở lại với nhau sau ngần ấy năm sao?”. Nàng thì gật đầu “Chí Chung có một số chuyện tớ không thể nói được, vì thế để cho các cậu hiểu lầm thật xin lỗi”

“cậu thật sự rất đáng giận đó, bố mẹ cậu sẽ chẳng chấp nhận Dương Phàm đâu, cậu hiểu mà”. Lời nói của Chí Chung như đâm một cú vào ngực Dương Phàm.

Nàng thì cười nham nhở, sắc mặt Dương Phàm rất tệ, Chí Chung thì nhin cười khở sở, vì sắc mặt Dương Phàm méo mó rất khó coi rất thú vị.

“Phàm, anh quả thật ở đây”. Giọng nói vui mừng của Masami vang lên, dù thấy Dương Phàm thân mật cùng Thái Văn, nhưng không sao, Masami cũng sắp làm thiếu phu nhân tập đoàn Dương thị

Ba người nhíu mày nhìn lấy Masumi tới, chẳng ai thấy vui vẻ cả, Chí Chung châm dầu vào lửa “Ha, tiểu thư Saitô tới tìm chồng chưa cưới ư?”

Dương Phàm dùng ánh mắt lạnh lẽo quét ngang người Chí Chung, Chí Chung nhún nhún vai, dù có chết thì hôm nay cũng phải giải quyết cho tử mĩ việc của bạn thân anh.

Masumi thì nở ra nụ cười mãn nguyện “Phàm, chúng ta về nhà được chứ, bố em đang chờ anh”. Ánh mắt tự cao tự đại bắn qua Thái Văn, làm cho Thái Văn nhăn nhó khó chịu, giãy giụa trong vòng tay của Dương Phàm

Dương Phàm đứng lên, đưa Thái Văn đến bên Chí Chung , giọng ân cần “Văn, hãy tin tưởng anh, chờ anh được chứ”

Nàng khẽ gật đầu, Dương Phàm hôn lấy trán nàng, cùng Masami bước ra đi. Chí Chung nhìn nàng thì kéo nàng vào phòng của mẹ nàng.

“Phàm rất vui mừng khi gặp lại cậu”. Saitô Takashi từ trong văn phòng của Dương Phàm đi tới, bộ dạng rất hào hứng khi thấy mình có con rể xuất chúng tới mức này.

Dương Phàm bắt tay cùng Saitô Takashi, nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. Dương Phàm hỏi vòng vo “Saitô tiên sinh, xin hỏi Saitô đến đây có ý gì?”

Saitô Takashi nhíu mày, giọng nói hơi có chút ngạc nhiên “Phàm, chẳng phải cậu chẳng biết, tạp chí cũng đã đăng”.

Dương Phàm thì sờ sờ cằm, giả diên nói “tạp chí nào, tin tức gì?”. Saitô Takashi liếc nhìn đứa con gái bảo bối của mình thì Masami vội chột dạ, cầm lấy tay của Dương Phàm, giọng nói có chút sợ hãi “Phàm, chẳng phải chúng ta sắp sửa trở thành người một nhà rồi sao?”

Dương Phàm cười sảng khoái “à, phải”. Saitô Takashi thì vui mừng không kém Masami. Dương Phàm vội tạt gạo nước lạnh cho hai người “năm ngày trước tôi xuất ngoại đi công tác, xin hỏi Masami muốn kết hôn cùng với ai trong nhà tôi?”

Saitô Takashi thì tức giận đến độ đứng lên “Dương Phàm cậu có ý định gì”. Dương Phàm làm bộ dạng ngạc nhiên “Saitô tiên sinh, tôi phải hỏi ngài có ý định gì mới đúng, tôi xuất ngoại đi công tác, mọi chuyện này chẳng phải là ý định của tôi”

Dương Phàm ngắt lời rồi nhìn sang Masami nói tiếp “chẳng biết Saitô tiểu thư nghe qua sự đồng ý của tôi chưa mà lại vội quyết định thay tôi, thật sự tôi chẳng hiểu Saitô tiểu thư làm vậy là có ý gì?”

Saitô Takashi dùng ánh mắt giận dữ nhìn về Masumi đang sợ sệt cúi đầu tới ngực, thật sự chẳng hiểu nổi Masami đang nghĩ gì, tùy tiện bốn cột danh tiếng của mình, con gái của ông thật sự quá to gan, dối lừa ông , làm ông tưởng rằng Dương Phàm nổi tiếng bạc tình, lạnh lùng lại yêu thương con gái ông tới mức đòi đám cưới.

Saitô Takashi vội bình tĩnh, ngồi xuống ghế, uống tách trà, nhàn nhạt nói “thế này đã lỡ rồi, thì chúng ta thành thông gia, có gì không tốt chứ, hai tập đoàn thành một nhà đó là phước của chúng ta”, chẳng hiểu sao mà tập đoàn Matsumoto đã từ chối hợp tác làm ăn với ông, khiến ông rất khổ sở, ngay cả tập đoàn Simon cũng chẳng thêm ngó ngang gì ông, chỉ cần lời kéo được Dương thị thì sẽ khác.

Lời nói của Saitô Takashi khiến cho Masami có chút hi vọng. Dương Phàm thì thờ ơ nói “Saitô tiên sinh, chắc ông cũng biết tôi sắp kết hôn cùng người con gái tôi yêu chứ”

Saitô Takashi ngạc nhiên, trợn mắt lên nhìn Dương Phàm, quát “Dương Phàm, tôi coi trọng cậu, cậu đừng có không biết điều”

Dương Phàm cười nhạt “được Saitô tiên sinh coi trọng, Dương Phàm tôi rất cảm kích, tôi biết Saitô tiên sinh là một người hiểu lý lẽ, vì thế tôi xin Saitô tiên sinh hãy thành toàn cho tôi”

“Phàm, cô ta chỉ là ‘gái bao’ thôi, anh hiểu chứ”. Masami nhanh chóng vội vã chen chân vào, nước mắt lưng tròng, lại nói “Phàm, em với anh mới xứng đôi, Phàm cô ta là ‘gái bao’ của Matsumoto tiên sinh, anh đừng có mà dại dột đâm chọc Matsumoto tiên sinh”, nếu chẳng phải có sự che chở của Matsumoto thì Masami đã muốn giết chết cô ta đi, Matsumoto cũng vậy Dương Phàm cũng vậy, cuối cùng ả ta có thuốc mê gì mà làm điên đảo hai chàng trai mà Masami này muốn có chứ.

Saitô Takashi nhíu mày, có liên quan tới Matsumoto tiên sinh sao, sắc mặt Saitô Takashi tái mét, giọng thành khẩn “Phàm, Matsumoto tiên sinh là một người rất ác độc tàn nhẫn, cậu nhận mệnh cưới con gái của tôi đi, tôi hứa sẽ chẳng bạc đãi cậu”

Dương Phàm thì thản nhiên uống trà, bộ dáng bình tĩnh đứng lên cúi đầu trước mặt Saitô Takashi “tôi đã quyết định rồi, xin cảm ơn tấm lòng của Saitô tiên sinh cùng Saitô tiểu thư”

Masami kéo tay Dương Phàm, giọng nghẹn ngào “Phàm, anh đừng...thế được không...” Dương Phàm nhìn vậy thấy tội nghiệp, giọng nói thành khẩn “Masami cô là một cô gái tốt, còn nhiều người tốt hơn tôi, cô hà tất phải nếu kéo một người không hề yêu cô, cô sẽ hạnh phúc sao?”

Masami lắc đầu “không, Phàm, em biết anh cũng yêu em mà, em biết, chỉ cần anh cho em một cơ hội nhất định chúng ta sẽ hạnh phúc”

Dương Phàm hất tay Masami xuống, lạnh giọng nói “Masami, tôi chẳng phải là lựa chọn của em đâu, tôi chẳng qua là ảo tưởng do em dần dựng lên thôi, tôi không xứng đáng cho em làm như thế, hiểu chứ, vì trong trái tim tôi luôn luôn tồn tại hình bóng của Văn, vì thế xin lỗi”

Dương Phàm bước ra đi, Masami thì khóc lóc ỉ ôi, dù Dương Phàm nói đúng, ngay từ đầu Saitô Takashi đã nhận ra Dương Phàm chẳng hề thương yêu con gái ông, chỉ là do con gái ông quá si tình thôi, nhưng danh tiếng của con gái ông đã đưa ra chẳng thể hồi lại được, vội đứng lên “Phàm, cậu nhất định phải đồng ý cho cuộc hôn nhân này”

Vì con ông, ông phải đấu tranh cho con gái ông, vì ông nhận ra Dương Phàm cũng có chút tính người, chứ không như Matsumoto tiên sinh, lạnh lùng từ chối thẳng hạo ý của con gái ông. Dương Phàm là một người con rể xuất sắc, nhất định sẽ làm cho gia tộc ông rạng rỡ thêm, vinh quanh thêm.

Dương Phàm đến đây thì hết lời để nói nữa, cười nhạt “tôi không đồng ý”. Cánh cửa phòng của Dương Phàm mở toanh ra, Hà Cẩm Vân đang ngăn cản bố mẹ Dương Phàm vào, thấy cánh cửa mở ra thì bố anh vội chen chân vào nói “Phàm, nhất định con phải cưới Masami”

“phải đó, Phàm, hãy ngoan đi, nghe theo lời mẹ, chỉ lần này thôi”. Mẹ Dương Phàm rơi nước mắt vì Dương Phàm

Dương Phàm nhíu mày, dù sao họ cũng là bố mẹ anh, một người con tốt sẽ chẳng làm cho mẹ mình phải khóc, một người con tốt sẽ chẳng làm bố mẹ phiền não. Nhưng rất tiếc Dương Phàm tôi chẳng còn là người con tốt nữa.

Dương Phàm gạt tay của mẹ mình ra, giọng nói lạnh lùng “được thôi”. Đến đây thì mọi người đều vui mừng, tất cả đều vui mừng, còn thư ký Hà Cẩm Vân thì ngạc nhiên vì thấy sắc mặt của Dương Phàm rất kỳ quái, cô nhớ có lần Dương Phàm cũng cười như vậy là khi nào ta, chẳng nhớ nữa

34. Chương 34

Hai ngày sau, Dương Phàm bỏ đi mất dạng, bỏ lại tập đoàn Dương thị, với bức thư của mình “bố mẹ, nếu bố mẹ thích Masumi thì mẹ hãy khuyên bố thay thế Dương Phàm con yêu Masami, chắc mẹ sẽ chẳng ngại khi có một người cùng yêu thương chia sẻ tình yêu với mẹ, yên tâm con cũng chẳng ngại khi để Masami làm mẹ nhỏ của con, còn nữa tập đoàn Dương thị sẽ thuộc về bố mẹ, hãy an tâm dưỡng già, số tiền đồ sộ đó đủ cho hai người xây cả ngôi mộ bằng vàng cũng được” (=))

Saitô Takashi thì thở dài vì Dương Phàm hôm qua có đến tìm ông, thành khẩn trước mặt ông nói nếu ông nhất thiết phải biến con gái ông thành trò hề trước mặt mọi người Dương Phàm thì đây không ngại sẽ giúp đỡ ông nhưng khuyên ông hãy lựa chọn con rể tử tế và khuyên bảo con gái của ông tốt hơn, vì Dương Phàm thì chỉ yêu mỗi mình người con gái mà Dương Phàm đã chọn”

Saitô Takashi cũng trách được Dương Phàm, thà lựa chọn tình yêu mà bỏ đi sự nghiệp đang ở đỉnh cao, cũng trách đứa con gái do sự cưng chiều của ông mà trở nên hư hỏng, tùy tiện đắc tội với người ta, ông cũng tự khinh bỉ con gái mình tùy tiện lấy chuyện hôn nhân ra làm trò chơi.

Dương Phàm giống như bốc hơi khỏi thế giới, Hiếu Tùng thì nhăn mày vì hành động của anh họ mình, dù không thích Masami thì cũng đừng nên trêu ghẹo bố mình như thế, lại còn bỏ lại tập đoàn Dương thị đồ sộ cho Hiếu Tùng quản lý nữa (vì chẳng còn con cái nên bắt buộc Hiếu Tùng phải quản lý =)))

Hiếu Tùng hận Dương Phàm thấu xương động thời cũng chúc phúc cho hai người vì Thái Văn có tìm gặp anh, cùng anh tâm sự, anh rất vui mừng cuối cùng họ cũng có thể làm theo quyết định của họ

Hiếu Tùng anh chỉ biết chúc phúc cho tình yêu của họ, Văn hạnh phúc lên em nhé, tình yêu là do mình tự nắm lấy, dù thế nào đi nữa anh mãi mãi bảo hộ em mãi mãi làm cha xứ của em.

Một tháng sau tại Nhật Bản, một tập đoàn Yamamoto là một tập đoàn mới nổi lên, chẳng ai thấy qua bóng dáng của người đàn ông tài năng này cả, chỉ biết người đàn ông này luôn nhờ trợ lý của mình xuất hiện diện kiến trước công chúng còn Yamamoto thì luôn là một dấu chấm hỏi.

“Kou, anh làm xong chưa”. Etsuko đang nhìn lấy chồng đang dáo diết vào cuộc họp trên tivi thì nhíu mày nhăn nhó.

Yamamoto Kou vội tháo headphone ra, nhanh chóng đi tới bên người vợ yêu dấu của mình “vợ à, em đang có mang tại sao lại đi lung tung hả?”

Giọng trách móc của Yamamoto Kou vang lên thì Etsuko bĩu môi, kháng nghị “ai kêu anh để cho cục cưng chúng ta đói”. Etsuko vỗ vỗ lấy bụng mình, giả bộ giận hờn “lão cha của con chẳng hề thương con đâu Shun à”

Yamamoto Kou vội vỗ vỗ lấy bụng của Etsuko “Shun à, đừng có nghe mama thân yêu của con nói bừa, papa yêu cả hai”

Etsuko giận hờn, quay đi. Yamamoto Kou nhanh chóng nổi gót đi theo dỗ dành hết mực, yêu thương hết mực.

“này, Kou lại ăn hiếp tiểu công chúa của anh?”. Matsumoto nhanh chóng di chuyển vào bàn ăn cùng với em gái và em rể mình.

Yamamoto Kou than thở “chẳng có, oan uống nha, thương còn không kịp” (tội quá, hai anh em nhà này ác quá đi anh Phàm =)))

Matsumoto thì buồn cười nhìn lấy cặp vợ chồng son hạnh phúc với nhau, xem ra cách anh chỉ dạy Dương Phàm là đúng rồi, làm việc nên dứt khoát. “Kou, tôi rất là ngưỡng mộ cậu nha”.

Yamamoto Kou đang ăn thì mắc nghẹn, Etsuko nhanh chóng vỗ về lưng cho chồng mình, Yamamoto Kou vội nói “Matsumoto, anh đừng chọc nữa được không, khực khực...”.

Hiện tại hai người đang rất hạnh phúc, thật ra bấy lâu nay Dương Phàm có làm ăn riêng lẻ bên ngoài, dù có phân chia tài sản thì cũng đủ cho Dương Phàm mua một hòn đảo nhỏ xa xôi, và đủ sức mở một tập đoàn tự

sức kinh doanh, với năng lực của Dương Phàm lại chẳng có sức ép, nên Dương Phàm đã làm ăn khá thuận lợi.

Từ nay chẳng còn có tên Dương Phàm mà chỉ còn Yamamoto Kou, vì anh đã quá thất vọng về gia đình của anh rồi, suốt đời này anh cũng chẳng thể tha thứ cho hành động ích kỷ của họ. Với anh đây mới là gia đình hạnh phúc ngọt ngào, và cùng ở ẩn sống cuộc sống mà mình vẫn mơ ước.

Hiện tại con họ đã được một tháng, dự đoán là con trai vì thế mà ‘anh rể’ dù bận rộn cách nào thì vẫn luôn ghé thăm họ thường xuyên.

Matsumoto lại nói “Tiểu công chúa, lão Simon nghe nói tiểu công chúa đã có nên lão rất mừng, tính tới thăm em” Etsuko vui mừng buông đùa xuống, háo hức nói “thật sao anh, hoan hô”. Bộ dạng của Etsuko khiến cho hai người nhíu mày Yamamoto Kou vội vàng ôm lấy Etsuko vào lòng, làm mẹ người ta rồi mà còn lạnh chanh nhảy múa nữa, thật là hư mà.

Etsuko bĩu môi, nhưng nhanh chóng vươn lên bàn khom tới chỗ Matsumoto “tiểu hoàng tử, ngài Simon chừng nào tới” (từ từ sẽ biết vì sao con trai lại gọi bố mình = lão, con gái lại gọi bằng = ngài)

Matsumoto thì búng lấy mũi của em gái mình “dự tính mai hoặc mốt tới”. Nhắc tới đây thì Matsumoto khẽ nhíu mày, anh thật sự chán ghét phải giấu giếm người ta rằng Etsuko tiểu công chúa bảo bối của anh lại là tình nhân của anh, tất cả chỉ vì người đàn bà chết tiết đó, cổ chấp, cổ hủ, nếu để bà ta biết, liệu tiểu công chúa của anh có sao không, lão Simon thì chẳng thể làm gì được bà ta, bà ta theo như anh nghĩ chính là mụ phù thủy.

Etsuko thì rất vui mừng ăn uống. Yamamoto Kou để ý sắc mặt của anh rể anh, từ trước đến nay Yamamoto Kou chỉ thấy anh rể mình cười ôn nhu chưa từng thấy anh rể mình nhíu mày dù chỉ thoáng qua

Etsuko nhanh chóng bị Yamamoto Kou lừa đi chơi một chút. Nhanh chóng đi theo Matsumoto vào trong căn phòng, đóng cửa lại

“Kou, cậu đừng quá lo lắng”. Matsumoto nhanh chóng lên tiếng, vì sắc mặt Yamamoto Kou nhíu lại rất khó coi

Yamamoto Kou thì hỏi “tại sao anh lại lo lắng như vậy, gia tộc anh có kẻ thù truyền kiếp sao”, nếu không tại sao anh rể của anh chẳng hề công bố Etsuko là em gái anh chứ, nhất định có mờ ám gì ở đây, dù Etsuko đã từng nói hết nhưng vẫn có chút ấp úng mập mờ.

Matsumoto thở dài, khoanh tay trước ngực, giọng nghiêm chỉnh “ Kou, cậu có biết vì sao mà chúng tôi thất lạc chứ”

Thở dài rồi nói tiếp “chính là nhờ lão thái bà của lão Simon, chính lão thái bà đó đã đuổi đi mẹ anh, khiến mẹ anh phải về lại quê hương của mình và chết yếu khi sinh ra em gái anh, chỉ vì mẹ anh thuộc gia cấp dân đen mà bà ta đã không ngừng ngại coi mẹ anh là ‘tình nhân’ của bố anh, lúc đó bố anh đi công tác một tuần về thì mẹ anh đã ra đi vĩnh viễn, bố anh có đi tìm mẹ anh nhưng chẳng tìm thấy, tất cả do bà ta che giấu tin tức mẹ anh”

“sở dĩ anh được người ta gọi là lục thân bất nhận vì tuổi thơ của anh đã chứng kiến bà ta đánh đuổi kinh thường mẹ anh như thế nào, mẹ anh là một người phụ nữ thuần khiết hài hòa, rất xinh đẹp lại hiền hậu, luôn bao dung cho anh, anh thật sự rất thương mẹ anh, chính vì vậy mà anh đã nhẫn nhịn, được sự chu cấp, dạy dỗ chu đáo của người đàn bà hại chết mẹ anh mà đêm nào anh cũng hứa, nhất định có ngày anh phải trả thù”

Nói tới đây thì Matsumoto hút lấy điều thuốc phì phèo trong tay, Yamamoto Kou thì thở dài, Matsumoto lại nói “18 tuổi sau khi đủ lông đủ cánh rồi, anh bắt đầu phản kháng, khiến bà ta rất bất ngờ, anh đã cảm ơn bà ta vì sự nuôi dưỡng của bà, rồi anh đã ra đi, với số tiền dành dụm trong chừng ấy năm đủ cho anh sang Nhật Bản lập nghiệp, nhưng mà bà ta lại đâm chết anh, rất may lão Simon còn có chút tính người, giúp đỡ anh tận tình, cùng nhau xây dựng lên tập đoàn Matsumoto của riêng anh

nhưng anh vĩnh viễn chẳng bao giờ nhận mình là người nhà Simon cả, ngay cả khi tìm được em gái anh cùng lão Simon đã tranh chấp, vì bảo vệ em gái anh nên lão Simon dù không đồng ý cỡ nào nào cũng phải chấp nhận cho em gái đi theo anh”, vả lại nếu biết em gái anh có thai nhất định lại điên loạn giống lúc trước mà

đòi giữ lấy, hừ, bà ta chẳng có công lao gì cả, cho bà ta biết thì chẳng phải chọc giận con hổ sao, hừ, còn lâu đi, người xấu luôn sống thọ thật chẳng sai. (ác quá))

Nói tới đây thì Yamamoto Kou đã hiểu, vì sao họ phải che giấu đi Etsuko rồi, đó là lý do khiến họ lo lắng bảo hộ Etsuko, ngay cả khi Etsuko đi dạo Matsumoto cũng cho người đi theo dõi.

Xa xa trên bầu trời xanh thẫm, một chiếc trực thăng đang hạ xuống hòn đảo xa xôi tại Nhật Bản, đậu ngay trong một sân khá rộng rãi rõ ràng là xây riêng dành cho trực thăng chuyên dụng.

Hai người ăn mặc sang trọng bước xuống, người đàn ông cao to lịch lãm bộ vest đen phẳng phui chẳng che giấu nổi sự vương giả trong người, đôi mắt xanh sắc xảo sáng lấp lánh khiến cho người phái khác phải mê mẩn.

Người phụ nữ với mái tóc đỏ, xoăn bồng bênh trong thật là sang trọng nhẵn nhụi, trên tay đang bế lấy đứa trẻ cỡ 2 tuổi, tóc vàng thừa thớt, thoát nhìn rất đáng yêu, pha chút thông minh.

Nhanh chóng di chuyển vào biệt thự sang trọng để cùng đoàn tụ lại, cả gia đình cùng thân thiết ăn buổi cơm gia đình, các vì sao trên trời sáng lấp lánh cùng chiếu vào cảnh gia đình đoàn tụ.

35. Chương 35: Ngoại Truyện 1

Tại sao đôi mắt ta lại nặng trĩu như thế, không thể mở ra được, ta muốn nhìn thấy ánh sáng, chẳng lẽ ta bị mù rồi sao, tại sao xung quanh ta lại đen như mực, tại sao???. Bỗng tay ta truyền tới một cảm giác tê tê như bị kim chích vào vậy, ta chìm sâu vào trong giấc ngủ.

“bác sĩ, em gái tôi không sao chứ?”. Matsumoto dùng đôi mắt xanh sắc xảo mang chút băng lãnh, dù bác sĩ có tài giỏi cỡ nào thì cũng bị ánh mắt ‘ăn tươi nuốt sống’ kia mà chết mất, bác sĩ sợ hãi, nuốt nước miếng “em gái của tiên sinh bị bệnh tâm lý đã lâu nay lại bộc phát, nên...nên...”

“chết tiệt, vậy còn không mau chữa trị đi”. Matsumoto vội quát bác sĩ đang đứng ngây ngơ bên mép giường em gái Matsumoto.

Lần thứ hai ta tỉnh dậy cũng trong tình trạng này, chẳng thể mở nổi mắt, thậm trí xung quanh ta có tiếng nói vọng lại ‘cô là đồ phản bội’, ‘chúng ta chia tay đi’, không đau quá, tim ta rất đau, tứ chi không nghe lời ta, ta cảm thấy càng ngày càng say sẩm, lại có một mũi kim chích vào cánh tay ta.

Nhìn thấy em gái mình giãy dụa kịch liệt mà trái tim anh đau đớn, nhanh chóng hạ lệnh cho bác sĩ chích thêm một mũi, để em gái anh bớt đau đớn. Gần sắp có kết quả của em gái anh, anh muốn biết cuối cùng em gái thất lạc từ lâu của anh sao lại bị như vậy, có chuyện gì tồi tệ sao, tất cả cũng tại người đàn bà kia.

Lần thứ ba ta bị tiếng nói thoang thoảng đánh thức ta, ta chỉ nghe được giọng nói của một người đàn ông rất quen thuộc, rất ấm áp, rất quyến rũ, pha chút truyền cảm, giọng có chút trầm thấp khiến tôi biết người này chẳng phải là người nước ta.

“em gái thân yêu của anh”. Cái gì tôi là em gái anh hồi nào, trong đầu ta , ưm...chỉ có mỗi gia đình ta thôi, ta biết dù ta không phải là ruột thịt của họ, chắc họ lo lắng lắm, nhưng ta chẳng cử động được, mắt ta đau lắm, nặng trĩu nữa, ta lại nghe được câu chuyện khiến ta giật bắn cả mình “em có biết em được sinh trong cô nhi viện, do ông bà họ Hà đã thu nhận em từ lúc một tuổi không”

Ta là cô nhi sao, ta là do họ nhận nuôi, ha, thật....quá...tàn nhẫn...Cứ mỗi ngày ta lại nghe thấy anh ta tâm sự bên ta, nắm lấy cánh tay của ta, thì thảo bên tai ta, bắt chợt ta bật khóc, vì anh ta làm ta rất cảm động bởi câu chuyện mà anh ta kể, mẹ anh ta bị chính bà nội anh ruồng bỏ, anh bị mất đi hạnh phúc gia đình.

“em gái thân yêu, anh biết em đang nghe anh nói mà, tỉnh lại nhìn anh được không”. Matsumoto vẫn cứ lăm bằm bên tai em gái mình, bàn tay to lớn siết chặt lấy bàn tay đang run rẩy của em gái mình.

Một ngày nọ ta lại nghe được tiếng khóc của một đàn ông khác, giọng nói của người đàn ông hơi khàn khàn, tiếng quốc ngữ rất thanh, và êm tai nữa, nhưng ta vẫn chưa quen được.

Ta chỉ nghe được có hai người đàn ông đang nói với nhau bằng tiếng gì đó, ưm, ta chỉ muốn ngủ, ta muốn ngủ vĩnh viễn.

“lão Simon chết tiệt, cũng tại ông, ông làm bố cái kiểu gì thế hả”. Matsumoto oán trách bố mình, chỉ vì hiểu thảo với lão huyền bà kia mà khiến cho mẹ anh, cùng em gái anh có kết cục như thế này, thật chẳng xứng đáng cho anh gọi tiếng ‘bố’, hừ.

“còn nói nữa, tại sao lại chẳng thông báo cho bố hả, bố dẫu sao cũng là bố của hai người”. Ông Simon bực mình nói, vì thám tử tư mật báo rằng con trai bảo bối của ông đang giấu một phụ nữ trong nhà, ‘phụ nữ’ chẳng phải con trai của ông vô cảm trước phụ nữ sao?

Vì thế ông đã sai người đi điều tra, khi nhìn vào tấm ảnh, tim ông thót lên, nhanh chóng đến tòa biệt thự mà con trai ông, hỏi cho cận kề, thì ra trước khi Nhã Nhi đi thì đã có mang cốt nhục của ông.

Mười sáu năm trước, ông rất buồn phiền vì mẹ của mình lại hành động như thế, ông mười tám tuổi, cuộc đời của ông tràn ngập sắc xuân, nhưng ông rất hối hận chỉ vì sự nghiệp của ông, vì sự trẻ người non dạ mà ông chẳng công khai quan hệ của ông cùng Nhã Nhi, để Nhã Nhi rời xa ông vĩnh viễn, ông vẫn tự trách mình, ông hối hận rất nhiều, nếu có thể ông muốn quay lại từ đầu bắt đầu lại cuộc sống êm đẹp của ông cùng Nhã Nhi

Mẹ ông cực khổ nuôi lớn ông, vì ông mà mẹ ông đã làm ra chuyện có lỗi như thế này, tất cả là do mẹ ông muốn tốt cho ông, ông làm sao mà nỡ trách móc mẹ ông chứ, ông chỉ biết làm việc vùi đầu vào công việc chẳng còn nghĩ đến quan hệ tình ái nam nữ nữa.

Ông Simon đi tới cạnh mép giường ngấm nhìn lấy bóng dáng con gái ông chìm sâu vào trầm tư của mình nó thì ông đau lòng đến nỗi muốn chết, nếu Nhã Nhi còn sống nhất định sẽ oán trách ông vì sao, vì sao lại để cho con gái chúng ta lại bị sự hành hạ như thế.

Giọng nước mắt của ông khê rơi xuống má của ta, ta chẳng biết tại sao ta lại khóc nữa, tại sao ta lại khóc, ta lại nghe thấy họ nói tiếng của ta. “con gái ngoan của bố, yên tâm bố sẽ thay con trả thù, bố sẽ thay con trả thù, Jane, Jane của bố”

Cái gì trả thù, không, không được, ta lắc đầu, miệng ta cuối cùng cũng bật lên tiếng nói “khô...ng...khô...ng...đu..ợ...c....”

Hai người đàn ông kia kịch liệt mỗi người nắm chặt lấy bàn tay ta, như tiếp thêm sức mạnh cho ta.

“Jane, con nói gì, hãy nói lại đi”. Ông Simon rất vui mừng, liếc nhìn Matsumoto, Matsumoto vội hiểu, chỉ cần dùng kế kích tướng.

Matsumoto thì thầm bên tai em gái mình “nếu em không tỉnh, anh thề sẽ phá sập tập đoàn Dương thị, người em yêu nhất định sẽ thống hận em”

“khô...ng...đừng.....van...xin...đừng”, ta thở gấp, muốn nhanh chóng mở mắt ra, ta muốn nói, nói nhiều thêm nữa.

Ông Simon vội nói “Jane, hãy tỉnh lại đi, bố sẽ xóa sạch tất cả ân oán, ba chúng ta một nhà cùng làm lại từ đầu, được không Jane”

Jane có ý nghĩa món quà quý giá của chúa, có lần ông cùng Nhã Nhi ngồi ngắm sao, ông có hỏi nếu chúng ta sinh con trai thì nhất định phải đặt là John vì Nhã Nhi muốn con trai nàng hiền hậu, thông minh giống ông. Còn nếu là con gái thì ông nhất định đặt là Jane vì đó món quà quý giá của chúa ban cho ông, ông muốn một thiên thần nhỏ giống như Nhã Nhi.

Ta thở gấp nhất định phải ngăn cản, ta không muốn Phàm hận ta, ta muốn Phàm được cuộc sống tốt nhất, dù có cùng Tử Hà đi nữa, thì ta phải chúc phúc cho họ, ta không được yếu đuối.

Mắt ta mở lên, ta chỉ nhìn thấy mờ mờ hai người đàn ông nhìn ta bằng khuôn mặt và ánh mắt tràn đầy hạnh phúc.

“Jane/ em gái”. Hai người cùng gọi tên ta, ta khê lắm bả “Hà....Thái...Văn...” rồi ta ngất đi.

Hai người nhìn nhau cười, đã mười sáu năm rồi hai người chưa bao giờ nở ra nụ cười hạnh phúc. Matsumoto nhìn vào em gái anh “nhất định em gái con bị kiệt sức mà ngất đi”

“ừ, từ từ, hãy cho Jane thời gian”. Ông Simon cười tươi như ánh mặt trời, vừa vui mừng con gái ông đã tỉnh được, vừa vui mừng sau từng ấy năm ông cứ tưởng nó là tượng đá ngàn năm chẳng bao giờ biết cười, phải Jane chính là món quà của chúa đã ban cho ông.

36. Chương 36: Ngoại Truyện 2

Ngày hôm sau khi ta tỉnh dậy thì ta cứ tưởng nơi này là thiên đường, vì sao ư, nó quá mức xa xỉ và hoàng tráng, nhìn chiếc giường mà ta nằm thì biết, được chạm chỗ tinh tế, căn phòng còn to hơn cả nhà ta, được xây dựng theo phong cách Châu Âu, còn trải cả thảm đỏ dưới sàn nhà nữa, thật hoa cả mắt

“Jane con đã tỉnh lại”. Ông Simon vui mừng đi vào, Matsumoto nhanh chóng căn dặn người chuẩn bị chút thức ăn.

Ta tròn mắt nhìn hai người này, quá mức đẹp trai, người đàn ông này thì cỡ bốn mươi tuổi, lịch thiệp, bộ Âu phục phẳng phui, sang trọng, đôi mắt xanh thuần khiết, rất đẹp.

Còn người chàng trai này thì năm na hai mươi mấy tuổi, khuôn mặt đẹp tựa thiên sứ, đôi mắt xanh, hai người có chút giống nhau, nhưng người này thì mặc bộ kimono để lộ vòm ngực cường tráng nhẵn nhụi của mình, khiến ta nhìn họ cũng đỏ cả mặt

Matsumoto thì cười sảng khoái, đi tới mép giường, khẽ nói “em gái của anh, từ nay em tên là Etsuko”.

Ông Simon thì nhíu mày nhăn nhó nói “Jane mới là tên của nó”. Hai người cùng liếc nhìn với ánh mắt hình viên đạn, hận thù chỉ có tăng chứ không giảm.

“hai người, đang nói gì thế, tên tôi là Hà Thái Văn”. Dù ta biết họ có chút thân thiết, nhưng ta chẳng còn tin tưởng được ai, chẳng thể tin tưởng được ai

Matsumoto cướp lời ông Simon nói “Etsuko của anh, anh chính là anh trai của em, chúng ta có cùng một dòng máu”

Ông Simon cũng chen chân vào “Jane, con hãy xem, con chẳng có chút nào giống họ, con giống mẹ con, có chiếc mũi cao cao của ta”

Ta nhận được bức ảnh từ người đàn ông này thì ta giật mình, quả thật ta rất giống mẹ, ta khẽ liếc nhìn người đàn ông này thì quả nhiên chiếc mũi ta có chút giống với ông ta.

Nhìn thấy con gái ông nhìn ông bằng ánh mắt chưa tin tưởng lắm “Jane, con hãy tha lỗi cho papa được chứ, papa biết đã làm khổ cho con, Jane chúng ta cùng làm lại từ đầu”

Ánh mắt ta khẽ khép lại “trên đời này chẳng có câu chuyện cổ tích nào cả, tôi chẳng thể tin tưởng ai”, nói đến đây thì giọng ta nghẹn ngào, nước mắt tuôn ra.

Matsumoto đau lòng nhìn lấy bóng dáng em gái của mình gầy gò xanh xao lại còn khóc nữa. Matsumoto vội đi qua ôm chặt lấy em gái mình, giọng ân cần “Etsuko, nếu em muốn anh sẽ là tiểu hoàng tử của em, em sẽ là tiểu công chúa của anh, chúng ta sẽ là một gia đình, anh sẽ tạo ra câu chuyện cổ tích chỉ thuộc về chúng ta”

Ta nhận được cái ôm quá mức thân thiết, có cảm giác ruột thịt dâng trào, ta đang vân vân thì người đàn ông kia nói “Jane, con hãy yên tâm chuyện papa hứa sẽ thực hiện, được không, hãy chấp nhận chúng ta”

Ta cảm nhận được lời nói của họ, khiến ta rất an tâm, mà chìm vào giấc ngủ trong vòng tay ấm áp thân thuộc.

Matsumoto cảm thấy em gái mình đã dựa vào mình thì khê liếc, quả nhiên em gái anh đã ngủ, chứng tỏ anh cũng tạo được sự tin tưởng cho em gái anh.

Ông Simon thở dài “xem ra không phải chỉ một hai ngày là Jane sẽ nhận chúng ta”, đã chờ hai tháng rồi, nếu thêm vài ngày có chết gì đâu, hai người nhanh chóng di chuyển ra ngoài.

“bệnh trạng của tiểu thư là do có một cú sốc nào đó đã đả kích tiểu thư, nên khiến tiểu thư thường nằm thấy ác mộng, hoặc nghe thấy những âm thanh của người khác phả vào tai, nên chẳng thể ngủ ngon, chỉ cần không có cú sốc nào đả kích tiểu thư thêm nữa, dành nhiều thời gian chăm sóc và quan tâm trao đổi với tiểu thư nhiều hơn là sẽ ổn”. Bác sĩ tâm lý Arthur nhanh chóng giải thích cho hai người nghe.

Quả thật trong hồ sơ của con gái ông từng bị người ta ức hiếp, lại bị *** hãm, tức giận cũng vô ích vì ông đã hứa, nếu con gái ông biết ông làm bậy nhất định sẽ bị bệnh nặng thêm “lời hứa đáng giá ngàn vàng, hiểu chứ Matsumoto”

“không ai hiểu tôi ngoài ông”. Thật ra Matsumoto tính âm thầm trả thù, nhưng ngay cả lão Simon cũng bỏ cuộc thì Matsumoto anh cũng chỉ biết ngậm ngùi.

Bên giường lúc này “không...đừng...đừng...bỏ...em...Phàm...”. Thấy em gái anh cứ gặp lại giấc mộng này thì Matsumoto cảm thấy bức mình, lúc nào cũng chẳng ngủ ngon giấc sao, nhìn lấy em gái mình khác với hồi xưa thì Matsumoto càng tức giận.

“John, con yên tâm đi bác sĩ Arthur là bác sĩ tâm lý giỏi nhất, nhất định sẽ chữa trị cho em gái con mà” Ông Simon biết rõ con trai mình, vì chứng kiến cảnh chia ly của mẹ mình, ngay từ nhỏ sống chẳng có cảm xúc, lạnh lùng tàn nhẫn với tất cả mọi người thì ông lại thở dài.

“đừng, ...đừng đi....được không....đừng bỏ rơi...em”. Trong đầu ta cứ không ngừng hiện lên hình ảnh đó, cứ bám sâu vào dây thần kinh của ta, vào trong tim ta, tim ta đau đớn, như rỉ máu vậy “đau...đau...quá...”

Matsumoto vội vàng nắm chặt lấy cánh tay gầy gò của em gái mình, giọng nói thì thầm thủ thủ bên tai em gái mình “Etsuko, em biết vì sao anh lại gọi em là Etsuko vì anh muốn em vui vẻ như tên của em, em nhất thiết phải khiến cho anh cùng bỏ đau lòng sao, em là con người rất nhẫn tâm đó Etsuko”

“không...bỏ....anh....không...”. Ta sợ họ lại bỏ đi, ta rất muốn mở mắt, ta muốn mở mắt ta không muốn lại bị bỏ rơi lần nữa, ta rất đau khổ, khê thút thút lẩm bẩm “đừng...bỏ...rời...đừng...”

Matsumoto cùng Simon rất vui mừng, nhanh chóng nắm chặt lấy bàn tay của nàng, khiến nàng yên tâm chìm vào giấc ngủ.

37. Chương 37: Ngoại Truyện 3

Cứ như thế mà ta tỉnh lại, trong sự quan tâm lo lắng của họ, đây là lần đầu tiên ta cảm giác ta như sống lại sau một chuỗi thời gian dài, ta nhanh chóng làm quen được với cuộc sống này.

“tiểu công chúa của tiểu hoàng tử, ngoan nào ăn nhiều thêm”. Matsumoto nhìn lấy em gái mình gầy gò thì nhú mày, vì Matsumoto muốn em gái mình trắng trẻo mập mạp giống như mẹ anh vậy.

Papa của ta thì bận đi công tác nên chỉ còn tiểu hoàng tử cùng với ta ăn sáng thôi, ta nhớ lại chút chuyện vội hỏi “tiểu hoàng tử, gia đình em bên đó, ra sao rồi”

Matsumoto là con người có gì cũng chẳng biểu hiện ra, cười ôn nhu xoa lấy đầu của em gái mình “đương nhiên là khỏe rồi, tiểu công chúa yên tâm đi, tiểu hoàng tử làm việc mà tiểu công chúa nghỉ ngơi khả năng của tiểu hoàng tử sao”

Ta vội lắc đầu, nửa năm nay theo ta nhận xét tiểu hoàng tử của ta là một con người rất thông minh, xuất chúng, có chút giống Dương Phàm, nhắc tới đây ta nhú mày, buồn bã.

Matsumoto vừa liếc là biết ngay “tiểu công chúa, có muốn đi chơi quanh đây không, tiểu hoàng tử sẵn sàng phục vụ tiểu công chúa”, lại nhớ về chuyện cũ ư, không được rồi, cứ thế này nó lại tái phát bệnh mất.

Ta nhanh chóng gạt đầu vì đến đây lâu rồi, ta chỉ nhận được sự điều trị của bác sĩ tâm lý, chẳng được ta ngoài, nay có cơ hội nhất định phải ra ngoài.

Sau buổi ăn, ta cùng với tiểu hoàng tử nhanh chóng lên xe, rời khỏi biệt thự sang trọng, tiến ra ngoài thành. Vì nhà tiểu hoàng tử ở vùng ngoại ô nên nơi đó là nơi rất đẹp, non nước hữu tình, thanh mát, nhưng ta lại thích nơi náo nhiệt hơn.

Trong xe, Matsumoto chẳng muốn che giấu điều gì vội nói “tiểu công chúa, đừng có buồn vì gia tộc của tiểu hoàng tử cùng lão Simon có chút không tốt nên chưa thể công khai tiểu công chúa với thiên hạ được”

Ta chỉ biết gạt đầu, vả lại ta chẳng muốn ai tìm thấy ta, ta chỉ muốn yên tĩnh sống hết kiếp này. Matsumoto hài lòng nói thêm “tiểu công chúa, dù có chuyện gì tiểu công chúa cũng phải tin tưởng tiểu hoàng tử, vì chỉ có tiểu hoàng tử cùng lão Simon là người thân thiết nhất với tiểu công chúa”

Ta cười hạnh phúc, ôm lấy tiểu hoàng tử của ta. Matsumoto vội vàng xoa đầu của em gái mình, nhất định phải vỗ béo em gái mình mới được, chứ gầy trơ xương như thế này thật chẳng được nha.

Nước Nhật Bản quả thật rất đẹp, ta được tiểu hoàng tử dẫn đi rất nhiều nơi, chơi rất vui, ta rất thích thú. Sau một hồi thì ta cảm thấy mệt mỏi, tiểu hoàng tử vội dẫn ta đến một quán ăn truyền thống của Nhật.

Nhìn thấy em gái mình chẳng quen với các qui củ của Nhật thì Matsumoto vội cười thầm, ôn nhu chỉ dạy cho em gái mình ngồi ra sao mới không mệt mỏi, và cách tư thế, kiểu này chắc chắn phải mời thầy dạy riêng cho em gái mình rồi.

Ta miệt mỏi nhanh chóng gấp thức ăn, cái gì cũng bỏ vào miệng được. Ăn được nửa chừng thì ta cảm thấy ngứa ngáy, thì ta nhú mày gãi gãi.

“trời ạ, em bị dị ứng với cua như lão Simon sao”. Matsumoto thì chẳng có bị dị ứng, còn lão Simon thì bị, xem ra chẳng thể cho nó ăn cua được rồi.

Ta nhú mày, vì trước giờ ta chưa từng thưởng thức món Nhật, ai ngờ trong sushi có chứa cua chứ, ta nhột đến nổi ứa cả nước mắt.

Tiểu hoàng tử nhanh chóng đưa ta về nhà rồi gọi bác sĩ tới cho thuốc ta uống, sau một hồi ta mới đỡ đi, thì ra đây mới là gia đình của ta, vì bố mẹ em trai của ta cái gì cũng chẳng dị ứng, mà chỉ riêng mình ta là dị ứng.

Mỗi ngày ta vẫn gặp thấy ác mộng, cứ mỗi lần như thế lòng ta lại quặn đau đến rớt nước mắt, ta thường hay khóc thầm trong đêm tối, có một ngày ta bị tiểu hoàng tử phát hiện thì tiểu hoàng tử đã mắng cho ta một trận, và ôm ta vào lòng dỗ dành.

Vì thế ta càng ngày càng thân với tiểu hoàng tử, cùng nhau tâm sự với tiểu hoàng tử. Cuộc sống của ta khá là buồn chán nha, tiểu hoàng tử là một boss lớn nên thường xuyên phải bận bịu cuộc họp, còn papa thì thường phải đi công tác, một tuần chỉ về một lần có khi cả tháng mới tới, nhưng ta lại có rất nhiều quà nha, tiểu hoàng tử nhú mày nói nếu cần gì thì nói tiểu hoàng tử sẽ mua cho, ta thì bĩu môi nói quà lưu niệm của các nước mới gọi là thú vị.

Hôm sau thì ta rất bức mình dù giàu điều đồ đi chẳng nữa cũng đừng nên quá mức hoang phí chứ, phòng ta chứa đầy các thứ linh tinh, rất đẹp nhưng nhiều quá ta còn cần làm gì, ta trừng mắt nhìn lấy tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử nhún nhún vai cười xảo trá và nói xem sau này có kinh thường tiểu hoàng tử không, ta thì lắc đầu sợ hai phụ tử họ rồi.

Có một lần ta đang ở biệt thự trồng hoa, tắm nắng thì ta thấy có một cô học sinh đi ngang qua, làm ta nhớ đến thời học sinh của ta. Ta nhanh chóng đi vào phòng tiểu hoàng tử xin xỏ, nài nỉ mãi mới được ‘ân chuẩn’.

Ta rất hào hứng mà đi học, đi học được 3 tháng có một ngày ta lại gặp lại trường hợp lợ lem mãi mãi là lợ lem đáng thương làm sao mà xứng với hoàng tử cao quý chứ, người thì trên trời người dưới đất đó là sự thật thế giới này chẳng thay đổi, ta không biết gì cả, ta không biết gì cả mà xung quanh ta toàn màu đen, thật đáng sợ.

38. Chương 38: Ngoại Truyện 4

Lần nay ta biết bệnh trạng của ta lại tái phát do ta quá xúc động và nghĩ rằng bệnh tình mình đã tốt mà quên uống thuốc, trong đầu ta cứ hiện về những hình ảnh, những tiếng vọng lại, những con mắt ác nghiệt nhìn lấy ta.

Dù ta biết ngày ngày tiểu hoàng tử vẫn luôn tận tình chăm sóc ta, thì thâm tâm sự bên tai ta, cả papa ta cũng kết thúc công việc của mình mà về chăm sóc ta, ta cảm thấy rất có lỗi.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, ta làm không được, dứt chẳng ra. Cho đến một ngày kia, tiểu hoàng tử đã khóc trước mép giường ta, ta đã tỉnh lại, ta cũng khóc vì sao vì sao ta lại tàn nhẫn khiến cho người kế bên ta đau lòng vì ta.

Vì thế ta tự hứa với bản thân ta cùng với người nhà ta là phải sống tốt, phải sống tốt. Một năm trôi qua, ta chẳng còn được đi học vì cái vụ đó, khiến cho tiểu hoàng tử oán hận ta, muốn hỏi cho ta các gia sư giỏi giang, ta muốn học gì liền được học cái đó.

Dưới sự chỉ dạy của họ thì ta đã hiểu được tiếng nhật, và nhiều thứ bổ ích, ta nhanh chóng tiến tới học khóa kinh tế, vì ta muốn được thông minh như tiểu hoàng tử, muốn giúp đỡ cho tiểu hoàng tử.

Cứ đến hè là ta được papa cùng tiểu hoàng tử dẫn tới Paris, ngày đầu ta tới Paris thì tiếng pháp ta rất tệ, toàn bị tiểu hoàng tử cùng papa chê cười bắt nạt. Ta rất bực mình, kết thúc chuyến đi Paris này chở về Nhật thì ta quyết tâm vui đầu vào học thêm tiếng Pháp.

Một ngày nọ, ta đang trồng hoa thì thấy có một chàng trai lịch lãm nhan sắc cũng không tệ, cùng với một đàn ông tuổi xế chiều bước vào biệt thự thì ta ngạc nhiên nhìn lấy họ. Vì tiểu hoàng tử rất thích tĩnh lặng nên mới chọn vùng ngoại ô làm nhà ‘ở ẩn’, nay cư nhiên lại có khách tới.

Họ cũng rất ngạc nhiên nhìn lấy ta, chàng trai nhanh chóng đến bên ta bắt tay với ta, ta thì gật đầu chào hỏi họ.

“tiểu thơ là người đài loan”. Chàng trai vội nói tiếng của nước ta, thì ta ngạc nhiên nhìn họ, quả nhiên họ chẳng phải là người Nhật Bản.

Ta vội trả lời “Vâng, anh cũng thế”. Cô gái này thật đáng yêu và dễ nhìn nha, lại xinh đẹp nữa, chẳng trách mà thằng quỷ Matsumoto chẳng thèm về tổng công ty mà ‘ở ẩn’ tại đây chỉ để gần gũi người đẹp, giam lỏng người đẹp sao, thật quá háo sắc mà.

“buông tay Etsuko ra”. Giọng nói mang đầy hàn băng của Matsumoto vừa nói ra, khiến ba người cảm thấy dựng cả lông tơ.

Chàng trai vội buông lấy tay ta ra. Hôm nay ta mới biết thì ra tiểu hoàng tử cũng có bộ mặt ác quỷ cùng giọng nói ‘kinh thiên động địa’ như vậy sao, thật đáng sợ nha.

Matsumoto nhíu mày vì biết mình thất thố làm cho em gái mình sợ hãi cúi đầu tới ngực thì nhanh chóng qua vổ về “Ngoan, tiểu công chúa, chờ tiểu hoàng tử bàn xong chuyện sẽ dắt tiểu công chúa đi ăn”

Ta chỉ biết cúi đầu, dưới sự dẫn dắt của người hầu thì ta đi mất dạng. Lúc này Âu Nhạc Phong bật cười lên, ôm lấy bụng “ôi trời Matsumoto tôi...tôi..hahahahahaha”, giọng nói làm người ta sồn gai ốc, thà rằng cứ tra tấn ta chứ đừng để ta thấy ác quỷ cũng có khuôn mặt thiên thần.

Đến đây sau khi thấy em gái mình đi mất dạng thì, khuôn mặt băng lãnh càng thêm băng lãnh, giọng nói không chút ấm áp nào vang lên “chuyện gì?”

Âu Nhạc Phong cùng Âu Nhạc Tề vội đứng thẳng lưng lên, Âu Nhạc Tề biết con trai mình đã thất thố vội nói “Matsutomo, thật xin lỗi tôi chẳng biết cậu cùng với bạn gái đang ở đây nên...nên...”, ông cũng muốn cười nhưng chẳng thể, ông biết tính cách của Matsumoto mà, nếu ông cũng cười thì chẳng khác gì đâm một cú vào mặt của Matsumoto

“bạn gái?”. Matsumoto nhú mày, vội cười nhạt “bạn gái sao?”. Âu Nhạc Phong cùng Âu Nhạc Tề giật bắn người lên Âu Nhạc Phong vội nói “xin lỗi, tôi chẳng biết đại tẩu đang ở đây, nể tình ‘thanh mai trúc mã’ mà tha thứ cho tôi a”

“với cái giọng nói của cậu?”. Matsumoto nhận ra rằng bạn ‘Thanh mai trúc mã’ của anh dường như đang trêu trọc mình thì nhú mày không vui.

Âu Nhạc Phong chẳng nể tình Matsumoto mà bật cười lên, nghĩ lại cảnh hồi nãy ôi thật mắc cười, đây là chuyện cười hay nhất thế giới ‘tiểu hoàng tử’ ‘tiểu công chúa’ trời ạ hahahaha.

Âu Nhạc Tề nhú mày nhăn nhó rất khó coi, vội đá cho con mình một cú đập thật mạnh “ai da”, khiến cho Âu Nhạc Phong ngã lăn xuống đất, ai oán nhìn bố của mình lại đối xử tệ bạc với mình, nếu chẳng phải Âu Nhạc Phong có chút giống bố thì Âu Nhạc Phong sợ hãi mình là đứa con rơi của ai đó lọt vào nhà họ Âu, vì bố anh thì nghiêm khắc cổ hủ, còn Âu Nhạc Phong thì phóng khoáng, phong lưu, bố anh còn có biệt tài làm hán gian nữa chứ, nhìn mặt của bố anh Âu Nhạc Tề là biết. (đá có một cái mà nói xấu dữ quá =)))

“hai người đến đây làm gì”. Matsumoto chẳng hài lòng gần sắp đến thời gian ăn trưa rồi, sợ rằng em gái ngu ngốc của mình sẽ đói mà chờ anh đến ăn giống hôm bữa, anh làm sao nữa chứ, hừ.

“à ừm, tổng công ty xảy ra chuyện rồi, Simon tiên sinh đang rất phiền não, nên...nên...”. Âu Nhạc Tề áp ứng nói. Âu Nhạc Phong thì đứng bên cạnh cũng nhú mày.

“ừ, người đâu sắp xếp chỗ cho hai vị này”. Matsumoto vội vàng căn dặn và vội vã bỏ đi, để lại họ đang đứng một mình ngẩn ngơ.

39. Chương 39: Ngoại Truyện 5

Ta nhanh chóng được dẫn qua Paris một lần nữa, có điều lần này chúng ta có bạn đồng hành cùng là hai cha con họ Âu.

Ta được sắp xếp tại một biệt thự bên ngoại ô nước Paris. Quả thật Paris cũng có chút mới mẻ. Ta thấy họ rất bận rộn cả ngày nên ta cũng chẳng phiền họ, ta đi xuống thì thấy tủ lạnh có bia sao, ừm, lâu rồi chưa uống, ta tò mò mà khai ra uống.

“cứ vậy đi, lão huyền bà chết tiết đó muốn ép lão simon lấy Leroy tiểu thơ để củng cố thêm sao, nực cười, thời đại này là gì chứ mà lại có thứ cổ hủ cổ chấp như bà ta”. Không nhắc thì không tức, nhắc tới thì Masumoto như con khỉ long cơ hồ muốn phun ra lửa.

Âu Nhạc Phong cảm thấy sợ hãi, bố Âu Nhạc Phong thì nhanh chóng về tổng công ty để lại Âu Nhạc Phong với tên bạo chúa này, thật đáng sợ mà, dù là ‘bạn thanh mai trúc mã’ đi nữa thì Âu Nhạc Phong vẫn sợ lấy Matsumoto.

Thấy Âu Nhạc Phong nhìn anh sợ hãi thì anh ho khan biết mình đã thất thố, chuyển chủ đề “được rồi, ăn cơm”

Quả nhiên trên mặt Âu Nhạc Phong hiện lên chữ ‘hoan hô’. Hai người nhanh chóng di chuyển xuống thì thấy bà ** chạy lại, sắc mặt tái mét “thiếu gia...không xong rồi...tiểu thơ...”

Đây là lần đầu tiên Âu Nhạc Phong thấy Matsumoto nhú mày khấn trương tới như vậy. Đi tới cửa xộc vào mũi là mùi bia nồng nặc, cư nhiên ‘bạn gái’ của tên Matsumoto còn ôm lấy anh, trong tình trạng say xỉn còn lảm bảm, khóc ra nước mắt.

“Phàm....tại sao...lại bỏ em...”. Nhìn thấy em gái của mình lại như vậy thì liếc nhìn xung quanh quát “tại sao lại có bia”, bình thường anh chẳng uống bia, nay cư nhiên lại...

Âu Nhạc Phong giật mình, kéo lấy ‘bạn gái’ của Matsumoto ra mà chẳng được, ngược lại còn bị ôm chặt thêm “Phàm, tại sao....tại sao...chúng ta nhất...thiết phải thế hả”

Trời ạ, thiên ạ, chúa ạ, ta có lỗi gì, Âu Nhạc Phong ta có lỗi gì mà chứng kiến cảnh ‘bạn gái’ của Matsumoto nổi loạn do bia anh mua cất vào tủ lạnh chứ.

“Phàm....anh có biết...em yêu anh lắm...không...hả”. Matsumoto bắn ánh mắt hình viên đạn mang đầy hàn băng mà bắn tới Âu Nhạc Phong, Âu Nhạc Phong giờ tay múa chân bộ dạng thập phần khổ sở.

Matsumoto vội ôm lấy em gái mình lên lầu, căn dặn bà ** làm canh giải rượu, cuối cùng em gái của anh đã yên giấc.

Ra khỏi phòng Âu Nhạc Phong muốn chạy ngay tức khắc thì bị Matsumoto tóm lại, tưởng Matsumoto sẽ đánh chết Âu Nhạc Phong thì lại nghe thấy tiếng Matsumoto nặng nề nói với Âu Nhạc Phong “Phong, cậu nghe được thấy được thì im đi, biết chưa”

‘phàm’ chẳng lẽ là Dương Phàm, không thể nào đâu, Âu Nhạc Phong gật đầu thở dài “Matsumoto tôi xin lỗi, tôi không biết ‘bạn gái’ cậu lại bị như thế, uống bia là nói lung tung”

“ừ”. Matsumoto buồn bã xem như biết hết tật xấu của em gái anh, nhưng anh vẫn rất buồn 2 năm nay mà con bé vẫn thương lấy người đàn ông cầu đầu đó, có xứng đáng không, dù người đàn ông đó có cho người đi tìm kiếm khắp thế giới đi nữa, cũng đừng mong gặp lại em gái anh, một lần mất đi là vĩnh viễn mất đi, chẳng bao giờ có cơ hội thứ hai nữa.

Đêm đó ta lại mơ thấy giấc mơ đó, ta rất sợ hãi, không không, tại sao, tại sao, ta rất đau đớn, cả người ta tứ chi co giật lại, khiến ta nóng bừng cả người.

“thiếu gia, không xong rồi, tiểu thư lại tái phát bệnh”. Bà ** nhăn mày trắng bệch tới báo cáo cho thiếu gia mình nghe.

Matsumoto cùng Âu Nhạc Phong đang họp thì vội vàng đi chuyển ra ngoài. Âu Nhạc Phong nhăn mày, chẳng lẽ ‘bạn gái’ của Matsumoto lại bị tâm bệnh rất nặng sao, thật ngu ngốc mà Matsumoto là một chú rùa vàng cứ nhiên lại bỏ lỡ đi gọi tên ‘phàm’, thật là tình ái là gì mà khiến cho con người ta lao đao.

Đó là một ngày hết ngạc nhiên này cho tới ngạc nhiên khác Âu Nhạc Phong đã chứng kiến được rất nhiều khuôn mặt của ‘thiết diện mặt lạnh’ bộc lộ ra, khiến Âu Nhạc Phong hãi hùng quá mức, là ác mộng, phải là ác mộng thôi nhưng véo má mình thì đau tới chảy nước mắt, nhìn cảnh họ như vậy Âu Nhạc Phong cũng có chút cảm động, nếu cho họ đi đóng phim thì chắc chắn họ sẽ nổi tiếng cho mà xem, giờ anh đã biết đây chẳng phải là ‘bạn gái’ Matsumoto mà là ‘em gái thất lạc’ của Matsumoto.

Sáng sớm Âu Nhạc Phong bị Matsumoto gọi đến căn dặn đủ điều, xem chút bị giết người diệt khẩu. Vì hôm qua tên Matsumoto chỉ để ý đến em gái mình mà quên mất có sự hiện diện của thằng bạn thân của mình. Âu Nhạc Phong đến đây thì đã hiểu vì sao Matsumoto lại bảo vệ ‘em gái’ hấn quá mức rồi.

Một là sợ bị lão thái bà của mình tìm thấy, hai là sợ các trư ca ca tới xoi mói vì tài sản của Simon rất đồ sộ mà gặp hấn, hấn cùng thêm chảy nước miếng, chứ đừng nói các trư ca ca chỉ cần tiền chứ chẳng cần tình, mà em gái hấn vừa có tiền lại vừa đẹp vừa ngây thơ thiếu thốn tình cảm nên chắc chắn sẽ bị dụ dỗ. Nên Matsumoto thà để người ta gọi ‘bạn gái’ cũng chẳng gọi là ‘em gái’.

40. Chương 40: Ngoại Truyện 6

Sau một đêm kịch liệt ta tỉnh lại, kết quả là bị tiểu hoàng tử giận hờn, giam cầm ta trong biệt thự những một tháng lửa hận của tiểu hoàng tử mới đi.

Hôm nay tiểu hoàng tử bận nên ta được Âu Nhạc Phong đưa đi ăn, cơ hồ cả tháng nay ta cùng Âu Nhạc Phong làm bạn thâm giao, nhưng ta phát hiện Âu Nhạc Phong cũng có chút biến thái chỉ thích ‘tình một đêm’, ta chửi Âu Nhạc Phong ‘xấu xa’, Âu Nhạc Phong chỉ cười cười với ta, ta cũng chẳng hiểu Âu Nhạc Phong tại sao lại thành như vậy, có lẽ trong mỗi con người đều có bí mật riêng của mình.

“này em chẳng ăn được cua mà sao cứ múc phần ăn của anh hả?”. Âu Nhạc Phong nhíu mày, vì Âu Nhạc Phong với nàng ta có sở thích ngược nhau, Âu Nhạc Phong thích ăn cua, còn nàng thì bị dị ứng với cua, nếu để Matsumoto biết được không bẽ cổ Âu Nhạc Phong này mới lạ.

Ta bĩu môi ủy khuất “vì phần ăn của anh hấp dẫn hơn a”. Ta nhìn lại phần ăn của ta, ngay cả ăn uống mà cũng bị sắp đặt, chỉ được ăn những thứ dinh dưỡng chán quá đi.

Âu Nhạc Phong dường như đang giễu cợt ta, ăn ngon lành, nhai ‘chóp chép’ trước mặt ta. Ta hận đến nỗi muốn xông lên bóp chết hắn “đồ thiên hạ đệ nhất đáng ghét”

“cám ơn”, Âu Nhạc Phong vừa nhún nhún vai cười tủm tỉm, vì hành động của nàng rất đáng yêu, Âu Nhạc Phong rất thích giễu cợt nàng.

Ta hừ lạnh một tiếng, từ cánh cửa kính ta nhìn ra ngoài thì thấy được một cô gái xinh đẹp đang nín kẻo papa của ta, từ đâu chạy đến các đám ‘phóng viên’ không ngừng chụp hình.

Ta đang chăm chú nhìn thì bị một bóng dáng to lớn che lại tầm nhìn của ta. “đừng nhìn”. Giọng nói nặng nề của Âu Nhạc Phong vang lên làm ta hoảng sợ.

Ta biết ngay có vấn đề “chuyện này là sao?”. Âu Nhạc Phong bình thản nói “chẳng có sao cả, ăn đi”, chết tiệt biết thế ta đã bao nguyên căn phòng rồi, thật sơ xuất mà.

Ta nhăn mặt bĩu môi, đây là thế giới thượng lưu sao, cũng phải papa mình dù tuổi xé chiều nhưng vẫn rất đẹp trai, ngũ quan tinh tế, đôi mắt xanh sắc sảo, liệu có bao giờ papa nhớ về mẹ mình.

Âu Nhạc Phong liếc nhìn lấy nàng thì nhíu mày, lo âu hiện lên trên khuôn mặt Âu Nhạc Phong, nhanh chóng kéo nàng ra khỏi nhà hàng, di chuyển về vùng ngoại ô.

“khoan đã, em chẳng muốn về nhà, em muốn đi dạo một chút”. Giọng nói nghẹn ngào cùng ánh mắt rừng rưng của nàng làm cho Âu Nhạc Phong có chút cuống lên, nếu từ chối thì bị một màn ‘nước mắt’ làm cho phiền chết, nếu đồng ý thì bị Matsumoto giết chết.

Ta thấy Âu Nhạc Phong đang vân vân thì ta khẽ lay lay người hắn, giọng đe dọa “nếu anh không cho em đi xuống, em sẽ méc với tiểu hoàng tử”

Mí mắt của Âu Nhạc Phong khẽ giật giật, quả nhiên là cùng dòng máu ‘ác quỷ’ mà, đành vậy “được rồi, chỉ một chút thôi”

Ta mỉm cười, bật cửa xe ra, đi dạo trong một resort lớn, tự đem chính bản thân mình thư giãn, ta vẫn đi một mình, dù ta biết có người theo dõi ta.

Khi ta quẹo qua bên trái của một cửa tiệm thì ta bị một đàn ông đứng chặn lại, ta nhíu mày, ngược lên “Ngài Simon”

Ông Simon nhíu mày với cách xưng hô của con gái bảo bối của mình, đây cũng là một trong số các chi nhánh của ông, ông đang trốn tránh các ký giả nên ông mới lên vào khu resort đi dạo ai ngờ lại gặp trúng con gái bảo bối mình đang ngây ngốc đi lòng vòng quanh đây “Jane, tại sao lại gọi xa lạ như vậy hả”

Nghe thấy giọng nói quở trách của papa, ta liền lè lưỡi “không được, tiểu hoàng tử đã dặn dò kỹ lưỡng a”

Ông Simon sắc mặt nhăn nhó nhưng cũng hết cách, vì ông biết nếu để mẹ ông biết được thì chắc chắn con gái bảo bối của ông bị tổng vào một gia tộc hào danh nào đó theo ý chỉ của mẹ ông, ông thật chẳng muốn mẹ ông làm vậy, nhưng..., đành thở dài, giọng nói có chút trầm lắng “Jane, đi ta dẫn con đi ăn”

Ta gật đầu như giả vờ vì hồi nãy ta bị ảnh hưởng tâm trạng mà chẳng ăn được ngon, bất ngờ papa ta xoa đầu ta, choàng tay qua cổ ta giống y hệt như tiểu hoàng tử vậy, rất ấm áp mùi nước hoa của papa thật thơm nha, ta nhíu mày khi thấy nhiều người dòm ngó ta, ta vội hỏi “Ngài Simon, ở đây có được ‘sạch sẽ’ không”.

Ông Simon cười sáng khoái, xoa xoa đầu con gái mình “Jane, đây là địa bàn của ta, yên tâm đi, chưa có sự cho phép của ta chẳng ai dám làm bậy đâu”

Ta cơ hồ tháo được nút thắt trong lòng, bước đi cùng papa ta, có papa thương yêu, tiểu hoàng tử thương yêu, ta cứ như một bước lên mây vậy, cảm giác rất thân thiết, thì ra cảm giác ruột thịt là vậy sao.

Ta cùng papa đang ăn trên sân thượng của tầng resort, ở đây rất sang trọng rất đẹp nữa, ngay cả cái ghế cũng khác người, không khí trong này tạo nên cảm giác rất tĩnh lặng, có bài nhạc kinh điển nghe rất êm tai.

Ông Simon nhìn thấy con gái mình rất thích thú chỗ này thì ông rất hài lòng, xem ra phải thường xuyên dẫn con gái mình đi ra ngoài dạo chơi mới được. Ông Simon nhanh chóng cắt miếng thịt bò dày ra cho con gái mình, thái mỏng ra từng miếng nhỏ.

Ta đỏ mặt, ấp úng nói “cảm ơn”. Vì ở nhà ta chỉ cầm đũa thức ăn mà bà ** làm cho là thức ăn Nhật Bản, chưa bao giờ gặp qua miếng thịt bò nào dày và dai như vậy, ta cắt mãi cũng chẳng cắt được.

Ông Simon cười ôn nhu, ánh mắt chứa đầy sủng nịnh, đôi mắt sáng lấp lánh như tinh tú thật giống Nhã Nhi, tất cả của Nhã Nhi như được di truyền cho Jane vậy, ông Simon cười thầm, giọng nói ôn nhu “Jane, xem ra con chẳng quen thuộc với ẩm thực Paris, không sao, ta sẽ dẫn con ra ngoài nhiều thêm”

Ta gật đầu, mỉm cười, cùng ăn một buổi trưa ấm áp với papa mình, nhưng ta chẳng dám hỏi cô gái đó là ai, có quan hệ gì, ta cũng lớn rồi, cũng biết chuyện tình cảm rất khó mà phân biệt được, ta cũng nên thấu hiểu cho papa 18 năm rồi papa cũng chẳng có cưới thêm ai, lại là một đàn ông độc thân quyến rũ nữa, ai mà chẳng thèm rót nước miếng.

41. Chương 41: Ngoại Truyện 7

Ta được Âu Nhạc Phong nhanh chóng hộ tống về nhà, khi ta bước chân vào khu biệt thự thì tiểu hoàng tử đang ngồi trong vườn nhàn nhã uống tách trà, trên tay cầm tờ báo, ta nhìn mà chảy nước miếng, sao anh của ta lại đẹp như thế này.

Matsumoto nhanh chóng để ý đến bóng dáng em gái mình, ừm, xem ra em gái mình thật sự vui đây “tiểu công chúa, lại đây”

Ta gật đầu đi qua ngồi, tò mò hỏi “có chuyện gì sao?”. Ta thấy ánh mắt tiểu hoàng tử chứa đựng nhiều nghi hoặc, dò xét khắp người ta.

Matsumoto đi thẳng vào vấn đề “tiểu công chúa, bớt qua lại với lão già Simon tại nước Paris này đi”, vì Matsumoto thường xuyên cho người theo dõi em gái của mình, sợ rằng em gái mình gặp bất trắc.

Sắc mặt ta tái mét, ta bĩu môi, nhưng đành gật đầu “ngoan, tiểu công chúa, tiểu hoàng tử chẳng muốn tiểu công chúa bị lão huyền bà để ý và biết, vì tiểu công chúa có đôi chút giống mẹ, hiểu chứ”. Thấy em gái mình như vậy anh cũng đau lòng nhưng chẳng còn cách nào.

“vâng, em hiểu rồi”. Ta gật đầu, tiểu hoàng tử ôn nhu xoa lấy đầu ta, ánh mắt chứa chan sự ủy khuất cùng sự thương hại, ta phải ráng ngăn chặn nước mắt vì ta sợ tiểu hoàng tử lại đau lòng vì ta.

Âu Nhạc Phong thấy nàng mấy ngày nay chẳng vui, nên đã mang nàng đi leo núi giả cho thư giãn tinh thần.

“này, em thật sự giống heo rồi đó”. Giọng nói giễu cợt của Âu Nhạc Phong vang lên, làm ta mất mặt, thở dốc, vì 2 năm nay sống quá sung túc, chẳng có phận động nhiều mà giờ đây vừa leo được vài bước đã thở dốc không ngừng, ta thẹn thùng nói “xì, có con heo nào mà dễ thương như em không”

Âu Nhạc Phong nhíu mày, bất chợt cười sảng khoái, nàng nói đúng, quả thật nàng rất đẹp, gò má ửng hồng, e thẹn, rất mỹ lệ, nhưng Âu Nhạc Phong chẳng dám đụng đâu, hai vị boss thật không dễ chơi. Thở dài, miệng vẫn còn mang chút cười “được rồi heo dễ thương, mau lên đi”

Âu Nhạc Phong nhanh chóng đưa tay của Âu Nhạc Phong ra, ta liền nắm chặt rồi cùng leo lên, cuối cùng ta cũng thành công, có điều ta nằm bịch xuống đất thở hổn hển.

Âu Nhạc Phong nhìn thấy thì cười thầm trong lòng, nhanh chóng rút ra chai nước đưa cho nàng uống “này”

Ta chộp lấy, uống cạn một hơi. “Phong, quả nhiên là anh”. Từ đằng sau vọng lại một tiếng nói ngọt ngào của một cô gái Pháp, ta xoay qua, trời ạ, quá mức đẹp, đẹp như thiên thần.

“ừ”. Âu Nhạc Phong chỉ trả lời qua loa, rồi lôi kéo ta đi, ta nhìn thấy cánh tay của Âu Nhạc Phong nắm chặt ta rất chặt, có cảm giác rất giống Hiếu Tùng.

Cô gái kia đi theo Âu Nhạc Phong, giọng có chút xúc động “Phong, em xin lỗi”. Nghe được chữ ‘xin lỗi’ thì Âu Nhạc Phong tự nhiên dừng chân lại, chỉ có ta là dừng chẳng kịp rơi vào vòm ngực rắn chắc của Âu Nhạc Phong.

Âu Nhạc Phong nhú mày, xoa lấy đầu ta, rồi giọng nặng nề phát ra “Robert phu nhân, tôi chẳng dám nhận đầu”

“Phong, hãy thứ lỗi cho em, em...”. Cô gái kia bật khóc, Âu Nhạc Phong nhanh chóng dời đi.

Trên chiếc xe hơi, ta để ý sắc mặt Âu Nhạc Phong rất tệ, thậm trí còn ngồi ngẩn ngơ một mình nữa.

Âu Nhạc Phong vội thanh tỉnh lại thì thấy nàng đang ngắm mình bằng ánh mắt tò mò, cộng thêm chút thương hại thì Âu Nhạc Phong hơi nhăn mặt “Matsumoto tiểu thư, tôi biết mình cũng đẹp trai lắm, nhưng tôi lại chẳng thể có lỗi với Matsumoto tiên sinh được”

“Ách...”. Ta cảm thấy Âu Nhạc Phong tội nghiệp giống ta, thế mà Âu Nhạc Phong lại trêu ghẹo ta, ta bĩu môi “đồ thiên hạ đệ nhất xấu xa”

Âu Nhạc Phong cười như không cười, nhún nhún vai. Ta cũng chẳng dám hỏi han gì nhiều, vì ta biết không nên đụng vào sự đau khổ của người ta.

Sau buổi ăn tối thì tiểu hoàng tử dắt ta đi dạo trên chiếc xe mui trần, cứ mỗi lần như thế là ta thích thú vờn cả người, ngắm cảnh đêm của thành phố Paris xinh đẹp.

“tiểu công chúa, cẩn thận”. Matsumoto lại chẳng hài lòng với cảm giác thích mạo hiểm và tốc độ của em gái mình.

Ta liếc sang trái nhìn lấy tiểu hoàng tử, chống tay lên cằm “tiểu hoàng tử, Âu Nhạc Phong cùng một cô gái tóc vàng có chuyện gì xảy ra”

Matsumoto nhú mày “em gặp qua Lonna?”. Ta gật đầu “Vâng, chắc chắn Âu Nhạc Phong cũng như tiểu công chúa?”

Matsumoto cười lạnh “tiểu công chúa có ý gì với Âu đại thiếu gia đây?”. Ta nhú mày, ôm bụng cười “tiểu hoàng tử nói sao?”

Matsumoto vội kéo em gái mình ngồi xuống kế bên mình, cười như không cười “tiểu hoàng tử cùng Âu Nhạc Phong cùng một trường, Lonna là hoa khôi của trường, hai người vừa gặp như ‘nhất kiến chung tình’, vì thế họ đã từng có thời kỳ rất hạnh phúc, cho đến một ngày nọ, tiểu hoàng tử cùng Âu Nhạc Phong về sớm hơn dự định tính cho Lonna bất ngờ thì bắt gặp Lonna đang làm tình cùng một người đàn ông tuổi xế chiều, Lonna còn nói ‘em cùng anh ta chỉ là tình một đêm, anh đừng ghen được chứ’ ”

“lúc đó Âu Nhạc Phong như tên điên xộc hẳn vào phòng đánh người đàn ông kia, rất may tiểu hoàng tử lôi được Âu Nhạc Phong đi, vì tiểu hoàng tử cùng Âu Nhạc Phong phải giấu mặt rằng mình là con nhà nghèo để tránh một số phiền phức, Lonna đã quay về sau hai tháng biệt tăm và là Robert phu nhân, theo tiểu hoàng tử điều tra, gia đình Lonna bị phá sản, Lonna phải cùng với một doanh nhân như Robert kết hôn để duy trì cho gia tộc”

“Âu Nhạc Phong chưa từng hỏi han và biết chút chuyện gì sao?”. Nghe tới nay thì ta đã hiểu vì sao Âu Nhạc Phong lại thế rồi, anh ta cho rằng các phụ nữ chỉ thích ‘tình một đêm’

Matsumoto lắc đầu “chưa, hẳn ta chẳng muốn biết và không cần biết, đó là lần đầu tiên tiểu hoàng tử cảm thấy hẳn nghiêm túc trong tình yêu” đó cũng là lần cuối cùng kết thúc tình yêu trong lòng Âu Nhạc Phong.

42. Chương 42: Ngoại Truyện 8

Trong một căn biệt thự to lớn sang trọng, y hết lâu đài cổ xưa, một chiếc xe sang trọng dừng lại, nhanh chóng có người ra đón.

Bước đi qua từng hành lang, dẫm lên từng tấm thảm đỏ, một đàn bà trung niên, cách ăn mặc sang trọng, nhã nhặn, cặp mắt sắc sảo giấu đằng sau lớp kính đen, từng bước từng bước đi tới phòng khách.

David Simon cùng với Âu Nhạc Phong giật mình “mẹ, sao mẹ tới đây” . Thì ra là lão phu nhân Simon sao?

Bà Simon ngồi xuống ghế sofa mềm mại, quăng cho David Simon tấm ảnh nói “đây là ai”. David Simon tiếp nhận thì thở dài, rất may hôm đó chỉ chụp được bóng lưng thôi, cuối cùng là ai lẻo mép, hừ, vội ho khan “khục, đây chỉ là cộng sự của con”

Bà Simon nhũn mày “đồng sự mà ôm eo thân mật như vậy sao, hay cô ta có gì hấp dẫn con hơn là Bonnie chứ?”, thật quá đáng mà, chỉ chụp được bóng lưng nên bà chẳng thể bắt ra ả dâm phụ đằng sau.

Âu Nhạc Phong con mắt đảo liên, chỉ biết đứng im chịu trận, thì ra lão thái bà này rất rất là hung dữ lại cổ hủ nữa. Bà Simon làm căng chuyện này lên “nhất định con phải làm cho người mẹ già này phải khổ tâm lao lực về con sao, con chẳng muốn mẹ chết không nhắm mắt thì bỏ ả đàn bà kia đi”

Ông Simon thở dài, chỉ biết rên rỉ trong lòng. Lúc này Leroy Bonnie đang đi tới thì thấy căn phòng rất căn thẳng, vừa thấy Leroy Bonnie thì bà Simon đã hạ hỏa nhanh chóng kéo Leroy Bonnie cùng ngồi chung, thì Leroy Bonnie để ý trên bàn có tấm ảnh.

Bà Simon trừng mắt với David Simon, Leroy Bonnie thấy không ổn, cười thoải mái “tấm hình này phu nhân cho người theo dõi tụi con?”

Cả David Simon cùng bà Simon ngạc nhiên, Âu Nhạc Phong thì hiểu ra, bà Simon nhìn Leroy Bonnie nói “tụi con, ý của con là gì?”

Leroy Bonnie để tay lên mặt làm ra vẻ e thẹn “chẳng lẽ phu nhân không thấy bóng lưng của con rất quen thuộc hôm đó David đã hẹn với con đi ăn cơm trưa mà phải không David?”

David Simon hiểu ra thì cười nhẹ, bà Simon vẫn nghi ngờ Leroy Bonnie vội nói “David là một đàn ông tốt, phụ nữ theo nhiều mới chứng tỏ được David có sức hấp dẫn lại tài năng”

Bà Simon cười tươi rói “Bonnie quả thật cháu rất tốt, yên tâm đi chắc chắn là thằng con trai hư hỏng của bác sẽ nhận ra mặt tốt của cháu”.

Nói tới đây thì căn phòng đã thoáng hơn rất nhiều, ai cũng thở lại được, David Simon ngấm nhìn Leroy Bonnie.

Sau khi bà Simon đi thì hai người bị ép buộc phải cùng ăn cơm trưa, David Simon nhẹ nhàng hỏi “em muốn làm gì?”

Leroy Bonnie cắn môi dưới “em biết em đang làm gì mà!”. David Simon đảo liên con mắt “em gặp qua Jane”

Leroy Bonnie lắc đầu, cười gượng “em từng thấy qua tấm hình của vợ quá cố của anh”, ngập ngừng một chút rồi nói tiếp “hôm đó em đi theo anh, nên em đã nhìn thấy được Jane, em cũng rất ngạc nhiên khi trên đời có người giống nhau như hai giọt nước”, còn làm cô tưởng lầm nhưng cô so sánh thời gian thì cô đã bình tĩnh hơn.

David Simon thở dài “thật sự anh xứng đáng cho em chờ đợi như thế sao?”. Leroy Bonnie gật đầu gật đi nước mắt, nghẹn ngào nói “anh là tất cả của em, là xứng đáng cho em đợi chờ”, từ lần đầu gặp mặt đã khẳng định rằng dù anh không yêu em nhưng em cũng sẽ luôn yêu anh, chờ đợi anh, chờ anh quay đầu lại nhìn em.

Hôm nay ta được papa dẫn đi du lịch trên chiếc du thuyền cỡ bự, thật là đẹp nha, ta càng ngày càng thích thú Paris hơn rồi, tiếng pháp của ta cũng đỡ hơn.

“Jane, qua đây ăn sáng đi”. Ông Simon nhanh chóng bước ra, cùng với con gái mình ăn sáng, vì hôm nay ông thấy trời tốt, ông lại rảnh rỗi nên nhanh chóng dắt con gái đi dạo bồi thêm chút tình cảm.

“Jane, con cảm thấy căn phòng này được chứ, cần đổi không”. Ta mắc nghen với câu hỏi của papa ta, phòng này quá mức sang trọng và xa xỉ rồi, ta ở đây mà còn cảm thấy ngột ngạt vì sự bày trí quá mức hoành tráng. Ta lắc đầu “Vâng, phòng này được rồi ngài Simon”

Ông Simon vẫn nhột nhột khi nghe thấy ‘Ngài Simon’, thật chẳng thể chịu nổi mà. Ta thấy dường như papa có tâm sự, ta vội hỏi “Ngài Simon, ngài có tâm sự”

Quả nhiên là papa ta giật mình một chút, rồi ra dáng vẻ không có gì “ta nào có tâm sự”. Ta cười vô lại, bước qua xoa bóp bả vai cho papa giống như ta thường làm với tiểu hoàng tử “Nha, người lớn nói dối sẽ dạy hư con nít a”

Ông Simon cười sảng khoái, con gái mình thật là vô lại mà, vội ho khan “Jane, con thích có mẹ chứ”

Ta hơi run người một chút, vội nói “có phải là cô gái tóc đỏ, hơi xoắn lần trước đi theo papa”.

“con thấy rồi ư”. Ông Simon nhú mày một chút, nhãn mặt nói tiếp “đó là ý của mẹ ta, ta chẳng thể từ chối được....”

Ta cười thầm, vươn tới tai của papa, khẽ thút thít “thế ngài Simon có thích cô đó chứ”. Hai lông mày rậm của ông Simon tụ lại giữa trán, lại ho khan “ta hỏi con có thích không mà”

Ta cười nham nhở, đi tới ngồi bệch xuống ghế “nếu ngài Simon thích thì cứ làm theo con tìm mình mách bảo, tình yêu là thứ diệu kỳ, mẹ con cũng đã mất rất lâu rồi, 18 năm nay, ngài Simon cũng còn trẻ tuổi nhân lúc này cưới cô ấy là vừa, đợi thêm vài năm nữa, ngài Simon thành ông lão rồi thì hối hận a”

Ông Simon cười sảng khoái, không ngờ con gái mình lại hiểu tình đạt lý tới vậy “em nghe thấy rồi chứ Bonnie”

Ta giật mình khi thấy cô gái đó từ cửa bước vào, khuôn mặt thật đẹp, đẹp như kiệt tác của chúa vậy. Cô gái đó chạy qua nắm lấy tay ta “Jane, cảm ơn con, cảm ơn con”.

Ta nhú mày vì giọng nói của cô gái rất ngọt ngào lại mang chút xúc động, ta vội cười cười “cô Bonnie, nhớ chăm sóc kỹ càng cho ngài Simon a”

Cô gái kia gật đầu “ừ, đương nhiên rồi”. Rồi cô gái kia chạy lại ôm lấy papa ta, ta cảm nhận được papa ta cũng có chút cảm mến cô gái này nếu không sao lại hỏi han ta đủ điều chứ, ta cũng có phải là loại người ích kỷ. Ta tò mò hỏi “ngài Simon quen biết với cô Bonnie bao lâu rồi”

Bonnie trả lời “10 năm rồi”. Ta trợn mắt đứng lên, papa ta cười mỉm, đi qua ấn ta ngồi xuống ghế, rồi cũng tự ngồi xuống kế bên ta, cầm bàn tay ta “Jane, con có hối hận?”

Ta lắc đầu “vì sao phải hối hận, có thêm một người mẹ chẳng lẽ không tốt, vả lại tuổi thanh xuân của phụ nữ có hạn”, 18 năm trước đã thầm yêu papa mình rồi sao, oa rất rất là si tình nha.

Ông Simon hài lòng, đúng tuổi thanh xuân của phụ nữ có hạn, vả lại Bonnie rất nhân từ, hiền hậu, ông tin chắc đó là một người mẹ tốt.

Bonnie cũng đi qua ngồi kế ta “Jane, yên tâm đi từ nay cô sẽ chăm sóc cháu, xem cháu như thiên thần trong lòng cô”.

Ta cười cười “cô bonnie cháu chẳng muốn làm bóng đèn đầu, mau chóng mà ‘làm việc’ kết thúc nỗi nhớ nhung trong vòng 10 năm trời có tốt hơn không, cháu có tiểu hoàng tử rồi a”. Bonnie nghe được sắc mặt chín ngượng, khẽ cười .

Ông Simon thì nhú mày với cách trả lời này, lắc đầu. Hôm nay ta cùng cô bonnie hầu như vừa gặp đã thân, ta vội vàng níu kéo cô bonnie kể lại chuyện tình của hai người.

Cô cùng với David Simon gặp mặt trong một buổi tiệc của gia đình cô, lúc đó bố con rất đẹp trai, khiến rất nhiều phụ nữ mê mẩn. Đó cũng là lần đầu trong 18 năm qua nhận thức đàn ông.

Cô đã không ngừng theo đuổi bố cháu, hừ hừ, nói ra thật ngại, cô bắt chấp mọi vật cản trước mắt mà đi đầu tranh cho tình yêu của cô, vì biết bố con chẳng yêu cô mà, bố mẹ cô khuyên can năn nỉ dữ dội, không nên vì một đàn ông lớn hơn mình những 10 tuổi mà làm phí tuổi thanh xuân.

Nhưng cô tin rằng, tấm lòng thành của cô sẽ khiến cho bố con chấp nhận cô, quả nhiên là thế 10 năm miệt mỏi theo đuổi tình yêu cuối cùng bố con cũng có chút động tâm, nhưng có một ngày bố con từ chuyển công tác về thì đã lạnh lùng với cô, sau đó cô đã theo dõi bố con thì cô cứ tưởng con là ‘tình nhân’ mới của bố con thì cô rất thất vọng.

Dù thế cô vẫn không bỏ cuộc, cô vẫn năn nỉ bố con hết mình, cuối cùng bố con đưa ra giải pháp này.

Ta nhìn mặt khi nghe xong câu chuyện, ta liếc nhìn papa ta thì papa ta có chút chột dạ, ta thở dài, nói vài câu nâng đỡ cho papa “thật ra muốn kiếm một đàn ông độc thân quyến rũ lại chung tình như ngài Simon thì rất khó khăn, nhưng con hi vọng hai người đừng làm con thất vọng”

Cô bonnie ôm lấy ta, trên chiếc du thuyền đang diễn ra một buổi lễ đính hôn hoành tráng, với sự góp mặt của một số bạn thân của papa và ta, dù chẳng công bố tên ta cùng sự xuất hiện của ta, nhưng cũng chẳng ai ngó ngang gì tới ta vì đôi uyên ương kia thật sự quá hấp dẫn người khác. Chương 9 (ngoại truyện)

Đã 3 năm trôi qua, ta cùng tiểu hoàng tử trở về Nhật Bản, sau buổi công bố hôn lễ của papa cùng cô Bonie diễn ra, dù chỉ tham dự được buổi lễ đính hôn chẳng được chứng kiến cảnh hai người cùng bước vào nhà thờ nhưng ta cùng tiểu hoàng tử thầm chúc phúc cho tình yêu của họ.

Sau khi về thì ta đã bắt đầu học tập rất nhiều thứ, toàn dành ra thời gian học và học, nâng thêm kiến thức, có một ngày ta đăng kí buổi học nấu ăn Pháp vì ta biết tiểu hoàng tử rất thích món Pháp, ta nấu buổi đầu tiên để tiểu hoàng tử thưởng thức.

Ta có để ý về mặt nhú lại một chút của tiểu hoàng tử khi ăn món của ta, không xong ta biết mình làm không tốt, cứ vài buổi là ta quấy rối khẩu vị của tiểu hoàng tử. Cuối cùng cho đến một hôm ta đã thành công, khi tiểu hoàng tử gợn tay ra khen ngon.

Ta biết tiểu hoàng tử chẳng bao giờ gạt ta, ngon nói ngon dở nói dở. Ta dự tính sẽ đăng ký khóa nấu ăn dài dài, có một ngày ta yếu sức mà ngã gục xuống bếp.

Tiểu hoàng tử đã trách ta, ta chỉ biết nằm trên giường suốt một tuần, cuối cùng ta đã nghĩ ra một cách khiến ta tinh thần hồi phục đó là đăng kí khóa học huấn luyện cảnh viên.

Tiểu hoàng tử nhìn mặt khi ta đưa ra đề nghị đó, đương nhiên tiểu hoàng tử có đánh chết cũng chẳng để ta đi, lằng nhằng suốt một tháng trời tiểu hoàng tử đã ‘chào thua’ ta, dù chẳng nỡ nhưng vẫn phải tiễn đưa ta đi.

Khóa tập huấn luyện của ta kéo dài suốt nửa năm, mới đầu ta đến nơi thì rất phức tạp, thầy huấn luyện rất nghiêm túc mà chỉ dẫn ta vì ta chẳng tiết lộ gia thế của ta, ta dù có tính tiểu thư đi chăng nữa, đã bước vào nơi này thì phải làm một học viên xuất sắc.

Sau sự cố gắng của mỗi ngày, thần sắc của ta đã khá hơn và quen được một số bạn nữ trong khóa huấn luyện này, từng ngày trôi qua trong sự luyện tập kiên trì, thỉnh thoảng cùng vài bạn nữ đi shopping mua sắm.

Mỗi ngày ta đều gọi điện thoại cho tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử thỉnh thoảng cũng gọi điện thoại lại cho ta, khiến cho các bạn học nữ rất hưng phấn, vì giọng nói của tiểu hoàng tử quá mức quyến rũ lại nhu mì mà cưng chiều ta, ai cũng muốn làm chị dâu của ta, ta cười thầm trong lòng nếu để họ biết khuôn mặt quỷ dữ của tiểu hoàng tử thì sẽ ra sao, vì ta để ý tiểu hoàng tử rất vô cảm với phái nữ.

4 năm trôi đi, ta trở về nhà sau nửa năm rèn luyện, da ta có chút đen, nhưng tấm bố lại thì vẫn như xưa, tiểu hoàng tử phi thường hài lòng trước dáng người có chút thịt nẩy nở của ta.

Ta về được một tháng thì papa ta dẫn ta qua Paris du lịch tiện thể đem luôn tiểu hoàng tử về đó giải quyết chuyện tổng công ty, chuyện của họ ta chẳng bao giờ hỏi, vì đơn giản ta biết họ tốt với ta là được rồi.

Ta bắt đầu có cảm giác thích thú đi làm, vì thế ta năn nỉ mãi hai vị lão đại mới cho đi làm thử trong một nhà hàng pháp. Có điều Âu Nhạc Phong được phái đi làm người bảo vệ cho ta trong đợt này, ta nhú cả mày, Âu Nhạc Phong thì ra về đều cán mà của cảm ta, thật chất đây chỉ là bình phong.

Một ngày nọ ta đang ‘phục vụ’ riêng cho Âu Nhạc Phong thì có một chàng trai ngoại quốc đến hỏi thăm. Ta nhìn thấy ánh mắt hơi kỳ quái của chàng trai đó bắn lên người ta.

Âu Nhạc Phong nhăn mày “đây là Jane, bạn thân của tôi”. Rồi chàng trai chạy đến dưới sự ngăn cản của Âu Nhạc Phong “anh tên David James, rất hân hạnh được gặp em Jane”

Ta gật đầu “Vâng, rất vui được gặp anh James”. Quả nhiên là người đẹp mà, có nét đẹp của phụ nữ phương đông, nhưng có chút tây tây, nhất là ánh mắt quá đẹp, quá hấp dẫn đi, thân hình đầy đặn, hoàn hảo.

Âu Nhạc Phong nhíu mày “Jane, nghĩ sớm đi, anh dẫn em đi ăn tối”. Ta gật đầu chỉ biết làm theo lệnh của Âu Nhạc Phong, vì sao ư?, vì sắc mặt của Âu Nhạc Phong rất tệ.

Ta nhanh chóng vào trong thay đồ, lúc này các nhân viên nữ đều la hét lên “Jane, cậu may mắn thật đó”

Ta ngạc nhiên hỏi “may mắn?”. Một nhân viên nữ tiến lên nói “David James là một người nổi tiếng của tập đoàn Simon đồ sộ đó, trời ạ, quá đẹp trai nữa”

Một nhân viên nữ choàng tay lên vai ta “Jane, cậu từ đâu mà quen biết với hai anh chàng đào hoa hử, Âu thiếu gia kia ta nghe đồn hử là tay chơi, còn James kia thì là tay sát gái chàng lãng tử”

Ta cười vang cả căn phòng lúc này, nhún nhún vai “các chị ơi giờ nghe thấy Rose nói gì rồi chứ, yên tâm đi em và các anh ấy là bạn thôi, nếu ai thích có ‘tình một đêm’ thì cứ tự nhiên”

Các nhân viên nữ bĩu môi nói “Nha, Jane cậu rất xấu xa a”. Ta cười nham nhở nói “thôi em đi ăn đây, tạm biệt các chị”

43. Chương 43: Ngoại Truyện 9

Lúc này James đang ngồi cùng bàn với Âu Nhạc Phong, huyết sát nham nhở, tiện miệng hỏi “tiểu mỹ nhân kia là gì của cậu?”

Âu Nhạc Phong trả lời thẳng thắn “cậu có ý gì?”, thấy Âu Nhạc Phong có chút nhíu mày thì, ngoáy ngoáy tai “Phong, cậu có ý gì mới đúng?”

Âu Nhạc Phong hờn hợt nói “cô ấy là em gái của tôi hi vọng cậu đừng có đùa cợt”, tên này còn nổi tiếng hơn mình nữa.

“cậu nói gì tôi chẳng qua chỉ thích kết bạn cùng tiểu mỹ nhân thôi”, James vừa nói vừa nghĩ thầm, nếu ăn được thì tốt.

Ta bước ra thì thấy Âu Nhạc Phong đi tới kéo ta lên xe, trước khi lên xe ta chỉ kịp bái bai tên James đang đuổi theo phía sau.

Hôm đó Âu Nhạc Phong dặn dò ta đủ điều, đừng nên tiếp cận tên James đó, ta gật đầu ra về hiểu biết.

Từ ngày hôm sau, lúc nào James cũng đến nhà hàng ta làm mà phá rối, ta làm sao mà có thể từ chối hảo ý của một chàng trai hài hước pha chút bướng bỉnh, ta đi ăn tối chỉ một hai lần với James thôi mà chẳng biết mình gợi lên dục vọng trong lòng James

Rất may Âu Nhạc Phong đến kịp và dẫn ta đi, khi ta về đến nhà thì bị tiểu hoàng tử mắng thêm một chập, và nhốt trong phòng những 1 tháng, có một đêm ta đi xuống uống nước thì ghé qua phòng tiểu hoàng tử

“lão già Simon chết tiệt, quản lý thằng James cho kỹ biết chưa, hử ta là sói, cứ tùy tiện cho hử đi công tác dài hạn là được rồi”. Nghe giọng của tiểu hoàng tử rất bức bối, ta hoảng loạn thế là ta hại thêm một người rồi sao.

Vài ngày nay ta cứ áy náy muốn chết luôn nhưng ai kêu James có ý đồ xấu xa.Sau khi nghe được tin động trời đó, ngay ngày hôm đó ta được papa cùng cô Bonnie dẫn đi chơi, papa cùng cô bonnie cũng rất tức giận và dạy dỗ ta một trận.

Cô bonnie có một cuộc gọi khẩn cấp nên đã về trước, chỉ còn ta cùng papa, ta đi leo núi được cả buổi trưa thì miệt nhọc cả người, trời quá nắng, rất may ta từng có sự trải nghiệm qua.

Papa vội dẫn ta về thành phố, tùy tiện khoác tay ta vào khách sạn nghỉ ngơi, quả nhiên hôm sau ta cùng papa đã xuất hiện trước công chúng với tin đồn nhảm nhí bấy ba, rất may chỉ chụp được mờ mờ nếu không có thì chắc chắn có chuyện xảy ra.

Qua hôm sau thì đã dẹp loạn hết, ngay cả trên mạng cũng chẳng còn tin tức nữa. Ta nghỉ việc trong nhà hàng đó luôn, vì sau ư, vì ai cũng nhận ra ta là nhân vật nữ chính trong chuyện đó, cơ hồ ta hơi bị nổi tiếng với chữ ‘tình nhân’, xấu hơn thì gọi là ‘gái bao’.

Một ngày nọ ta trốn tiểu hoàng tử tự lên thành phố dạo quanh trong công viên thì. Từ xa xa một bóng hình khá quen đang gọi ta bằng tiếng mẹ đẻ “Văn, Văn”

Ta giật bản mình cũng chạy lên ôm lấy người bạn thân Đồng Đồng của ta. Đồng Đồng sau cơn xúc động là mắng chửi ta “cậu có biết mẹ cậu bị bệnh liệt giường chứ?”

Ta trợn mắt lên “cái gì,...cậu nói...rõ...xem...”. Đồng Đồng thấy ta không hề giả dối thì nói nhỏ nhẹ hơn “Văn, mẹ cậu đã bệnh rất nặng, cả gia đình cậu cũng rất nhớ cậu luôn đi tìm cậu suốt 4 năm qua cậu có biết không”

Cơ mặt ta giật giật, nhanh chóng an ủi Đồng Đồng rồi hứa sẽ về nhà. Ta nhanh chóng bắt xe đi về vùng ngoại ô.

“tiểu công chúa, tại sao lại ra ngoài một mình”. Matsumoto vừa giải quyết xong công việc nhanh chóng về nhà thưởng thức hương vị gia đình thì bị em gái mình xộc vào, khuôn mặt ửng đỏ, nước mắt trào như suối quát “anh, có phải anh đã dối lừa em”

Matsumoto hiểu ra và bình thản trả lời “lừa dối tiểu công chúa chuyện gì”, đừng nói chỉ ra ngoài một tý là gặp lại ai đó nha.

“tại sao anh không báo cho em biết mẹ em bị bệnh rất nặng hả, tại sao”. Ta rất tức giận vì sao tiểu hoàng tử lại vô lại tới mức này, giấu giếm ta, khiến ta rất thất vọng.

Matsumoto cười khổ trong lòng, nhanh chóng đi qua khe an ủi em gái mình “tiểu công chúa, ngoan đừng giận, tiểu hoàng tử chỉ muốn tốt cho tiểu công chúa”.

Ta nhận được cái ôm thân thiết thì bình tĩnh một chút, nhưng vẫn còn tức giận bĩu môi “đó là ân nhân cứu mạng của em, tại sao tại sao anh có thể làm thế hả, nếu không có họ thì em có lẽ đã chết mất xác ở cô nhi viện rồi”

Matsumoto nhú mồm nhăn mặt, vỗ vỗ lưng của em gái mình, giọng ôn nhu “thế bây giờ tiểu hoàng tử sẽ cử bác sĩ giỏi nhất sang đó, chữa trị cho ân nhân của chúng ta”

Ta lắc đầu “không, em muốn quay về thăm họ”. Ta nói xong câu này thì bị tiểu hoàng tử tức giận “không được”

Ta bật khóc đẩy tiểu hoàng tử ra, đi vào phòng đóng cửa phòng lại, khóc nức nở trong phòng, đến nỗi tiểu hoàng tử phải kêu người tới mở khóa, và an ủi ta “ngoan, tiểu công chúa, cái khác thì được, cái này thì không được”, 4 năm bảo hộ cho em gái mình làm sao mà nỡ lòng để em gái mình đi vào chỗ đau khổ chứ.

Ta vẫn khóc đến xưng húp con mắt, biến cả giọng khàn khàn nói “tiểu hoàng tử...hức...chỉ...một tháng thôi...ô...ô...”

Matsumoto nhăn mặt, lau đi nước mắt trên khuôn mặt trắng nõn, thở dài, hôn lên má “chỉ một tháng, hiểu chưa”, nếu không cho em gái mình đi, chắc em gái mình chết vì khóc mất.

Khuôn mặt ta cơ hồ như giãn ra, hít mũi, dựa vào vòm ngực của tiểu hoàng tử “Vâng, cảm ơn tiểu hoàng tử”

“tiểu công chúa bướng bỉnh”. Matsumoto cũng dựa cằm vào đầu của em gái mình, ôn nhu xoa lưng của

44. Chương 44: Chương 35

Một chút truyện xưa.

Etsuko đang cẩn thận viết thư rồi nhanh chóng cho vào phong thư dán nó lại. Từ đằng sau một bàn tay to lớn choàng lấy người của Etsuko.

Etsuko bĩu môi, xoay mặt lại thì bị hôn trộm “Kou, anh đang làm gì thế”. Yamamoto Kou cười xảo trá “ăn vợ yêu a”

Nàng đỏ cả mặt, nhéo má người chồng không biết xấu hổ của mình “khuya rồi mà còn giỡn”

Yamamoto Kou hôn lên lông mày của nàng, rồi hôn xuống má, phả một hơi thở nam tính vào vành tai nhạy cảm nàng “vợ yêu của chồng, khuya rồi chúng ta nên làm chuyện nghiêm túc”.

Yamamoto Kou vừa kết thúc công việc của mình để về nhà hưởng không khí gia đình ấm cúng nào ngờ con trai Yamamoto Kou thì ngủ rồi, còn vợ thì lo viết thư cho thằng em họ vô tri của Yamamoto Kou, khiến cho Yamamoto Kou ghen chết đi là được.

Nàng giả bộ ho khan, choàng qua người chồng của nàng “đúng a, khuya rồi, chồng yêu nên tắm đi rồi ngủ”

Rồi nàng đi về giường, xốc chăn lên, an giấc. Yamamoto Kou há mồm ra, không thể tin được, không sao làm bộ dạng này chính là đệ đệ Yamamoto Kou này, hắc hắc.

Từ đằng sau Yamamoto Kou bỗng lộ ra đuôi sói, trên đầu thì lộ cả đôi tai sói, thiếu điều hú giống tiếng sói là y chang một con sói xảo trá lưu manh.

Như hổ đói bổ nhào lên giường, nàng giật cả mình, bĩu môi “chồng yêu đêm nay không được, mai vợ còn....”

Yamamoto Kou nuốt gọn hết những tiếng nói của vợ mình, nhanh chóng cùng vợ mình tiến vào cảnh giới của sự cực lạc.

Một buổi sáng nắng chiếu lên người nàng, nàng đang ngủ rất say trong lòng của Yamamoto Kou, thì từ đâu một tiếng kêu ‘bíp bíp’ khiến cả hai giật mình tỉnh giấc.

Etsuko nhìn vào đồng hồ thì tức giận quát “đồ xấu xa, anh xem đã muộn rồi”

Yamamoto Kou nhàn nhạt trả lời “ừ”, rồi lôi kéo vợ mình xuống giường nằm. Etsuko bĩu môi, nũng nịu “chồng yêu à, chồng tuy là tổng giám đốc, nhưng vợ của chồng thì phải bận bịu a”

Yamamoto Kou vờ như không nghe thấy “chồng muốn nữa”. Yamamoto Kou biết hẳn vợ mình sắp đi đâu nên mới nũng nịu níu kéo vợ mình.

“chồng, em còn phải đáp chuyến bay sang thăm nhà, em không chịu đâu”. Nàng cau gắt quát lấy người chồng xấu xa, đam mê tình dục kia, nàng chỉ đi về nước 2 ngày thôi mà.

Yamamoto Kou nũng nịu ôm lấy vợ mình khẽ xoa xoa lưng trần trắng như tuyết lại mím mồm “vợ yêu à, em không sợ Shun buồn chán?”

“Shun được năm tuổi rồi, vả lại hôm nay em nhất định phải về”. Nàng bĩu môi nhìn lấy chồng mình bằng ánh mắt căm hận.

Yamamoto Kou lắc đầu “một chút sẽ có trực thăng tới đưa em đi”. Nàng hiểu ra ý định tính trốn thì bị chồng mình lôi đầu lên giường bắt đầu cuộc chiến.

”đồ xấu xa, đồ vô lại”. Nàng vừa mặc áo vừa lườm lấy bóng dáng lười biếng trên giường. Yamamoto Kou cười thập phần lưu manh “ừ, chồng xấu xa được chưa”. Xa vợ 2 ngày đương nhiên Yamamoto Kou phải ‘làm’ bù, vả lại vì Yamamoto Kou bận bịu nên chẳng về nước chung được, có về anh cũng chẳng muốn gặp lại họ.

Nhưng nhìn vợ mình càng ngày càng đẹp, chẳng có xấu đi thì lông mày Yamamoto Kou xụ xuống, nhanh chóng cười vô lại “em dẫn theo Shun đi về đi”

Nàng giật bản mình khi nhìn thấy nụ cười vô lại của chồng mình, lập tức hiểu ra, nhưng chẳng dám đi tới gần trêu chọc con mãnh thú đang đói kia, đứng từ xa nói “Nha, chồng thân yêu đang ghen với ai hả?”

Yamamoto Kou cười cười, khoác chiếc áo lại từ phòng bên kia nhanh chóng bế một hài tử nam đáng yêu bụ bẫm kia đến “không nói nhiều, nếu vợ yêu còn lằng nhằng thì chồng yêu sẽ ăn thịt em”

Nàng cúi đầu xuống, ôm lấy bé Shun vào lòng, nhìn thấy hài tử ruột thịt của mình là kết tinh tình yêu tạo nên, nàng cũng có chút hài lòng, ôm như trân bảo “ừ, em sẽ ráng về sớm, chồng nhé”

Yamamoto Kou ôm lấy cả hai và lòng, khắp phòng

45. Chương 45: Chương 36

Một chút chuyện xưa

Do hai người cùng nhau thảo luận về ‘yêu’ mà đã trễ mất nửa ngày, đành dùng trực thăng chuyên dụng của chồng mình mà đi về nước.

5 năm nay nàng chưa hề về nước, thỉnh thoảng viết thư cho bạn bè, cùng truyền wedcam cho gia đình nàng, khoe bảo bối của hai người, hầu như gia đình nàng cũng rất vui và luôn thúc giục nàng đem bảo bối về nước.

Họ chỉ biết nàng cưới một doanh nhân giàu sụ, còn lại một thứ chỉ là một bí mật giống như tiểu hoàng tử vậy, nàng rất khâm phục khả năng ‘bịch miệng’ của bọn họ, vì nàng đi đâu tiểu hoàng tử cũng cho người sẵn sàng theo dõi nàng 24/24 cơ hồ gần 10 năm tiểu hoàng tử vẫn luôn chu đáo như vậy.

Chiếc trực thăng chuyên dụng đã đi tới tòa cao ốc của trung tâm ‘Jane’, nhanh chóng có người tới đưa đón nàng cùng tiểu bảo bối đi xuống.

Nàng nhanh chóng đi xuống bắt taxi đi về nơi mà nàng hằng mong. Nàng bước ra, trong lòng xúc động muốn chết đi, khóc ra nước mắt, cảnh vật vẫn vậy chẳng thay đổi, trừ nhà nàng hình như vừa sơn mới lại.

“chị”. Thái Trác nhanh chóng đi ra đón nàng, năm nay Thái Trác đã 23 tuổi, cao lớn, đẹp trai hơn nhiều rồi, nàng gạt đầu, Thái Trác khẽ liếc “oa đây là tiểu bảo bối của chị, hảo đáng yêu nha”, có một chút giống với ai đó nhỉ.

Nàng gạt đầu, tiểu bảo bối của nàng nặng gần chết, ngủ say trong lòng của nàng này giờ, nàng cùng Thái Trác nhanh chóng bước vào nhà.

Bố mẹ nàng già hơn một chút, nàng xúc động đến tràn nước mắt nhanh chóng chạy qua “bố, mẹ”

Mẹ nàng vuốt lấy mái tóc của nàng, giọng nghẹn ngào “ôi, Văn của mẹ”. Nàng ôm chầm lấy mẹ nàng, bố nàng chỉ đứng cười cười.

Tiểu bảo bối đã tỉnh lại, vội nhìn xung quanh rồi lên tiếng “mama”. Nàng vội giới thiệu cho hai vị lão nhân gia này biết

Mẹ nàng giành giật với bố nàng bế lấy tiểu bảo bối trong tay “nó tên gì?”. Nàng vội cười lộ ra hàm răng trắng sáng “Shun, kêu bà ngoại đi”

Tiểu bảo bối của nàng chỉ hiểu tiếng Nhật thôi, nên chẳng hiểu mama mình đang nói cái gì “mama, nói cái gì vậy?”

“Ách, mama quên, đây là bà ngoại tức mama của mama a”. Nàng vội nói tiếng Nhật cho tiểu bảo bối mình hiểu

Bố mẹ nàng trợn mắt nhìn hai người, mẹ nàng không hài lòng nói “nhớ mai mốt dắt theo Shun về nó phải biết nói tiếng nước mình đó”, thật là cháu yêu của mình sao có thể chỉ biết nghe tiếng Nhật chứ.

Nghe giọng nói đe dọa của mẹ nàng, nàng gật đầu như già tử, tiểu bảo bối nhanh chóng thoát ra từ vòng tay bà ngoại mình, liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh “chỗ này rất giống với bức ảnh mama chụp”

Nàng gật đầu, bố nàng khẽ khen “thằng bé thật kháu kỉnh lại đáng yêu, đôi mắt rất đẹp, nhưng có một chút hơi giống với ai đó”. Bố nàng nói mà nàng chột dạ, nàng chẳng cho họ biết chồng mình là ai cả, chỉ cho họ xem ảnh của Shun thôi, nàng gãi đầu “Vâng, chồng con mà đương nhiên phải đẹp trai ha ha ha”

Thái Trác cười thầm, ôm lấy tiểu bảo bối, vì Thái Trác cũng có học tiếng Nhật qua dấu sao cũng là một doanh nhân cần học hỏi nhiều thứ, hi vọng lúc chị mình về thì làm cho chị mình ngạc nhiên “bé Shun, ta là tiểu thúc của Shun a”

Shun mỉm cười, cũng đi qua chào hỏi, ngược mặt lên “tiểu thúc cũng có nhan sắc, nhưng papa của Shun đẹp trai hơn”

Thái Trác phì cười, khom người xuống “xem ra Shun rất thông minh và ngưỡng mộ papa mình”. Từ nhỏ mà có phong thái như vậy, xem ra mai mốt lớn lên nhất định sẽ là một người phi phàm đấy.

Shun gật đầu “shun cũng rất thích mama hơn papa”. Dù papa Shun quả là đẹp trai nhưng cậu Matsumoto cũng rất đẹp trai ngay cả ông ngoại Simon cũng rất đẹp trai, nhưng lại chẳng được công khai ra, Shun quả thật chưa hiểu nổi nhưng khi nói tới chuyện này papa mama có chút không vui, nên Shun cũng chẳng muốn hỏi.

“Thái Trác em quả là giỏi hơn nhiều nha”. Nàng vội nâng lấy tiểu bảo bối của mình, đặt lên đùi mình.

“đương nhiên, em là người kế thừa của bố mà”. Thái Trác gật đầu có chút vui mừng.

“được rồi, chúng ta cùng ăn buổi gia đình ấm áp nào”. Mẹ nàng lên tiếng, nhanh chóng cả nhà nàng tụ tập lại cùng ngồi xuống, ăn giữa chừng thì cửa chuông nhà nàng reo lên.

“Vấn, cậu đã về”. Đồng Đồng được cô người làm mở cửa thì xộc thẳng vào, giọng nghẹn ngào đi tới ôm lấy người bạn thân của mình.

Nàng cũng xúc động “Đồng Đồng, tớ rất nhớ cậu”. Chí Chung đi theo đằng sau Đồng Đồng mỉm cười, nàng cũng vội chào hỏi “Chí Chung cậu để vợ cậu mang bầu mà xúc động như vậy ư”

Chí Chung cùng Đồng Đồng kết hôn gần một năm, và cũng có kết tinh tình yêu của họ, nàng rất mừng, nhưng lại buồn vì chẳng thể tham dự được.

“xì, mới có một tháng làm gì lo xa a, cậu đừng ý mình có chút kinh nghiệm nha”. Đồng Đồng bĩu môi, Chí Chung thì vội liếc nhìn lấy Shun đang được bà ngoại mình dứt ăn “quả nhiên là một bé trai tuần tú nha”, đánh giá qua đứa hài tử này thì khuôn mặt cùng đôi môi hơi giống Dương Phàm, đôi mắt thì giống hệt Văn, nhưng tính chất vương giả của Dương Phàm lại truyền qua cho đứa hài tử này. (Chí Chung biết rõ quan hệ của Phàm và Văn)

Shun khẽ gật đầu ra vẻ lễ phép, dù chẳng hiểu gì nhưng chắc cũng là chào hỏi qua loa. Thái Trác vội nói “ngồi đi, thằng bé chẳng hiểu tiếng mình đâu”

Chí Chung nhíu mày nhìn lấy nàng, nàng chột dạ cười, nhanh chóng kéo Đồng Đồng ngồi chung, Đồng Đồng vội nói “nếu tớ sinh con gái ra, cậu có muốn kết thành thông gia với tớ không?”

Nàng cười ha hả “nếu Shun chịu, tớ cũng rất muốn”, Chí Chung hiểu ngay ý, thì nói “Mình à, chuyện sau này hẵng tính, tình yêu mà sao gấp gáp được.”

Đồng Đồng bĩu môi ăn lấy cơm, Shun nín áo của mama mình, nàng bế Shun đặt lên đùi, lấy khăn lau miệng cho Shun “sao Shun có gì muốn nói”

Shun dựa vào bầu ngực đầy đặn của mama, tò mò hỏi “mama vì sao hồi nãy cái cô kia nói gì mà mama cười thế”, mặt mama của Shun không chỉ cười mà còn có chút mất tự nhiên nên Shun mới tò mò.

Nàng nhéo lấy chiếc mũi của Shun “hảo hài tử là không hỏi han nhiều chuyện”. Shun nhíu đôi mày hơi dày của mình, giọng có chút nũng nịu “hảo hài tử là phải biết tâm sự cùng mama”

Nàng vội cười “cô ấy tên Đồng Đồng, đang mang theo một đứa tiểu hài tử trong bụng, hỏi mama nếu sinh ra con gái thì Shun có đồng ý cưới tiểu hài tử hay không”

Mama Shun thường dạy, không được ăn chơi lêu lổng, phải xác định rõ tình cảm của mình, không được vì nhất thời mà gây lỗi lầm nên Shun rất hiểu chuyện, cười đều “mama nếu bé gái đó đẹp thì nhất định Shun sẽ suy nghĩ lại”

Nàng nhăn mặt thì Shun bẹo má nàng giống như papa vậy, giọng nói xảo trá “đùa thôi, Shun mới 5 tuổi a, là hảo hài tử”

Nàng cười không khách khí, Thái Trác cũng thế, trời ạ thằng nhỏ này quá mức thông minh, đúng là trưởng thành hơi sớm mà. Mọi người chẳng ai hiểu nổi, nhưng cũng nhanh chóng ăn buổi cơm gia đình ngọt ngào này.

46. Chương 46: Chương 37

Một chút chuyện xưa

Ngày hôm sau nàng mang lấy Shun đi dạo phố, Shun có chút thích thú với phong cảnh bên này. Bỗng nhiên nàng giật bắn mình nhanh chóng ôm lấy Shun chạy theo hình bóng kia.

“Lăng”. Nàng chặn Linh Lăng lại, Linh Lăng khẽ nhú mày, chuyện tới nước này rồi cũng gần 10 năm, Linh Lăng cũng muốn tâm sự với nàng nên cả hai cùng đi tới một quán cà phê.

Linh Lăng mở miệng trước nàng “xin lỗi”. Nàng thở dài, cầm lấy chiếc tách trong tay hớp một ngụm rồi nói “Lăng, tớ chẳng trách cậu”

Linh Lăng giật mình “tớ có lỗi với cậu”. Nàng gật đầu “nhưng tại cậu bị Túc Tử Hà uy hiếp”

Linh Lăng tròn mắt lên “cậu biết hết”, Linh Lăng khẽ liếc nhìn bộ dáng của nàng, quả thật có chút sang trọng quý phái của một đàn bà thượng lưu, kể bên còn có một tiểu hài tử “đây là con của hai người”

Giọng Linh Lăng có chút xúc động, nàng vội gật đầu “Lăng, tớ cũng có lỗi với cậu”. Linh lăng lắc đầu “không cậu hiểu sai ý tớ rồi, hiện tại tớ rất hạnh phúc”.

“hạnh phúc?”. Nàng kéo dài giọng ra, nhìn lấy Linh Lăng, Linh Lăng thở dài “dù anh ấy hơi già hơn tớ...”

“Lớn hơn 30 tuổi...”, nàng cắt ngang lời Linh Lăng, Linh Lăng lại nói “dù thế, nhưng anh ấy rất thương tớ rất cưng chiều tớ, cậu không mừng cho tớ ư?”, quả thật lúc trước Túc Tử Hà uy hiếp cô, khiến cô rất khổ sở, nếu không nhờ anh ấy thì cô đã bị Túc Tử Hà lăng mạ cho tới chết.

Sắc mặt nàng khẽ tái lại, ráng nói “ừ”. Linh Lăng thì cười cười “hai người khỏe chứ, thì ra Dương Phàm đã biến mất dạng cùng với cậu”, dạo trước cô cũng có đọc báo Dương Phàm như bốc hơi khỏi thế giới vậy chẳng ai biết đến.

“ừ, hai tụi mình khỏe”. Nàng nắm lấy cánh tay của Linh Lăng “Lăng, nếu cậu cần giúp đỡ thì cậu đừng ngại”

Linh Lăng lắc đầu, nở ra nụ cười hạnh phúc “tớ chẳng cần ai giúp đỡ ngoại trừ anh ấy, hai cậu phải hạnh phúc hiểu chứ”

Nàng gật đầu, nước mắt ngập tràn đôi mắt, Shun vội vươn tay ra lấy khăn giấy đưa cho mama mình qua lần này Shun quyết tâm học lấy tiếng mẹ đẻ của mama mình, nàng vội nhìn Shun cười, lau nước mắt.

“con cậu thật kháu khỉnh lại thông minh nha”, và thật giống với Dương Phàm. Nàng khẽ gật đầu “con tớ tên Shun”

Hai người cùng ngồi trong quán cà phê ôn lại chuyện cũ, đến bữa trưa thì chào tạm biệt nhau, thấy Thái Văn quay đi, Linh Lăng khẽ rút nước mắt, thầm chúc phúc cho tình yêu của Thái Văn cùng Dương Phàm, hai người phải thật hạnh phúc nhé, Linh Lăng mãi luôn cầu chúc cho hai người.

Nàng vội đi tới khách sạn ‘Jane’, nhanh chóng bước vào quán cà phê tiếp theo.

”Hiếu Tùng, anh đợi lâu chưa”. Nàng vừa bước vào cửa thì thấy Hiếu Tùng đang mỉm cười nhìn nàng.

Hiếu Tùng vội đứng dậy, nhanh chóng đẩy ghế ra mời nàng ngồi, rồi đem chính bản thân mình ngồi xuống “Vẫn, em thật ác nha”

Nàng cúi đầu ủy khuất “Vâng, xin lỗi, em gặp lại một người bạn”. Hiếu Tùng nhú mày “ý anh là đôi mắt của em sưng lên rồi kia, em vừa khóc ư?”

Shun vội hỏi “mama không sao chứ?”, từ lúc gặp người phụ nữ kia thì mama cứ khóc trong xe hơi.

Hiếu Tùng thấy thằng bé biết tiếng Nhật thì lại hỏi “Shun, chú là chú của cháu, là em họ của bố cháu, nói cho chú nghe chuyện gì xảy ra”.

Nàng giật lấy lời của Shun “không sao đâu mà Hiếu Tùng, em chỉ xúc động một chút”

Shun nhú mày, giọng uy nghiêm “mama nói dối, rõ ràng mama khóc rất nhiều, mama chưa hề khóc như vậy”

Hiếu Tùng hừ lạnh, nàng hơi sợ hãi, khai ra “em gặp lại Linh Lăng, em cảm thấy có lỗi với Linh Lăng”. Hiếu Tùng thở dài “Vẫn, em đã là phụ nữ trưởng thành rồi, Linh Lăng cũng vậy, vì thế duyên phận mà chẳng ai nợ ai cả”

Nàng chỉ khẽ gật đầu, chuyển sang đề tài khác “Tùng, gia đình anh vẫn khỏe chứ”. Biết nàng sẽ như vậy mà nên Hiếu Tùng cũng chẳng nhắc nữa “yên tâm, họ vẫn khỏe, có đều cậu anh cùng dì anh thì hối hận rất nhiều”

Nàng gật đầu “nhưng chồng em chẳng chịu xuất hiện, em xin lỗi”, mỗi lần nàng nhắc thì bị chồng nàng ăn sống, nên nàng chẳng muốn hỏi. Hiếu Tùng thở dài “đó cũng là nghiệt chướng họ tạo nên, nếu ngay từ đầu họ chịu như vậy thì chẳng có chuyện gì xảy ra, còn có thêm đứa cháu kháu khỉnh như Shun”

Nàng chỉ cười gượng à, rất cảm ơn anh đã chăm sóc Tử Hà.

đây là chuyện anh nên làm. Hiếu Tùng thở dài, từ khi phá sản lại bị nhốt vào tù một người kiêu ngạo như Tử Hà cũng chẳng chống chọi nổi cuối cùng bị bệnh ‘thần kinh’ nặng khù khờ, thật sự Hiếu Tùng cũng nên có trách nhiệm mà chăm sóc Tử Hà.

Nàng cười có chút không thoải mái, chỉ trách nàng Tử Hà mong rằng cô mau chóng khỏe lại, làm lại cuộc đời. Nàng cùng Hiếu Tùng nói chuyện phiếm, ôn lại chuyện của ngày xưa, cả hai nhanh chóng quên đi cái phiền não của mình mà cùng nhau trở về lại thời kỳ học sinh.

“em tính chừng nào về”. Hiếu Tùng thở dài, tiễn Thái Văn về nhà của mình, Thái Văn thì mỉm cười “ước chừng tối nay về”

“ai da, tại sao lại phải gấp gáp như thế”. Thằng anh họ thật là quản lý Văn quá chặt nha, dù mừng cho họ, nhưng cứ thế này làm sao gặp được Văn cùng Shun chứ, thật quá đáng.

Nàng bĩu môi, ủy khuất “ừ, em cũng muốn ở lại thêm vài ngày, nhưng mà chồng em sẽ khó chịu chết cho coi”, dù nói thế quả thật xa chồng có chút không thoải mái.

Hai người cùng cười lớn tiếng. Bây giờ nàng chỉ muốn cùng Shun bay về hòn đảo nhỏ bên Nhật Bản, muốn nhanh chóng bỏ nhào tới ôm lấy chồng mình và cùng ăn bữa cơm gia đình cùng chồng mình, cuộc sống của nàng vẫn cứ như thế và tiếp diễn trong hạnh phúc vĩnh viễn. Bí mật của nàng mãi mãi được chôn vùi trong bóng tối cho đến một ngày ánh sáng sẽ phơi bày ra sự thật, chắc cũng chẳng lâu đâu.

====Hoàn====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-lai-hanh-phuc>